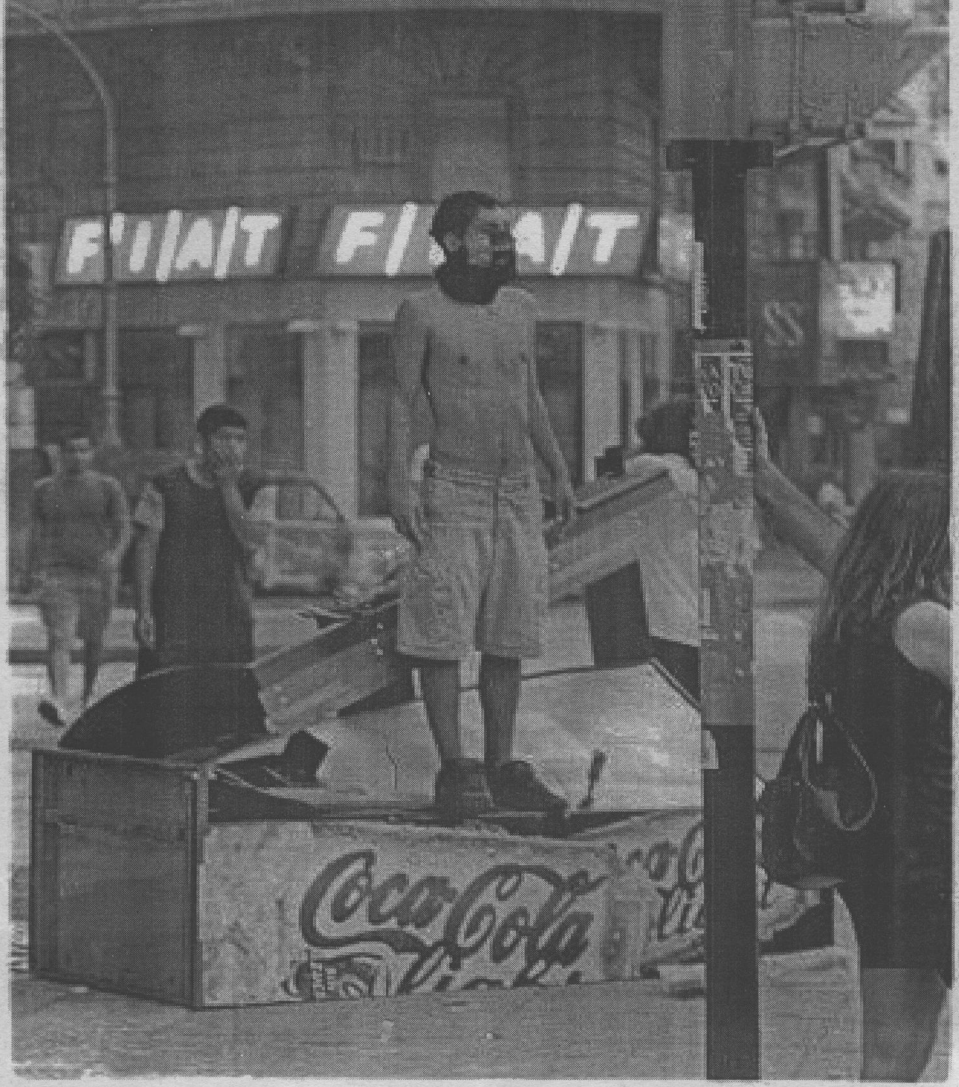

ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2003

ΤΕΥΧΟΣ 2ο

ΖΕΡΜΙΝΑΛ

ΕΝΤΥΠΟ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Σημείωμα για την έκδοση του 2ου τεύχους

Το δεύτερο τεύχος του ZEPMINAL, πρέπει να σημειώσουμε αρχικά, πως βγαίνει με σημαντικότερη καθυστέρηση. Για την ακρίβεια, έχει ξεπεράσει κατά πολύ το χρονικό όριο των τριών μηνών που είχαμε υπολογίσει, από την έκδοση του 1ου τεύχους. Οι λόγοι είναι πολλοί. Αυτό το 2ο τεύχος το ετοιμάζαμε για έκδοση στα μέσα του περασμένου Ιουλίου. Το καλοκαίρι όμως από πολλές απόψεις είναι φτωχό σε κινήσεις στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού. Χωρίς να συμεριζόμαστε την καθιερωμένη θερινή πλαδαρότητα, τη λάβαμε όμως υπόψη μας και προτιμήσαμε να γίνει η έκδοση μέσα στο Φθινόπωρο. Ένας επίσης σημαντικός λόγος για την καθυστέρηση της παρούσας έκδοσης, είναι και οι εξελίξεις που έλαβαν χώρα στα μέσα και τα τέλη του καλοκαιριού και που μάλλον θα είναι στο προσκήνιο για αρκετό καιρό ακόμα, αναφορικά με την εξάρθρωση της τρομοκρατίας' στον ελλαδικό χώρο.

Οι προσπάθειες του Κράτους να επιταχύνει τις διαδικασίες επιβολής της κοινωνικής συναίνεσης, ενόψει της επιδίωξης του για συνολικότερη αναδιάρθρωση και εκσυγχρονισμό των δομών του και με αφορμή τις αλλαγές που συντελούνται σε τοπικό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο, συντηρούν όλη αυτή την αθλιότητα των τελευταίων μηνών. Όλα αυτά που συντελέστηκαν δεν θα μπορούσαν να μας αφήσουν αδιάφορους, όπως δεν θα μπορούσαν να αφήσουν αδιάφορο, κανέναν αγωνιζόμενο άνθρωπο. Προτιμήσαμε λοιπόν να καθυστερήσουμε την έκδοση, με στόχο να μπορέσουμε να εξάγουμε κάποια πρώτα συμπεράσματα και να διατυπώσουμε κάποιες πρώτες σκέψεις.

Ο χαρακτήρας του περιοδικού από τριμηνιαίος γίνεται άτακτος, γιατί δεν είναι αυτοσκοπός από την πλευρά μας να τηρούμε κάποιου είδους ευλαθική συνέπεια στα χρονικά όρια που ενώ εμείς ο ίδιος δώσαμε στην συγκεκριμένη εκδοτική προσπάθεια, βλέπουμε πως δεν είναι δυνατόν να επεξεργαστούμε κάποια ζητήματα μέσα στο προκαθορισμένο χρονικό διάστημα και σε καμία περίπτωση δεν προτιμούμε να διατυπώνουμε σκέψεις και απόψεις που δεν μας ικανοποιούν. Θέλουμε να βγαίνει ένα αναρχικό έντυπο που να μπορεί να συμβάλει έστω και στο ελάχιστο στη διατύπωση αναρχικού λόγου και θεώρησης, σε ακαθόριστα χρονικά διαστήματα και με τον τρόπο αυτό θα προσπαθήσουμε να αποφύγουμε την όποια προχειρότητα.

Στο παρόν τεύχος αλλά ίσως και στη συνέχεια, αποφασίσαμε να θάλουμε κάποιο αντίτιμο. Χωρίς αυτό να έχει κάποιο υποχρεωτικό χαρακτήρα, παρ' όλα αυτά θα μας βοηθήσει να διευρύνουμε σε σημαντικό βαθμό κάποιες δραστηριότητές μας. Η έκδοση μιας σειράς από μπροσούρες είναι μέσα στις προθέσεις μας και η έλλειψη χρημάτων είναι ένα σημαντικό εμπόδιο. Ο διατυπωμένος αναρχικός λόγος, δε μπορεί σε καμία περίπτωση να αποκτήσει έναν εμπορευματικό χαρακτήρα. Ξεκαθαρίζουμε εξ' αρχής πως το αντίτιμο που συνοδεύει το κάθε αντίτυπο του περιοδικού, έχοντας προαιρετικό χαρακτήρα, αποτελεί ένα μέσο ενίσχυσης και διεύρυνσης των δυνατοτήτων παρέμβασής μας και ως τέτοιο και μόνο τέτοιο επιθυμούμε από όποιο σύντροφο/ισσα ή φίλο/η εφόσον θέλει να το καταβάλει.

Ευχαριστούμε θερμά όλους τους συντρόφους για την ενθαρρυντική υποδοχή που έκαναν στο 1ο τεύχος του ZEPMINAL. Ευχαριστούμε επίσης όλους όσους είχαν και έχουν να διατυπώσουν κάποια κριτική ή σχόλιο και μπαίνουν στον κόπο και το κάνουν, είτε μέσω κάποιου γράμματος, είτε όπου αυτό είναι δυνατό, με την αμεσότητα του διαλόγου. Η κάθε κριτική είναι ευπρόσδεκτη και μας βοηθάει πάντα, ιδιαίτερα.

Ευχαριστούμε όλους όσους βοήθησαν και βοηθούν στη διανομή του εντύπου, η βοήθειά τους είναι καταλυτική.

Τέλος ευχαριστούμε τους συντρόφους που βοήθησαν με το να μας παραχωρήσουν μεταφράσεις που ενδεχομένως προορίζονταν για διάφορες εκδόσεις και τις οποίες τελικά φιλοξενούμε στο περιοδικό μας.

ZEPMINAL

ΕΝΤΥΠΟ
ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Τ.Θ. 3035
26 222 ΠΑΤΡΑ

Editorial

Αναμφίβολα, όλες οι εξελίξεις που δρομολογήθηκαν με αφορμή την εξάρθρωση της Ε.Ο.17Ν, μονοπώλησαν την προσοχή και απ' ό,τι φαίνεται θα τη μονοπωλούν για αρκετό καιρό ακόμα, όχι μόνο για το μηνιακό κατασκευάσμα που αποκαλείται "κοινή γνώμη" αλλά και για τον κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο. Εμείς από την πλευρά μας συμμετέχοντας σαν αναρχικοί στον κοινωνικό πόλεμο που μαίνεται καθημερινά, θα προσπαθήσουμε να παραθέσουμε κάποιες απόψεις, σκέψεις και κριτικές, για όλη αυτή την προσπάθεια του κράτους να εντείνει και με αυτή την αφορμή, την επιβολή της συναίνεσης στους καταπιεσμένους, στις επιλογές της κυριαρχίας.

Είναι γεγονός πως η συντελούμενη αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας παγκόσμια, δεν προχωρά απρόσκοπτα, χωρίς τις αντιστάσεις και τις εξεγέρσεις των καταπιεσμένων. Οι ραγδαίες αλλαγές που δρομολογούνται στη ζωή χιλιάδων καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων ανθρώπων καθημερινά, έχουν προκαλέσει σθεναρές αντιστάσεις από τους τελευταίους, ενάντια στο σύνολο των κυρίαρχων δομών. Η Αργεντινή και η Παλαιστίνη, ήταν και είναι κάποιες απόσπασματικές εκδηλώσεις της εξέ-

γερσης, στην πραγματικότητα όμως γίνεται ορατό μέρα με την μέρα, πως υποδόσκουν συνθήκες τέτοιες που θα γεννήσουν πολλές εξεγέρσεις εντός και εκτός των δυτικών καπιταλιστικών μητροπόλεων. Ο "εσωτερικός εχθρός" παγκόσμια, χωρίς να είναι κάτι το ομοιογενές, χωρίς να εμπνέεται από τις πάλαι ποτέ "αλάνθαστες επιστημονικές ιδεολογίες", αλλά και χωρίς να εντάσσεται στα πλαίσια της πολιτικής χαρτογράφησης των δια-

φόρων μαρξιστικών εκδοχών της κυριαρχίας, άρα να είναι πιο δύσκολα χειραγωγίσιμος από την πλευρά των εξουσιαστών, κάνει έντονη την παρουσία του με κάθε αφορμή, σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι εξεγέρσεις των καταπιεσμένων πληθαίνουν. Οι κοινωνικοί αγώνες γίνονται όλο και πιο ανεξέλεγκτοι. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που πρώτοι από όλους την έχουν συνειδητοποιήσει οι ίδιοι οι κυρίαρχοι. Αυτή την πραγματικότητα που τους προκαλεί τρόμο, προσπαθούν να αναχαιτίσουν, κατασκευάζοντας το κουστύμι του "τρομοκράτη". Κοινωνικοί αγωνιστές, ριζοσπάστες ισλαμιστές, μέλη εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, κομμουνιστές, αναρχικοί, ακόμα και οικολόγοι ακτιβιστές που πραγματοποιούν σαμποτάζ σε πολυεθνικές εταιρίες, είναι μερικοί από αυτούς που τα κράτη και τα αφεντικά έχουν ονομάσει "τρομοκράτες". Το αν όλοι αυτοί έχουν μεταξύ τους διαφορές αγεφύρωτες, ή για την ακρίβεια στις περισσότερες περιπτώσεις τους χωρίζει η άβυσσος, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία για την κυριαρχία. Αυτό που πρέπει να κατασκευαστεί είναι ένας "δαιμόνιος εχθρός" για την κοινωνική γαλήνη και την καπιταλιστική ευημερία που επιθυμούν κράτος και αφεντικά. Πρέπει πάση θυσία, να κατασκευαστεί ένας "κοινός εχθρός", για τους κυρίαρχους και τους κυριαρχούμενους, ένας "κοινός εχθρός" που όπως η κάθε είδους κοινότητα μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζομένων, παρακάμπτει και θα παρακάμπτει τον κοινωνικό πόλεμο. Αυτός ο "κοινός εχθρός" είναι η "τρομοκρατία" και οι "τρομοκράτες". Αφού κατασκευαστεί και χάψουν φυσικά οι μάζες των καταπιεσμένων τον "επικίνδυνο" ρόλο των "τρομοκρατών" για το κοινωνικό σύνολο, θα έρθουν οι στρατιές των πραιτοριανών της εξουσίας, οι παπάδες των θεσμών και των νόμων, για να στήσουν τα σύγχρονα

καθατήρια για όσους αντιστέκονται. Για να ακριβολογούμε όμως, όσοι αγωνίζονται δεν θα την δγάλουν καθαρή, από τους κάθε είδους φρουρούς της τάξης και της ασφάλειας, μια και έξω. Οι φυλακές, τα ψυχιατρεία, οι εκκλησίες, οι στρατώνες, τα γραφεία και τα εργοστάσια, δεν αρκούν για να διώξουν τον φόβο των κάθε είδους εξουσιαστών. Γι' αυτό οι τελευταίοι ετοιμάζουν και εκπονούν μακρόπνοα σχέδια αντιμετώπισης αυτής της κατάστασης "έκτακτης ανάγκης" και γενικευμένης καταστολής, που η ανθρωπότητα συνήθως γνώριζε μετά από γενικευμένες εξεγέρσεις και επαναστάσεις.

Οι μαζικές γενοκτονίες σε όσους δεν πειθαρχούν με τις εξουσιαστικές προσταγές (βλ. Παλαιστίνη), η απειλή της απόλυτης εξαθλίωσης μέσω της φτώχειας για όσους μέσα και έξω από τα τείχη του δυτικού καπιταλιστικού κόσμου, δεν λένε να καταλάβουν πως πρέπει να προσαρμοστούν στις επιταγές της κυριαρχίας και των καπιταλιστικών προσταγών της, καθώς και οι βομβαρδισμοί για όσους έτυχε να βρίσκονται σε μέρη υψίστης γεωπολιτικής σημασίας, για τα σχέδια των αφεντικών παγκόσμια, είναι μερικές από τις εφαρμογές αυτού του μακρόπνοου σχεδίου που αναφέραμε πιο πάνω. Και να ήταν μόνο αυτά. Εκατοντάδες αγωνιστές στη Τουρκία αργοπεθαίνουν στα λευκά κελιά, οι φυλακές από την Ισπανία, τη Γαλλία, την Ιταλία μέχρι και την Ελλάδα γεμίζουν "ειδικούς" κρατούμενους. Εκσυγχρονίζονται θεσμικά πλαίσια καταστολής, απογυμνώνοντας αλληπάλληλα το κράτος από τις πολύκροτες δικλίδες δικαίου, που τόσο κόπτονται να υπερασπίσουν οι ρεφορμιστές και οι αστοί διανοούμενοι. Πραγματικά εμείς σαν αναρχικοί υποστηρίζουμε την άποψη πως κάθε κράτος σε οποιαδήποτε μορφή, είναι η εγγύηση κάθε είδους σκλαβιάς και εκμετάλλευσης αλλά και η γενεσιουργός αιτία κάθε καταπίεσης οικονομικής και ψυχολογικής, όλοι οι υπερασπιστές της δημοκρατίας τι λένε για όλο αυτό το "κράτος δικαίου" που καταρρέει και ενώ εμείς το θεωρούσαμε άλλη μια φάρσα του κράτους και των αστών, αυτοί το θεωρούσαν "λαϊκό κεκτημένο";

Το τι συντελείται στην Ελλάδα τους τελευταίους μήνες, δεν μπορεί παρά να ειπωθεί μέσα στο συνολικότερο πλαίσιο επίθεσης από την πλευρά του κράτους και των αφεντικών παγκόσμια. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι μόνο εντός της Ε.Ε, όταν λάμβανε χώρα η εξάρθρωση της 17N, στην Ισπανία τιθόταν εκτός νόμου το βασικό κόμμα του Έρι Μπατασσούνα, στην Γαλλία εξαρθωνόταν η Γγαρο και το γαλλικό κράτος επίσης προχωρούσε διαδικασίες έκδοσης στην Ιταλία, αγωνιστών από την γειτονική χώρα που καταζητούνται από το Ιταλικό κράτος για την συμμετοχή τους σε ένοπλες ομάδες μερικές δεκαετίες πριν. Όπως αναφέραμε και πιο πάνω ο εκσυγχρονισμός των θεσμικών πλαισίων καταστολής έτσι όπως εκφράζεται από τους επιμέρους αλλά και από τον πανευρωπαϊκό τρομονόμο, επιτρέπει χωρίς προσχήματα να δημιουργηθούν διαδικασίες που θα εντείνουν την επίθεση των κρατιστών. Η συνεργασία των τελευταίων, χωρίς να είναι κάτι το πρωτοφανές, πρέπει να θεωρηθεί στενή και εμπλουτισμένη σε επίπεδο τεχνογνωσίας και ανταλλαγής πληροφοριών.

Στο εσωτερικό του ελλαδικού χώρου η αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας συνοδεύτηκε από πληθώρα αντιστάσεων όπως άλλωστε το ίδιο συνέβη με διαφοροποίηση εντάσεων και ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες της κάθε περιοχής, παγκόσμια. Από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα πλήθος κοινωνικών αγώνων, με πολύ διαφορετικά χαρακτηριστικά μεταξύ τους, εκδηλώθηκαν σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Το κράτος αλλά και οι εκάστοτε σοσιαλδημοκράτες ή φιλελεύθεροι διαχειριστές, βρήκαν πολλές φορές μπροστά τους, τους πολύμορφους αγώνες των καταπιεσμένων. Κομμάτι αυτών των αγώνων και των αντιστάσεων που αναπτύχθηκαν, ήταν και οι λεγόμενες ένοπλες ομάδες. Αυτή την πραγματικότητα το κράτος έχει χιλιάδες λόγους να μην την δέχεται, αλλά για τους υποτιθέμενους επικριτές του καπιταλισμού από τα διάφορα κόμματα και κομματίδια της αριστεράς, ο ρεφορμισμός τους καταντάει γελοιότητα στο σημείο που αυτοαναγορεύονται βασιλικότεροι του βασιλέως. Ας μιλήσουμε όμως για τις αντιστάσεις και τους κοινωνικούς αγώνες που αναπτύσσονται στον ελλαδικό χώρο από τις αρχές της δεκαετίας του '90 μέχρι σήμερα, γιατί πιστεύουμε πως κάποιες μνήμες είναι πιο πρόσφατες και ίσως μας βοηθούν να κατανοήσουμε πολλούς από τους σαφώς ευρύτερους στόχους, που θέτει το κράτος με αφορμή την εξάρθρωση της "τρομοκρατίας".

Οι οξύνσεις του κοινωνικού πολέμου στους εργασιακούς χώρους και στους χώρους της εκπαίδευσης στις αρχές της δεκαετίας του '90, σηματοδότησε μια πρώτη οπισθοχώρηση, των δυνάμεων του κράτους και των αφεντικών στην προσπάθειά τους, να προωθήσουν την αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο. Η παγκόσμια αναδιάρθρωση ήταν μια διαδικασία που δρομολογήθηκε μετά τις εξεγέρσεις που συγκλόνησαν τον κόσμο στα τέλη της δεκαετίας του

'60 καθώς και τη δεκαετία του '70, αλλά στην περίπτωση της Ελλάδας ήρθε με κάποια καθυστέρηση και ουσιαστικά θα μπορούσαμε να πούμε πως οι πρώτες συγκροτημένες προσπάθειες, έγιναν στα τέλη της δεκαετίας '80, αρχές της δεκαετίας του '90.

Αν και οι σοσιαλδημοκράτες του ΠΑΣΟΚ, κατάφεραν να κάνουν πράξη, ότι δεν κατάφεραν οι νεοφιλελεύθεροι του Μητσotάκη, συνάντησαν και αυτοί οξυμένες αντιστάσεις. Μερικά, όχι τα μόνα, παραδείγματα γι' αυτόν τον ισχυρισμό, ήταν οι συγκρούσεις στο Στρυμωνικό Κόλπο, ο διαγωνισμός του Α.Σ.Ε.Π το '97 και οι συγκρούσεις έξω από τα εξεταστικά, καθώς και οι παρατεταμένοι αγώνες των μαθητών το '98 ενάντια στην αναδιάρθρωση στον χώρο της εκπαίδευσης. Οι συγκρούσεις στους δρόμους και τα εξεγερτικά γεγονότα δεν έλειψαν, ανεξάρτητα του ότι η διαχείριση από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ, όντας πιο ελαστική και ευέλικτη από τους προκατόχους της, κατάφερε και να προωθήσει την αναδιάρθρωση σε νευραλγικούς τομείς, καθώς και να εκτονώσει τους παρατεταμένους κοινωνικούς αγώνες.

Ο κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας όμως δεν σταμάτησε παρόλες τις επιδιώξεις των κυρίαρχων. Τα τελευταία χρόνια το κράτος και τα αφεντικά οξύνουν την επίθεσή τους, με αφορμή το ασφαλιστικό και τα εργασιακά, τις εκ νέου μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση, το φακέλωμα και τις απελάσεις των μεταναστών, την συνεχόμενη διεύρυνση του κοινωνικού ελέγχου. Όταν μιλάμε για κοινωνικό έλεγχο, μιλάμε για μια πολυσύνθετη και διαρκή διαδικασία, την οποία το κράτος δεν πρέπει να ξεχνάμε πως σε κάθε εποχή χρησιμοποιούσε άλλοτε την ωμή βία, άλλοτε τον έλεγχο των συνειδήσεων από τη θρησκεία, την πολιτική και την εκπαίδευση, για να εδραιώσει και να δικαιώσει την επιβολή του και να επιβάλει την πολυπόθητη γι' αυτό, κοινωνική ειρήνη. Σήμερα παρατηρούμε, μια προσπάθεια εκ μέρους της κυριαρχίας να τρομοκρατήσει κάθε αγωνιζόμενο, διαχέοντας και κατασκευάζοντας μια ολόκληρη κουλτούρα φόβου, χρησιμοποιώντας την πιο ωμή βία σε συνδυασμό μ' ένα ολόκληρο life-style παραίτησης, εξατομίκευσης, διαρκούς απάθειας.

Διάφορες αφορμές όπως η ολυμπιάδα του 2004, η ανάληψη της προεδρίας της Ε.Ε εκ μέρους της Ελλάδας και η σύνοδος κορυφή της Θεσσαλονίκης το 2003, δίνουν τη δυνατότητα στους εξουσιαστές να δημιουργούν καλύτερους όρους για να διαχέουν τη μοναδική πραγματική τρομοκρατία, αυτή της επιβολής τους με κάθε μέσο στις ζωές μας. Έχοντας συνείδηση, πως όλες αυτές οι χιλιάδες των εσώκλειστων και των αποκλεισμένων που επιδιώνουν μέσα στη χαζούζα του εξουσιαστικού κόσμου και πολιτισμού, δεν ξέρει κανείς πόσο θα αντέξουν να υπομένουν όλη αυτή την καθημερινή αθλιότητα, θωρακίζουν την κυριαρχία, τις ιδιοκτησίες και τα προνόμια τους. Διαχέουν το φόβο τρομοκρατώντας, γιατί είναι οι ίδιοι φοβισμένοι και τρομοκρατημένοι μπροστά στο ενδεχόμενο των ανεξέλεγκτων κοινωνικών εξεγέρσεων που έρχονται. Ξέρουν πολύ καλά ότι ενώ ανέμισαν για τα καλά το σάβανο της ιστορίας αυτή θα επιστρέψει και θα είναι αμείλικτη, αποδεικνύοντας τη γελοιότητα όλης της εξουσιαστικής αυταρέσκειας και έπαρσης.

Τις κοινωνικές εξεγέρσεις που έρχονται, θέλουν να αποτρέψουν, γι' αυτό έχουν επιστρατεύσει χιλιάδες μπάτσους κρατικούς και ιδιωτικούς, εκατοντάδες κάμερες, έχουν χρησιμοποιήσει όλα τα τεχνολογικά μέσα για τον έλεγχο κάθε αγωνιζόμενου μη διστάζοντας ακόμα να επιβάλουν και το συνειδησιακό θάνατο, για κάθε άνθρωπο που συνεχίζει να σκέφτεται και να αντιστέκεται, προσπαθώντας να μετατρέψουν την κοινωνία σε ένα βόθρο ρουφιάνων.

Στόχος της "αντιτρομοκρατικής" υστερίας που προωθεί το κράτος, είναι ο κάθε αγωνιζόμενος άνθρωπος ή η κάθε αγωνιζόμενη ομάδα ανθρώπων. Κατά προέκταση είναι η ίδια ανεξέλεγκτη ανατρεπτική δράση του κάθε ενός αλλά και όλων μαζί των καταπιεσμένων. Το κράτος κατανοώντας το πόσο σημαντική εξέλιξη ήταν ότι είχε στα χέρια του κάποια άτομα που φέρονται να εμπλέκονται στην υπόθεση της Ε.Ο.17Ν, προσπάθησε να στείλει μήνυμα σε κάθε αγωνιζόμενο που δεν εγκλωβίζεται στην εξαπάτηση των θεσμών και των "δημοκρατικών" μηχανισμών του. Για το λόγο αυτό θέλησε να χρησιμοποιήσει ξεκάθαρα ακόμα και σε συμβολικό επίπεδο την όλη υπόθεση. Προσπάθησε να αποπολιτικοποιήσει όλους τους εμπλεκόμενους στην υπόθεση της Ε.Ο.17Ν παρουσιάζοντάς τους ως ληστές και φονιάδες που κοιτάζουν το ατομικό τους συμφέρον. Χρησιμοποίησε τα πιο απάνθρωπα και δόλια μέσα για να αποσπάσει τις ομολογίες τους. Προώθησε μια ολόκληρη διαδικασία διασποράς αθλιότητων μέσω των Μ.Μ.Ε, με προφανή στόχο να εκτοπίσει από το μυαλό του κάθε καταπιεσμένου ριζωμένες έννοιες-προϊόντα των κοινωνικών αγώνων, όπως η αξιοπρέπεια και η αλληλεγγύη. Όλοι οι μηχανισμοί λειτούργησαν αρμονικά για να προωθήσουν με κάθε μέσο την διάχυση της κρατικής τρομοκρατίας. Από τις θεαματικές μεταφορές των κρατουμένων, που περισσότερο είχαν χαρακτήρα διαπόμπευσης, μέχρι τις άπειρες ώρες τηλεοπτικού χρόνου όπου κάθε είδους περιττώματα, δημοσιογράφοι, ρουφιάνοι, φασίστες

και χουντικοί, ξέρναγαν τις ατελείωτες αθλιότητές τους, προσπαθώντας να στείλουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα: ΗΣΥΧΙΑ, ΤΑΞΗ, ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ γιατί αλλιώς ηθική και βιολογική εξόντωση για οποιονδήποτε διανοηθεί να αντισταθεί σε κράτος και κεφάλαιο.

Η κοινοβουλευτική "δημοκρατία" τους, ξεγυμνώθηκε για πολλοστή φορά. Η δικτατορία και η δημοκρατία τους είναι οι όψεις του ίδιου νομίσματος, της εξουσιαστικής αθλιότητας. Σύμμαχο δρῆκαν στους ανεκδιήγητους αριστερούς χειραγωγούς που υπό το πρόσχημα μιας χλιοειπωμένης πρακτορολογίας και προβοκατορολογίας, συνεχίζουν να αποτελούν το δεκανίκι του κράτους. Ενός κράτους που στη δεδομένη στιγμή επιδιώκει με κάθε μέσο την αποκήρυξη από κάθε αγωνιζόμενο κάθε επαναστατικής διάθεσης και προοπτικής. Ένα κράτος που προσπαθεί να ανασκευάσει την κάθε εξεγερτική μνήμη, προκειμένου να χρησιμοποιήσει ιστορικές στιγμές του αγώνα ενάντια του, όπως ήταν η εξέγερση του Νοέμβρη του '73 σαν ένα ακίνδυνο κομμάτι της παράδοσης του "λαού", στον αγώνα για την "δημοκρατία".

Σ' όλο αυτό το συναινετικό σχέδιο δεν θα μας δρουν απαθείς. Η μοναδική τρομοκρατία είναι η ίδια η ύπαρξη του κράτους και της εξουσίας. Σαν αναρχικοί στεκόμαστε πάντα αλληλέγγυοι στο πλάι κάθε αγωνιζόμενου ατόμου ή κοινωνικής ομάδας μπροστά στα σχέδια του κράτους και των αφεντικών. Οι διαφωνίες με τις απόψεις της Ε.Ο.17Ν μπορεί να είναι πολλές και σε βασικά ζητήματα. Αυτό δεν αναιρεί όμως την πραγματικότητα της εντεινόμενης επίθεσης του κράτους με αφορμή την εξάρθρωσή της.

Σαν αναρχικοί είμαστε αλληλέγγυοι σε όσους δεν σκύδουν το κεφάλι και αγωνίζονται με αξιοπρέπεια απέναντι στους δήμιους του κράτους. Και πολύ περισσότερο είμαστε αλληλέγγυοι σε όσους παίρνουν την ευθύνη των ενεργειών τους μην υποκύπτοντας στις απειλές της καθημερινής, πολύπλευρης εξόντωσης, που επιβάλλουν οι κυρίαρχοι και στέκονται με ψηλά το κεφάλι απέναντι σε χιλιάδες χρόνια κάθετηξή μέσα σε εξοντωτικές συνθήκες. Αυτό που μένει ως ουσία είναι πως η επίθεση των εξουσιαστών είναι πολύπλευρη και ουσιαστικά αφορά κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο, που δεν αρκείται στον καθημερινό αργό θάνατο του εφησυχασμού.

Περί Τρομοκρατίας

Με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις στον ελλαδικό χώρο γύρω από το ζήτημα της "τρομοκρατίας", θα θέλαμε να θίξουμε ορισμένα ζητήματα αναφορικά με την τακτική και τα χαρακτηριστικά που παίρνει η επίθεση Κράτους και Κεφαλαίου εναντίον των καταπιεσμένων παγκόσμια, μέσω των εντεινόμενων αναδιάρθρωτικών διαδικασιών, επικεντρώνοντας παράλληλα την προσοχή μας και στην ελληνική πραγματικότητα.

Αυτό που αρχικά βλέπουμε και με τις πρόσφατες εξελίξεις είναι ότι το ζήτημα της "τρομοκρατίας", τίθεται από την πλευρά του Κράτους προς τους καταπιεσμένους, με τέτοιο τρόπο που έκδηλα προσπαθεί να εγκλωβίσει τον κοινωνικό πόλεμο. Επιβάλλοντας την "τρομοκρατία" ιδεολογικά ως "κοινό" εχθρό κυρίαρχων και κυριαρχούμενων, δημιουργεί ιδεολογικοποιημένους τρόπους αναπαραγωγής της συναίνεσης. Αρχικά το ιστορικό Κράτος ήταν και είναι ο ορισμός της "τρομοκρατίας". Εφόσον βασιζόμενο στην διάχυτη, επιβεβλημένη και θεσμιμένη βία νοητική και σωματική, υπάρχει ιστορικά ως πολιτική θεολογία και αφαίρεση. Το ίδιο συμβαίνει και με τον παγκόσμιο καπιταλισμό¹ και την οικονομία - χρήμα - αξία, που είναι κι αυτές αφαιρέσεις που έχουν επιβληθεί ως κυρίαρχη πραγματικότητα στα καθημερινά κάτεργα της μισθωτής εργασίας. Διακρίνουμε, και από τα τελευταία γεγονότα, ότι από την πλευρά του Κράτους εντείνονται οι προσπάθειες, με αρκετά γρήγορους ρυθμούς εξάπλωσης, της συναινετικής κατάστασης σε αμφίδρομη σχέση με την πάντα παρούσα αναδιάρθρωτική κίνηση - επίθεση της κυριαρχίας στους καταπιεσμένους. Δεν έχουμε συνωμοτική αντίληψη της ιστορίας. Δεν ερμηνεύουμε επομένως έτσι ούτε τις τρέχουσες εξελίξεις. Η ιδεολογική επιβολή από την μεριά του Κράτους και η αλλοίωση της πραγματικότητας σε συνδυασμό με την αποβλάκωση από τους μηχανισμούς των media, μπορεί να είναι μια συνεχώς εντεινόμενη κατάσταση, όχι όμως και κάτι ιστορικά καινούριο. Τη στιγμή την οποία η αναδιάρθρωση της κυριαρχίας, αποτελεί την καθημερινή πραγματικότητα των καταπιεσμένων ανά τον πλανήτη, βλέπουμε παράλληλα τη συνεχή προσπάθεια

του Κράτους να αντιστρέψει την πραγματικότητα. Δίνοντας σ' αυτή του την προσπάθεια εξαιρετική σημασία, μιας που είναι η μοναδική επιλογή του, για την επιβολή και διαίωνηση της ύπαρξής του.

Στον ελλαδικό χώρο πιο συγκεκριμένα για άλλη μια φορά, σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος, από το κοινοβουλευτικό έως το εξωκοινοβουλευτικό φάσμα και ακόμα πιο πέρα, σπεύδουν να καταδικάσουν την "τρομοκρατία". Στηρίζουν με άμεσο ή έμμεσο τρόπο τους στόχους και τα ιδεολογήματα των καταπιεστών συμβάλλοντας και αυτοί με τον τρόπο τους, στα αναχώματα και στα ψευδοδιλλήματα που φτιάχνει η εξουσία, με σκοπό την ύπαρξη και τη διαίωνηση της εξουσιαστικής πραγματικότητας- νομιμότητας. Ως "εθνικός στόχος" αυτή την φορά το θέμα "τρομοκρατία" θέλει να καθηλώσει τους καταπιεσμένους σε κινδυνολογίες που αν πραγματικά αφορούν κάποιους αυτοί είναι οι κάθε είδους καταπιεστές. Ενώ την ίδια στιγμή ασφαλιστικό, τρομονόμος και αυξήσεις έρχονται στη γωνία, οι κυρίαρχοι βασιζόμενοι σε "κοινωνικούς διάλογους" εξ' αρχής προκαθορισμένους, χειραγωγίσιμους και πάντα στα πλαίσια της δημοκρατίας τους, με το γνώριμο συνδιαχειριστικό αντιπολιτευτικό χαρακτήρα, ζητούν την επικύρωση από την πλευρά των καταπιεσμένων, της καθημερινής εξουσιαστικής πραγματικότητας.

Η κατασκευή του ιδεολογήματος "τρομοκρατία" είναι δημιούργημα αυτών που μπορούν να τρομοκρατούν δια της βίας, δηλαδή του Κράτους και αποτέλεσε και αποτελεί επιλογή, ιδεολογική στάση και χαρακτηριστικό του, στον καθημερινό κοινωνικό πόλεμο με τους καταπιεσμένους. Μπορούμε να ανατρέξουμε στο πρόσφατο και όχι μόνο παρελθόν, για να δούμε τη διαχρονικότητα του ιδεολογήματος "τρομοκρατία" σε πλήρη συνάρτηση με την ύπαρξη αγωνιζόμενων και ανυπότακτων ανθρώπων. Ο εσωτερικός κίνδυνος ή αλλιώς οι "τρομοκράτες" για τους Κρατιστές υπήρξαν στη διάρκεια του ψυχρού πολέμου υπό το φως του "κομμουνιστικού κινδύνου", υπήρξαν στην διάρκεια της κατοχής, του εμφυλίου και της χούντας. Υπήρξαν και ακόμα θα υπάρχουν όσο οι εξεγερμένοι συγκρούονται και θα συγκρούονται, ενάντια στις εκάστοτε κατεστημένες δομές. Αυτοί που διάλεξαν το στρατόπεδο των εξεγερμένων ενάντια στην συναίνεση και την υποταγή ήταν και είναι για το Κράτος "τρομοκράτες". Το κράτος χτυπά και εξοντώνει όσους επιλέγουν την βίαιη σύγκρουση με την κρατικοκαπιταλιστική βαρβαρότητα², αλλά το σί, ουρο είναι ότι στοχεύει αρκετά παραπέρα. Το Κράτος με νύχια και με δόντια παλεύει για την διάχυση της λήθης στους καταπιεσμένους, για να ρίξει ταφόπλακα σε ιστορικές μνήμες εξεγερτικών καταστάσεων και δυναμικών αγώνων από την χούντα έως σήμερα, μιλώντας για τις νίκες του "δημοκρατικού πολιτεύματος". Θέλουν να υποβιβάσουν τον πάντα υπαρκτό κοινωνικό πόλεμο και φυσικά και τις ιδιαίτερες περιόδους όξυνσης του, όπως ήταν η εξέγερση του Νοέμβρη του '73, σε αντιδικτατορικό αγώνα για τη "δημοκρατία". Όμως ο εξεγερτικός αγώνας ως η συνολική επίθεση ενάντια στο Κράτος και τις καπιταλιστικές σχέσεις, ήταν και συνεχίζει να είναι η μοναδική επιλογή για την συνέχιση και ανάπτυξη του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα. Ούτως ή άλλως το δίπολο δικτατορία - δημοκρατία αντιπροσωπεύει τις ιστορικές όψεις της εξουσίας σε κάθε κοινωνία. Είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος του Κράτους και της διάχυτης, οργανωμένης εκμετάλλευσης και καταπίεσης που αυτό ασκεί.

Δε φετιχοποιούμε πρακτικές αλλά και ούτε γινόμαστε δέσμιοι αντιδιαλεκτικών αντιλήψεων ώστε να καταδικάζουμε. Δε φημιζόμαστε σαν αναρχικοί για το δογματισμό μας κι αυτό θα μπορούσαμε να πούμε είναι μια κατάκτηση μέσα στην ιστορία των κοινωνικών αγώνων ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Άρα δεν επιδιώκουμε να πάρουμε κανενός είδους ρόλο παντογνώστη κριτή, μέσα σε μια εποχή που το κράτος και η εξουσία βάζουν βάσεις για ένα ζοφερό μέλλον. Πολύ περισσότερο όταν από τις αρχές του περασμένου Ιουλίου, γίναμε μάρτυρες μιας ολόπλευρης επίθεσης ενάντια σε κάθε ανατρεπτική διάθεση από την πλευρά των καταπιεσμένων. Αυτό είναι το δάσος και το να μείνει κάποιος προσκολλημένος στο δέντρο, μάλλον εμπνέεται από μια σειρά υπεκφυγών. Βέβαια αυτό δε σημαίνει πως κάθε γεγονός και κάθε νέο δεδομένο που προκύπτει από την εξέλιξη του κοινωνικού ανταγωνισμού δε το λαμβάνουμε υπ' όψη μας, αντλώντας χρήσιμα συμπεράσματα.

Οι πρόσφατες εξελίξεις έβγαλαν στο προσκήνιο όλους αυτούς που έσπευσαν να κατακρίνουν και να καταδικάσουν την όποια ανατρεπτική προοπτική. Έβγαλαν στο προσκήνιο όλους όσους κρίνουν τον κάθε αγωνιζόμενο είτε σαν μεμονωμένο άτομο, είτε μέσα από τη δράση του σε ευρύτερες κοινωνικές ομαδοποιήσεις των καταπιεσμένων, με βάση τον ποινικό κώδικα και την αντίληψη "νομιμότητας" και "παρανομίας" έτσι όπως καλλιεργείται από το κράτος. Εμείς θα

στεκόμαστε αλληλέγγυοι (με οξυμένη και διαρκή κριτική) σε όσους με αδιαλλαξία και αξιοπρέπεια στηρίζουν τις επιλογές τους και συνεχίζουν ν' αντιστέκονται, ανεξάρτητα με το αν δε συμφωνούμε με αρκετές απόψεις τους. Από εκεί και πέρα όχι μόνο δεν μας ενδιαφέρει αλλά και είμαστε εναντίον όσων διασπείρουν την προδοκατορολογία η οποία ήταν ανέκαθεν η εύκολη λύση των μαρξιστογεννών γκρουπούσκουλων που είτε με το πασιφισμό (αποδοχή της αστικής νομιμότητας με επιλεκτική αλληλεγγύη βλ. Γ.Σερίφη) είτε ακόμα και μέσω του ένοπλου ρεφορμισμού (που χρησιμοποιούσαν για την κατάληψη του Κράτους) χτυπούν άμεσα ή έμμεσα τον εξεγερτικό αγώνα που είναι η μόνη επιλογή των αγωνιζόμενων ανθρώπων για την κοινωνική απελευθέρωση...

Είναι αξιοσημείωτος ο πρωταγωνιστικός ρόλος που πήραν τα media στις τελευταίες εξελίξεις. Τα media ήταν αυτά που ανέλαβαν τη διάχυση της τρομολαγνίας και της "αντιτρομοκρατίας" σε εθνικό επίπεδο, εκφράζοντας όπως κάνουν πάντα, το συναινετικό λόγο της εξουσίας. Αν αναλογιστεί κανείς την προώθηση αξιών που ανέλαβαν τα μ.μ.ε. όπως αυτές της ρουφιανιάς, της συναίνεσης αλλά και του τρόμου, σε συνάρτηση πάντα με την ήδη υπαρκτή και διάχυτη ανασφάλεια που διώνουν όλοι οι καταπιεσμένοι, γίνεται εύκολα κατανοητό το πόσο συμβάλουν στη συναινετική διαδικασία και την αποφυγή των κάθε πιθανών ανεξέλεγκτων κοινωνικών εκρήξεων.

Ζούμε στη πραγματικότητα του καθημερινού εκδιασμού της μισθωτής εργασίας, σηματοδεδεμένοι από τα πολλές φορές εκτυρσοκροτημένα όπλα των μπάτσων, στον ολοένα και αυξανόμενο αστυνομικό έλεγχο με κάμερες και περιπολίες, τους θανάτους μεταναστών στα σύνορα και στα αμπάρια πλοίων, τους θανάτους στα "εργατικά ατυχήματα" των οικοδομών και των ναυπηγείων, στα τσιμεντένια γκέτο της αποξένωσης και του αποκλεισμού. Αυτή και μόνο η πραγματικότητα που ζούμε της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης είναι η μοναδική πραγματική τρομοκρατία, μια τρομοκρατία βίαια επιβεβλημένη από τις απαρχές της ύπαρξης των κρατικών και καπιταλιστικών δομών και σχέσεων.

Την ίδια πραγματικότητα που διώνουν όλοι οι καταπιεσμένοι παγκόσμια διώνουμε και εμείς και στο μόνο πράγμα που πρέπει να αρκεστούμε είναι η ριζική και συνολική σύγκρουση και αντιπαράθεση με το Κράτος και τα αφεντικά σε παγκόσμιο επίπεδο, για την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση και την Αναρχία. Γιατί η εκμετάλλευση και η καταπίεση δεν γνωρίζουν από πράσινες, κίτρινες και κόκκινες ζώνες ή για να μιλήσουμε συμβολικά, "κόκκινη ζώνη" είναι ολόκληρος ο πλανήτης.

Πρέπει να αυτοοργανωθούμε και να επιτεθούμε στο Κράτος και τους θεσμούς του, απλώνοντας την φλόγα της εξέγερσης ενάντια αρχικά στα δικά μας αφεντικά και στους μηχανισμούς συναίνεσης και υποταγής, όπως τα media, τα κόμματα, οι θεσμοί του κράτους. Ενάντια στους επιβεβλημένους ρόλους και διχωρισμούς στα γκέτο της καθημερινής μας μιζέριας, να δώσουμε και εμείς την απάντηση όπως έδωσαν και δίνουν τα εξεγερμένα αδέρφια μας σε Παλαιστίνη, Ουρουγουάη και Αργεντινή, την απάντηση της γενικευμένης ανυπακοής, σύγκρουσης και **ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ**.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 Δε χρησιμοποιούμε όρους όπως "παγκοσμιοποιημένος", "διεθνοποιημένος", και διάφορους άλλους χαρακτηρισμούς που δεν είναι τίποτα άλλο παρά νεολογισμοί που φανερώνουν το άγχος προσδιορισμού στη σύγχρονη πραγματικότητα της αριστεράς "επαναστατικής" ή μη.

2 Αυτή η ίδια επιλογή μεθόδων δράσης που περιλαμβάνει και τη βία κατά κρατικών και καπιταλιστικών στόχων, είναι που ενώνει τις κατασταλτικές μεθόδους των κρατιστών παγκόσμια και αυτή τη στιγμή φυλακίζονται άνθρωποι διαφορετικών και αντιθετικών απόψεων και αναφορών. Π.χ. τα μέλη της GRAPO, ισλαμιστές, μέλη του Batassuna.

Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗΣ

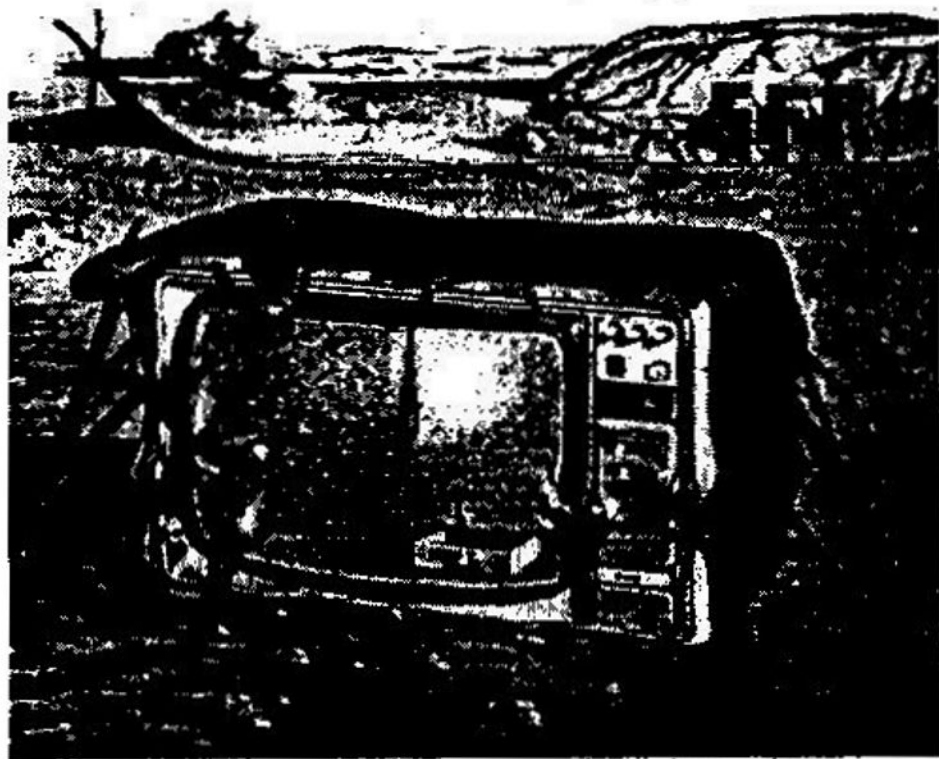
"Το να αντιπροσωπεύεις ή να αντιπροσωπεύεσαι είναι μια υποβάθμιση, ένας υποβιβασμός και με την έννοια της συμβολικής κουλτούρας και όσον αφορά την εξουσία." **John Zerzan**

Φυσικά, είναι αναπόφευκτο στη σύγχρονη κοινωνία τα ΜΜΕ να μεταδίδουν τις δικές τους αναπαραστάσεις για τους αναρχικούς και την αναρχία. Και είναι εξίσου αναπόφευκτο, ότι αυτές οι αναπαραστάσεις θα είναι διαστρεβλωμένες και ανακριθείς, υπηρετώντας τα συμφέροντα του κυρίαρχου συστήματος. Εν τέλει, τα ΜΜΕ είναι μέρος της εξουσιαστικής δομής.

Γι' αυτό το λόγο, είναι τόσο γελοίο το να γκρινιάζουμε για τις διαστρεβλώσεις των ΜΜΕ όσο και το να κάνουμε θέμα την υπερβολική χρήση βίας από τους μπάτσους ή τα πολιτικά σκάνδαλα. Σαν αναρχικοί πρέπει να καταλάβουμε ότι η ίδια η ύπαρξη των μπάτσων, των κυβερνήσεων και των ΜΜΕ είναι που αντικρούουμε, όχι μόνο τις υπερβολές τους.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, προσπάθειες να χειριστούμε την αναπαράσταση των αναρχικών, απ' τα ΜΜΕ, πρέπει να ειπωθούν όπως ακριβώς και οι προσπάθειες να κρατήσουμε, τους μπάτσους και τους πολιτικούς, υπόλογους -δηλαδή, μια ρεφορμιστική δραστηριότητα. Είναι προσπάθειες από αναρχικούς να χειριστούν την εικόνα του αναρχικού στον κορμό των ΜΜΕ από μια ιδεαλιστική, ευαγγελιστική αντίληψη του πώς η εξέγερση εξελίσσεται και εξαπλώνεται. Υποτίθεται, σύμφωνα μ' αυτήν την αντίληψη, ότι πρώτα οι άνθρωποι ασπάζονται κάποια ιδεολογία της εξέγερσης και ότι αυτή η ιδεολογία, τους κάνει να ξεσηκωθούν. Γίνεται, έτσι, απαραίτητο να κερδίσουμε όσους περισσότερο ανθρώπους είναι δυνατό στις αναρχικές ιδέες, για να τους παρακινήσουμε να εξεγερθούν με τον τρόπο μας. Δεν είναι ούτε καν ανάγκη να λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι ιστορικά καμία εξέγερση δεν άρχισε από μια ουσιαδώς ιδεολογική βάση, για να δούμε την απάτη αυτού του τρόπου σκέψης. Το να δούμε την εξέγερση μ' αυτόν τον τρόπο, είναι σαν να την κρατάμε στο ναό του ποσοτικού, του ιδεολογικού και του αντιπροσωπευτικού -δηλαδή, μέσα στα όρια της μεθοδολογίας αυτής της κοινωνίας. Δεν είναι μόνο ακατόρθωτο για μας να εκπληρώσουμε το αναρχικό σχέδιο μ' αυτόν τον τρόπο, αλλά όταν χρησιμοποιούμε αυτών των ειδών τις μεθόδους, έχουμε ήδη ηττηθεί μεταμορφώνοντας τις ζωές μας και τα σχέδιά μας σε εικόνες, σε απλές αναπαραστάσεις, που είναι στην πραγματικότητα υποβαθμίσεις.

Το γεγονός, ότι εκατομμύρια ανθρώπων μπορεί να βλέπουν τους New York Times ή ιδιωτική τηλεόραση, δεν σημαίνει ότι πρέπει να προσπαθήσουμε να έχουμε μια 'ακριβή' αναπαράσταση σ' αυτά τα μέσα. Μια ακριβή αναπαράσταση ενός ζωντανού αγώνα ενάντια στην κυριαρχία ή οτιδήποτε αληθινά ζωντανού και παθιασμένου, είναι αδύνατη. Αναπόφευκτα, αυτό που θα ειπωθεί θα είναι μια παραμόρφωση, σύμφωνα με τα συμφέροντα της κυριαρχίας. Ακόμα κι όταν μετατρέπουμε τα δικά μας μέσα επικοινωνίας -τις εκδόσεις μας, πειρατικούς ραδιοσταθμούς κ.τ.λ.- σε μέσα προπαγάνδας, τρόπους για να κερδίσουμε ανθρώπους, αυτή η υποβάθμιση αρχίζει να εμφανίζεται, γιατί αντί να είμαστε ο εαυτός μας και να δρούμε σύμφωνα με τους δικούς μας όρους, αρχίζουμε να αναπαριστούμε τον εαυτό μας και να δρούμε για να κερδίσουμε τις καρδιές και τα μυαλά των άλλων. Αυτό στην πραγματικότητα είναι υποβάθμιση, καθώς η επανάσταση και η αναρχία παύει να είναι ο αγώνας για τη ζωή μας και αντίθετα γίνεται ένα πολιτικό πρόγραμμα που ψάχνει οπαδούς.

Έτσι, αν είναι ν' αρνηθούμε κάθε αντιπροσωπευση, πρέπει ν' αρχίσουμε αρνούμενοι να συνεργαστούμε με κάθε προσπάθεια να μας αντιπροσωπεύσουν, όπως επίσης και αρνούμενοι να μετατρέψουμε τον εαυτό μας σε μια εικόνα, μια αναπαράσταση. Αν και δεν μπορούμε να αποτρέψουμε τα ΜΜΕ ν' αναπαριστούν τους αναρχικούς και την αναρχία, μπορούμε ν' αρνηθούμε να παίξουμε στο παιχνίδι τους, όπως μπορούμε ν' αρνηθούμε να ψηφίσουμε ή να καταταγούμε στον στρατό. Αυτές οι αποχές είναι όλες αρνήσεις να συνεργαστούμε με την εξουσιαστική δομή, αρνήσεις ν' αφήσουμε τις ζωές μας και τις δραστηριότητές μας να ορίζονται με τους όρους της.

Για να δούμε το ζήτημα από μια άλλη πλευρά, το να είμαστε αγωνιζόμενοι για αυτοδιαχείριση της τρέχουσας κοινωνικής τάξης πραγμάτων, είναι και γελοίο και αντεπαναστατικό από τη στιγμή που ο αληθινός και πλήρης αυτοκαθορισμός των ζώων μας, χρειάζεται την καταστροφή αυτής της τάξης. Με τον ίδιο τρόπο, η προσπάθεια ν' αυτοδιαχειριστεί κάποιος την εικόνα του, στα ΜΜΕ, είναι επίσης ενάντια σε κάθε αληθινό επαναστατικό σχέδιο, γιατί τοποθετεί τον αγώνα κάποιου, κατευθειάν μέσα στο θεσμικό πλαίσιο της αντιπροσωπευσης, στην πιο απαίσιμη και υποβαθμισμένη μορφή της. Όπως με το κράτος, τους μπάτσους, το κεφάλαιο -όπως με όλους τους θεσμούς της κυριαρχίας- η μόνη επαναστατική σχέση που ένας αναρχικός μπορεί να έχει με τα ΜΜΕ, είναι συγκρουσιακή και καθαρά προσανατολισμένη στην καταστροφή τους, μη ενεχόμενη κανένα συμβιβασμό. Σε σχέση με τα ΜΜΕ, αυτό είναι το ελάχιστο νόημα της άρνησης της αντιπροσωπευσης.

(Το παραπάνω κείμενο είναι μεταφρασμένο από το αμερικάνικο Αναρχικό περιοδικό "Willful Disobedience" Φεβρουάριος - Μάρτιος 2002)

Το παρόν κείμενο μεταφράστηκε από τα αγγλικά. Ενώ πρωτοδημοσιεύτηκε στο πρώτο τεύχος του αμερικάνικου εξεγερτικού περιοδικού "Killing King Abacus", εμείς το βρήκαμε στην ιστοσελίδα ενός άλλου αναρχικού περιοδικού του "Black Star North", στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://angelfire.com/>.

ΠΙΑΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΗΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ

Αναρχικοί και Media

Για όσο καιρό υπάρχει η παρούσα κοινωνική τάξη, θα είναι αδύνατο να αποφευχθεί η αλληλεπίδραση με τις ποικίλες πτυχές της δομής της εξουσίας. Αυτοί από εμάς, που αυτοαποκαλούμαστε αναρχικοί πρέπει να διαλέξουμε το να δώσουμε ξεκάθαρα, σ' αυτές τις αλληλεπιδράσεις, χαρακτήρα αντιπαλότητας και συγκρουσιακότητας, που να αντανακλούν την επιθυμία μας να καταστρέψουμε ολοσχερώς την εξουσιαστική δομή. Μια τέτοια επιλογή, απαιτεί γνώση του εχθρού. Σχεδόν κάθε αναρχικός αναγνωρίζει ότι το κράτος και το κεφάλαιο είναι οι έδρες της δομής της κυριαρχίας και διαθέτει μια μικρή γνώση του όντας τέτοιες, πως αυτές λειτουργούν. Όλο και περισσότεροι αναρχικοί, αναγνωρίζουν ότι η τεχνολογία και η ιδεολογία είναι, επίσης, μέρη του εξουσιαστικού πλέγματος. Κάποιος μπορεί να σκεφτεί ότι απ' αυτό θα μπορούσαν να βγάλουν το συμπέρασμα ότι το τεχνολογικό σύστημα για την εξάπλωση της ιδεολογίας, τα media (χρησιμοποιώ τη λέξη media για ν' αναφερθώ επακριβώς σ' αυτό το σύστημα στο σύνολό του και όχι για ν' αναφερθώ σε συγκεκριμένα εργαλεία που χρησιμοποιεί για να βγάλει σε πέρας τη λειτουργία του, μια που μερικά απ' αυτά τα εργαλεία μπορούν να χρησιμοποιηθούν με ένα διαφορετικό τρόπο, ακόμα και ενάντια σ' αυτή τη λειτουργία), είναι ένα σύμφυτο κομμάτι της δομής της εξουσίας και, γι' αυτό, ένας εχθρός για κάθε ανταρσία και για κάθε προσπάθεια για τη δημιουργία ελεύθερης ζωής. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και μέσα στην όψη της έντονης συγκέντρωσης των media σε πολύ λίγα μεγάλο-εταιρικά χέρια (ένα γεγονός που πρέπει να αποκαλύπτει κάτι για τη φύση τους), εξακολουθούν να υπάρχουν κάποιοι αναρχικοί οι οποίοι ευθέως και με μη συγκρουσιακό τρόπο, θα αλληλεπιδράσουν μ' αυτά, σε μια απόπειρα να μεταδώσουν τις αναρχικές ιδέες σ' αυτό το έδαφος. Αυτό δείχνει μια έλλειψη του να αντιληφθούν το πώς τα media λειτουργούν.

Τα media παίζουν σαφή ρόλο στη δομή της εξουσίας, ένα ρόλο που σ' ένα δημοκρατικό κράτος γίνεται όχι μόνο ουσιώδης, αλλά επίσης, κεντρικός για τη λειτουργικότητα της εξουσίας. Αλλά προτού να συνεχίσουμε, είναι απαραίτητο να αντιπαραθέσουμε τις αυταπάτες που πολλοί έχουν για τη δημοκρατία. Ενώ είναι αλήθεια ότι η δημοκρατία μπορεί απλά να σημαίνει μια πορεία λήψης αποφάσεων, η οποία προσφέρει όλα όσα αφορούν μια γνώμη ή μια ψήφο για κάθε απόφαση (το γιατί αυτό είναι ασυμβίβαστο με την αναρχία είναι ένα θέμα, που καλύτερα θα διευθετηθεί κάποια άλλη στιγμή, για χάρη συντομίας), στην παρούσα εποχή, η δημοκρατία είναι επίσης -και περισσότερο ουσιαστικά- ένα σύστημα του κράτους και της κοινωνικής εξουσίας, το οποίο διατηρεί την κοινωνική ειρήνη, επιτρέποντας την έκφραση σε ένα πλατύ φάσμα απόψεων. Το δημοκρατικό κράτος είναι ικανό να επιτρέπει ένα τέτοιο πλατύ φάσμα απόψεων ακριβώς επειδή οι απόψεις είναι βασικά κάτι το άυλο. Οι απόψεις είναι ιδέες που έχουν απομυζιστεί από κάθε ζωτικότητα. Διαχωρισμένες από τη ζωή και από οποιαδήποτε πραγματική βάση, έχουν γίνει ακίνδυνες, έχουν γίνει κούφια λόγια, που τελικά ενισχύουν το δημοκρατικό κράτος, κάνοντάς το να εμφανίζεται ανεχτικό και ανοιχτό όταν συγκρίνεται με φεουδαρχικά ή δικτατορικά κράτη.

Απ' αυτό και μόνο, η πολιτική λειτουργία των media θα όφειλε να είναι προφανής. Είναι ο διαμεσολαβητής κι ο κατεργαστής της δημοκρατικής άποψης. Καταβροχθίζει τις πολυπλοκότητες της ζωής και της κοινωνικής αλληλεπίδρασης, των διεθνών σχέσεων και της επαναστατικότητας, της μορφωτικής κατάπτωσης και της οικονομικής ένδειας... το σύνολο της πραγματικότητας στο παρόν, και τα αναμιγνύει σε πολύ ανάμεσα στα δόντια του, μετά τα χωνεύει και αποβάλλει... τα σκατά. Κάθε πολυπλοκότητα, κάθε ζωτικότητα, κάθε σύνδεση με την πραγματική ζωή έχουν απαλειφθεί και έχουν αφεθεί ν' αποφασίσουν εάν αυτά τα σχεδόν ταυτόσημα καφέ περιττώματα δρωμάνε ή όχι. Η πραγματικότητα απ' την οποία αυτά τα περιττώματα παράχθηκαν είναι τόσο

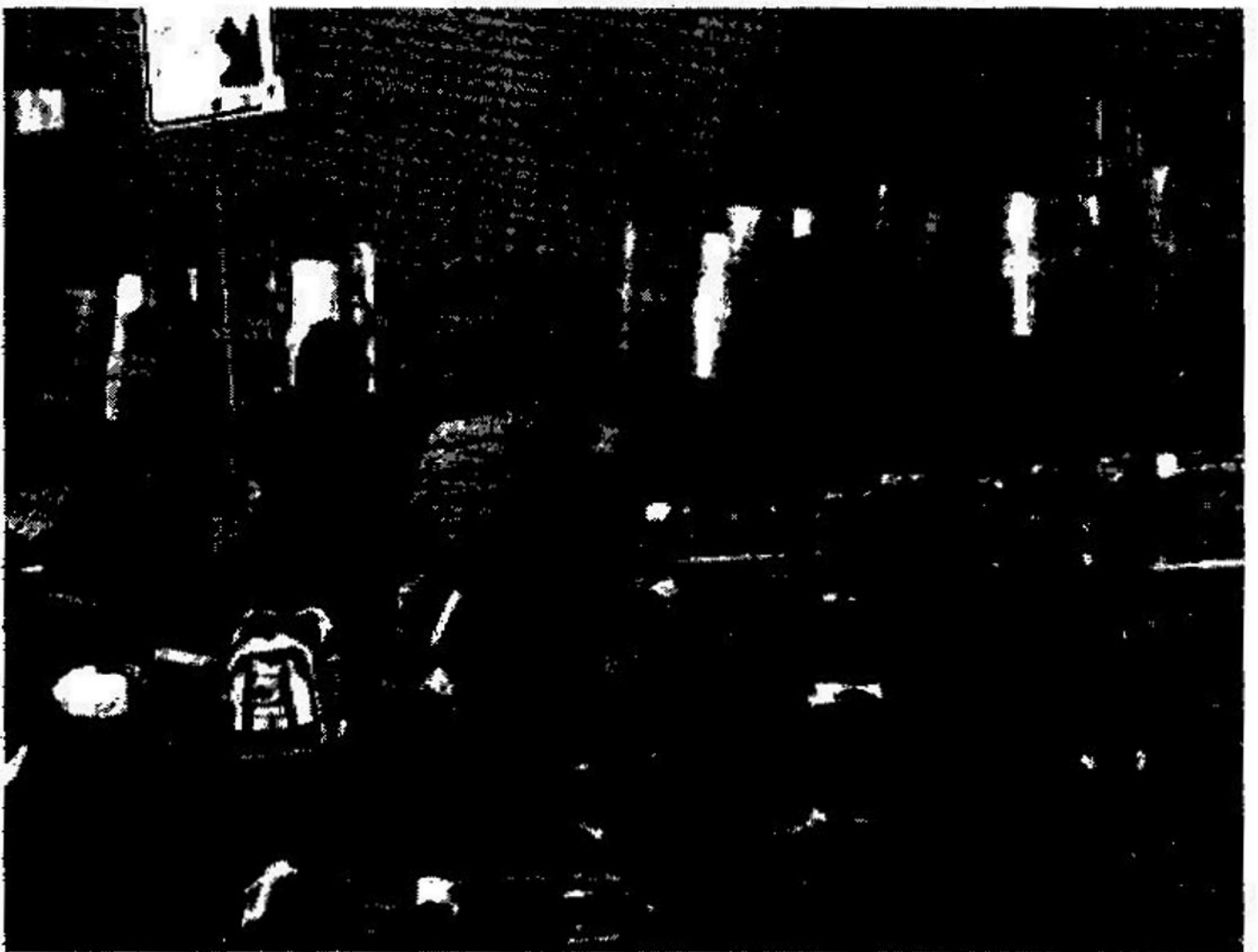

μακρινή, που 'ξέρουμε' ότι δε μπορούμε να επέμβουμε ευθέως, έτσι αντί αυτού αγοράζουμε τη δυαδική λογική του δημοκρατικού κράτους, φιλονικούμε για τη δυσωδία των σκατών και ψηφίζουμε γι' αυτούς τους πολιτικούς, για τους οποίους τα σκατά αποπνέουν το πιο ευχάριστο άρωμα. Το να είμαστε υπέρ ή ενάντια σ' αυτόν τον πόλεμο, αυτό το νόμο, με οποιαδήποτε υποψήφια πολιτική ή πρόγραμμα, δεν είναι απειλή για την εξουσία, ούτως ή άλλως. Ο σκοπός των media είναι ακριβώς το να προάγει τη χωνευμένη σκέψη, η οποία μας διατηρεί παθητικούς στην όψη μιας μακρινής πραγματικότητας, πάντα σε ετοιμότητα να διαλέξουμε μεταξύ των επιλογών που μας προσφέρει το δημοκρατικό κράτος, επιλογές που όλες καταλήγουν στο να υποτάσσουν, αυτόν που επιλέγει, στην εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου.

Τα media έχουν κι άλλη μια κεντρική λειτουργία. Είναι ο δημιουργός των εικόνων για κατανάλωση. Δημιουργούν διασημότητες και προσωπικότητες για να έχουν οι άνθρωποι κάποιον να σέβονται και να αντιπροσωπεύει τη ζωή τους. Δημιουργούν εικόνες ρόλων προς μίμηση, για τους ανθρώπους, με την πρόφαση ότι τους βοηθούν να εφεύρουν την δικιά τους 'ταυτότητα'. Δημιουργούν εικόνες από γεγονότα, διαχωρισμένα και τοποθετημένα παραπάνω απ' τη ζωή. Είναι μέσα απ' αυτές τις εικόνες, που χωνεύονται άκριτα, απ' τις οποίες οι άνθρωποι πρόκειται να δουν και να ερμηνεύσουν τον κόσμο, διατυπώνοντας τις απόψεις τους έξω απ' αυτή την

εικονική μη-πραγματικότητα. Κατ' επέκταση τα media επιτυγχάνουν σαν αποτέλεσμα, μια παθητική, προβλεπόμενη, μαζική κατανάλωση των σκουπιδιών που σερβίρει η κοινωνική προσταγή.

Διαλέγοντας να αναζητήσουμε ένα τρόπο αντιπαράδοξης των ιδεών κάποιου, μέσο των

media είναι σαν να διαλέγει κάποιος να ταΐσει μ' αυτές τις ιδέες ένα τέρας που αναμασά τα πάντα, σαν να διαλέγει να προσφέρει τον εαυτό του σ' αυτό το μακάβριο στράγγισμα ζωής. Για τους αναρχικούς αυτό δεν έχει κανένα νόημα. Είναι αδύνατο για τα media να απεικονίσουν τον αναρχισμό, σαν μια ζωντανή πράξη ή τους αναρχικούς σαν πολυσύνθετα, πολυδιάστατα άτομα. Είναι, επομένως, αδύνατο να εκφραστούν αναρχικές ιδέες, με ένα τρόπο που να αξίζει τον κόπο, διαμέσου μιας τέτοιας προβολής. Οι ιδέες θα αναμασηθούν και θα χεστούν σαν εικόνες -εικόνες τερατουργημάτων, διανοούμενων κλωσών, οχλαγωγών του δρόμου- αλλά ουσιαστικά σαν εικόνες μη ζωντανών ενεργών όντων. Τα media είναι κομμάτι της δομής της εξουσίας και γι' αυτό είναι εχθροί μας. Δε μπορούμε να παίξουμε το παιχνίδι τους και να νικήσουμε.

Ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα για το πώς αυτή η διαδικασία δουλεύει, μπορεί να πωθει στο κομμάτι για τους αναρχικούς που εμφανίστηκαν στο '60 Minutes'¹, λίγο μετά τις διαδηλώσεις ενάντια στο WTO στο Seattle. Αυτό το 12λεπτο κολάζ από συνεντεύξεις και εικόνες ήταν μάλλον ότι καλύτερο μπορούσαν να περιμένουν οι αναρχικοί απ' τη συνεργασία με τα media. Και απ' την αρχή ως το τέλος, τα media, εκτέλεσαν με επιτυχία το έργο τους. Από υλικό πάνω

¹ Αμερικάνικη τηλεοπτική εκπομπή.

από 2 ωρών συνεντεύξεων και αρκετή ώρα από δίντεο των γεγονότων στο Seattle, οι επιμελητές του σόου επέλεξαν ό,τι αυτοί (ή τα αφεντικά τους) ήθελαν να χρησιμοποιήσουν, για να συνθέσουν αυτό το σύντομο κομμάτι. Χρησιμοποιώντας τον τίτλο 'The New Anarchists', ήδη, αυτοί οι ειδικοί στη διαμεσολάβηση, είχαν πραγματοποιήσει ένα διαχωρισμό ανάμεσα στους θεατές και αυτές τις καινούριες 'διασημότητες', αυτήν την καινούρια 'υποκοουλτούρα'. Οι υπεύθυνοι για το image-building πήραν συνέντευξη από κάποιον, που τον ονόμασαν 'φιλοσοφικό καθοδηγητή', ξεχωριστά από τους υπόλοιπους αναρχικούς, ο δημοσιογράφος που έπαιρνε την συνέντευξη κι αυτός του οποίου, τα media, του απέδωσαν τον ρόλο του καθοδηγητή, κάθισαν πρόσωπο με πρόσωπο σαν ομότιμοι. Οι υπόλοιποι αναρχικοί έδωσαν συνέντευξη σαν ένα γκρουπ, κάποιος απ' αυτούς καθόντουσαν στο πάτωμα, η γωνία της κάμερας ήταν τέτοια ώστε ν' αφήνει την εντύπωση πως όλοι καθόντουσαν χαμηλότερα απ' αυτόν που έπαιρνε την συνέντευξη. Ένας θεατής, ο οποίος δεν είχε ιδέα, θα του αφηνόταν η εντύπωση πως αυτοί οι 'Καινούριοι Αναρχικοί', είναι ακολούθητες ενός αρχηγού-ηγέτη, ακόμη κι αν μόνο αποκαλέστηκε 'φιλοσοφικός καθοδηγητής'. Ο δημοσιογράφος που έπαιρνε την συνέντευξη, ξεκάθαρα, κατεύθυνε αυτά που λέγονταν, με τις ερωτήσεις του -αυτή είναι η ειδικότητά του, στο κάτω κάτω της γραφής. Αφήνοντας την συνέντευξη να παρέρθει σε μια συνηθισμένου τύπου συνέντευξη, οι αναρχικοί έγιναν παιχνίδι στα χέρια των media. Απαντώντας στις καθοδηγούμενες ερωτήσεις, αποδυνάμωσαν τα επιχειρήματά τους και πέρασε σε κλισέ, όπως το δλακώδες παλιό λεγόμενο περί το ότι η καταστροφή της ιδιοκτησίας δεν είναι βιαιότητα και έτσι βοήθησαν στην παραπέρα περιθωριοποίησή και θεαματικοποίησή τους. Δεν έχω ξαναδεί, απ' τα media, μια τέτοια απεικόνιση σαν αυτή των 'Καινούριων Αναρχικών', των αναρχικών της Eugene (ένας όρος που οι αναρχικοί στην Eugene, θα έκαναν καλά να τον καταστρέψουν το συντομότερο δυνατό), ή με οποιοδήποτε όρο ο συγκεκριμένος δημοσιογράφος, κάποιος της τηλεόρασης ή κάποιος των εφημερίδων κι αν επιλέξει να χρησιμοποιεί, που δεν ήταν τόσο διαθέσιμη προς εκμετάλλευση -γιατί έτσι ακριβώς είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τα media.

Στο ξέσπασμα των διαδηλώσεων στο Seattle, δόθηκε μεγάλη προσοχή στους αναρχικούς από τα media, εστιάζοντας κυρίως στο ερώτημα περί της καταστροφής της ιδιοκτησίας. Βγήκαν πολλά συμπεράσματα, απ' αυτό, που τα βρίσκω ανησυχητικά αν και αναμενόμενα. Μερικοί αναρχικοί έχουν αρχίσει ν' ανησυχούν για το media-image τους. Έτσι, υπάρχουν αυτοί οι αναρχικοί που καταδικάζουν την καταστροφή της ιδιοκτησίας, γιατί θα έδινε στους αναρχικούς ένα άσχημο δημόσιο προφίλ. Αλλά αυτοί είναι τόσο γελοίοι, που με ανησυχούν λιγότερο απ' αυτούς που δεξιώς επιμένουν ότι 'η καταστροφή της ιδιοκτησίας δεν είναι βιαιότητα'. Χρησιμοποιώντας αυτό το επιχείρημα, που προβλήθηκε τόσο συχνά από τα media, οι αναρχικοί αφήνουν τους εαυτούς τους να συρθούν μέσα στις αξίες αυτής της κοινωνίας, αναμετρούν τα λόγια τους για να ταιριάζουν στην οπτική του δημοκρατικού διαλόγου. Αυτή η οπτική αναζητά να εξαναγκάσει την επαναστατική δράση να γίνει μια εφαρμογή στην ηθική εξίσωση της βίας / μη βίας. Για τους αναρχικούς, που ορίζουν τις πράξεις τους από μόνοι τους, με τους δικούς τους όρους, τέτοιες εξισώσεις είναι άχρηστες, δεν έχουν καμιά σημασία. Κεντρικό για την αναρχική πρακτική, στο παρόν, είναι η ανάγκη του να καταστραφεί το κράτος, το κεφάλαιο και όλες οι θεαπίσεις της εξουσίας και της δικαιοδοσίας, με σκοπό να δημιουργηθεί η πιθανότητα για κάθε άτομο να συνειδητοποιήσει, ολικά, τον εαυτό του απέναντι σ' αυτά. Μια τέτοια ολική καταστροφή -η καταστροφή ενός κόσμου που συμπεριλαμβάνει και τον κυρίαρχο πολιτισμό- θα είναι βίαιη. Δεν έχει κανένα νόημα να αρνούμαστε ή να απολογούμαστε γι' αυτό. Το τι καθένας από εμάς κάνει για να το κατορθώσει αυτό, καθορίζεται από το κάθε άτομο με όρους τις επιθυμίες του, τα όνειρα του, τις δυνατότητες του και τις συγκυρίες -με όρους που θέτει η ζωή την οποία αναζητά για τον εαυτό του. Αυτό δεν έχει καμιά σχέση με κανενός είδους ηθική. Γι' αυτό, σαν αναρχικοί, δεν χρειάζεται να ασχολούμαστε με τέτοια ερωτήματα, όπως: "Είναι η καταστροφή της ιδιοκτησίας βία ή όχι;", "Είναι αυτό μια πράξη αυτοάμυνας ή επιθετικής εφόδου;". Δεν έχουμε κανένα λόγο να ενδιαφερθούμε. Η δικιά μας επιθυμία είναι να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε όλες τις εξουσιαστικές δομές και αυτό καθορίζει τις πράξεις μας. Τα υπόλοιπα ερωτήματα βασίζονται στους υποκριτικούς ηθικούς κανόνες της εξουσίας που υπηρετούν όχι άλλον σκοπό απ' αυτόν του να τοποθετήσουν επιβαρημένες αλυσίδες στην ικανότητά μας να δρούμε. Έτσι σε τι μας χρειάζεται να μιλάμε στα media, γι' αυτά τα ερωτήματα και κάτω απ' τους όρους που αυτά θέτουν, χρησιμοποιώντας τις γραμμές καθοδήγησής τους για το πώς να

μιλήσουμε γι' αυτά τα θέματα και ακολουθώντας το πρωτόκολλό τους; Στην πραγματικότητα, σε τι μας χρησιμεύει να συζητάμε στα media, ούτως ή άλλως;

Αντιμετωπίζοντας τα media στο γήπεδό τους, κάποιος επιλέγει να παραιτηθεί απ' το να καθορίζει τη δράση του και τους δικούς του όρους γι' αυτή. Όπως το επεισόδιο των '60 Minutes', που έκανε τόσο προφανές, ότι αντιμετωπίζοντας τα media στο γήπεδό τους, είναι σαν ν' αποδέχεσαι την αντιπροσώπευση. Κάποιος παραδίδει τις ιδέες του στους αφέντες της 'επικοινωνίας', για να μασηθούν σαν κάποιες ακόμα παραπάνω απόψεις, στο ιδεολογικό παζάρι. Κάποιος παραδίδει την αλήθεια της ζωής του σ' αυτούς τους ειδικούς του διαχωρισμού για να μετατραπούν σε 60 δευτερόλεπτα εικόνων από απομονωμένα γεγονότα. Κάποιος παραδίδει την ενέργεια της επικοινωνίας σ' αυτούς των οποίων η ειδικότητα είναι ο μονόδρομος της απονεκρωμένης, της επεξεργασμένης για να γίνει εύπεπτη τροφή, χωρίς ιδέες και χωρίς γεγονότα 'επικοινωνίας', η οποία δημιουργεί την κοινωνική συναίνεση. Και τότε αυτός ο κάποιος, διαμαρτύρεται για το πόσο άσχημα παρουσιάστηκε από τα media. Γιατί να διαλέξει να παρουσιαστεί ούτως ή άλλως; Η επιλογή να δεχτείς την αντιπροσώπευση από τα media, δεν είναι λιγότερο αποδοχή αντιπροσώπευσης απ' το να ψηφίζεις ή να συνδικαλίζεσαι. Η απόρριψη της αντιπροσώπευσης, είναι τόσο κεντρική για έναν αναρχικό και με μια επαναστατική προοπτική, συμπεριλαμβάνει και την άρνηση του να αντιμετωπίσει και τα media με τους όρους τους.

Αν πάρουμε τον αυτοκαθορισμό και την αυτοδιαχείριση σαν θεμελιώδεις βάσεις για την αναρχική πρακτική, ο δρόμος για να επικοινωνήσουμε τις ιδέες μας είναι ξεκάθαρα το να δημιουργήσουμε τα δικά μας μέσα επικοινωνίας. Συνθήματα, αφίσες, ανακοινωθέντα, εφημερίδες, περιοδικά και πειρατικοί σταθμοί, όλα αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν να εκφραστούν οι αναρχικές ιδέες. Χωρίς αυτά να περνάνε μέσα μηχανισμούς αναμασήματος των media. Αυτά τα αυτοκαθοριζόμενα μέσα επικοινωνίας μπορούν να διαχωριστούν από τα media στο ότι δεν είναι απόπειρες που μεσολαβούν σε απόψεις και εικόνες που ισχυρίζονται "αντικειμενικότητα" και δεν μοιράζουν εύπεπτη τροφή σε ένα παθητικό κοινό, είναι στην πραγματικότητα απόπειρες από τη μεριά των αναρχικών να εκφράσουν τις ιδέες τους όχι μόνο στα λόγια αλλά και στη μέθοδο μέσα από την οποία διαλέγουν να εκφραστούν. Βέβαια, τέτοιες μέθοδοι, τις οποίες μπορούμε να έχουμε στα χέρια μας, δεν θα βγουν παραέξω σε τόσο πολύ κόσμο όσο υγαίνει μια δεσπόζουσα τάσης εφημερίδα, περιοδικό ή τηλεοπτικό σόου. Αλλά τέτοιοι συλλογισμοί θα βγάξουν νόημα σε αυτούς που θέλουν να ευαγγελίσουν, σ' αυτούς που βλέπουν την αναρχία σαν ένα σύστημα πίστης στο οποίο πρέπει να προσηλυτίσουμε κόσμο αν είναι να γίνει κάποτε η επανάσταση. Για να παραφράσουμε κάποιους ιταλούς συντρόφους: αν κάποιος δεν έχει εμπόρευμα για να πουλήσει, σε τι χρησιμεύουν οι καινούριες πινακίδες; Και στην εποχή της βασιλείας του κεφαλαίου, ένας ευαγγελιστής-ακόμα και ο "αναρχικός" ευαγγελιστής- είναι αποτέλεσμα του marketing. Γι' αυτούς των οποίων μέλημα είναι να δημιουργήσουν τις ζωές τους με τους δικούς τους όρους και να καταστρέψουν την κοινωνία που στέκεται εμπόδιο σ' αυτό, ένα τέτοιο marketing δεν έχει καμία αξία.

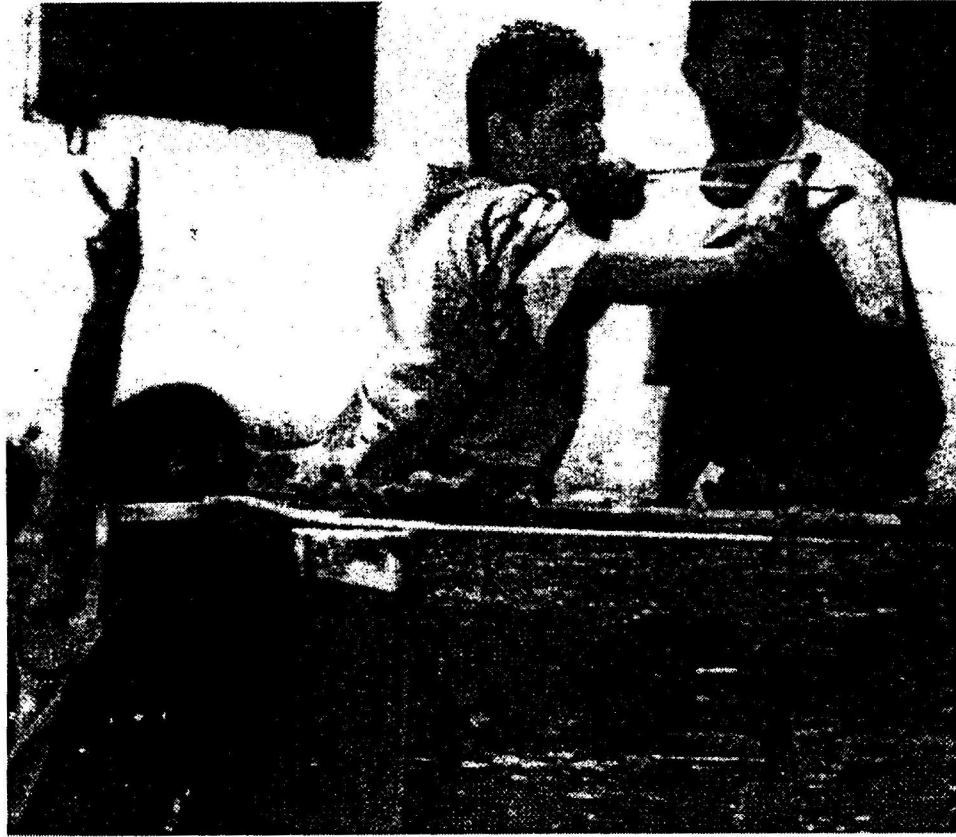
Δυστυχώς, από τις αντι-WTO ενέργειες στο Seattle και μετά, τα σάλια των media, τρέχουν πάνω από τη αναρχική "τροφή" και υπήρχαν αναρχικοί πρόθυμοι να τους δώσουν ότι τα media επιθυμούσαν. Αναμφίβολα, τα media θα συνεχίσουν να κυνηγάνε τους αναρχικούς για όσο καιρό η αναρχία θα είναι ένα εμπορεύσιμο είδος. Είναι, επομένως, αναγκαίο το να αναγνωρίσουν οι αναρχικοί ότι τα media είναι κομμάτι της δομής της εξουσίας όπως ακριβώς το κράτος, το κεφάλαιο, η θρησκεία, οι νόμοι... Με άλλα λόγια, τα media είναι εχθρός μας και θα πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε σαν εχθρό. Μέσα απ' αυτή την οπτική και η ενέργεια τριών ιταλών αναρχικών -των Arturo, Luca και Drew- γίνεται παραδειγματική. "Όταν ένας δημοσιογράφος εισέβαλε στην κηδεία του συντρόφου τους, για να ερευνήσει ζουμερά κομμάτια ειδήσεων, αυτοί τον χτύπησαν.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

“Για να παλέψει κανείς με επιτυχία εναντίον εκείνης της στρατιωτικής υπερδύναμης, που σήμερα δεν σέβεται σχεδόν πια τίποτα και που συνάμα είναι εξοπλισμένη με τα πιο τρομερά εργαλεία καταστροφής και πανέτοιμη να τα χρησιμοποιήσει όχι μόνο για να καταστρέψει σπίτια κι ολόκληρους δρόμους, αλλά και ολόκληρες πόλεις με τους κατοίκους τους, για να πολεμήσει κανείς εναντίον ενός τόσο άγριου κτήνους, πρέπει να διαθέτει ένα άλλο, όχι λιγότερο άγριο θηρίο, αλλά αναμφισβήτητα δίκαιο. Την οργανωμένη εξέγερση του λαού, την κοινωνική επανάσταση που δεν θα σταματήσει μπροστά σε τίποτα και σε κανένα”.

M. ΜΠΙΑΚΟΥΝΙΝ

Η έκρηξη της νέας ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ τον Οκτώβρη του 2000, αποτέλεσε αναμφίβολα, ένα σημείο αναφοράς για όλους τους καταπιεσμένους, σε ολόκληρο τον κόσμο. Η σημασία αυτής της νέας κοινωνικής εξέγερσης, πολύ γρήγορα έγινε αντιληπτή και από τους κυρίαρχους αλλά και από τους καταπιεσμένους, δεδομένου του ότι για τους πρώτους η περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι μια περιοχή ζωτικής οικονομικής σημασίας για τον παγκόσμιο καπιταλισμό, αλλά και για τους δεύτερους από πολύ νωρίς

καταδείχτηκε πως η συγκεκριμένη εξέγερση έκρυβε δυναμικές σύγκρουσης με την εγχώρια αραβική και εβραϊκή κυριαρχία, που ξεπερνούσαν τα συνήθη πλαίσια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα και έθεταν ζητήματα εξαιρετικής σημασίας για τον κοινωνικό πόλεμο, παγκόσμια. Συντομα, οι συ-

ζητήσεις αλλά και οι διάφορες κινήσεις αλληλεγγύης, ανά τον κόσμο, έθεσαν πληθώρα ζητημάτων που ξεπέρασαν τα στενά γεωγραφικά όρια της παλαιστίνης και που οίγουρα δεν αφορούν μόνο τους αγωνιζόμενους παλαιστίνιους. Η προοπτική ενός παλαιστινιακού κράτους και η πολύμορφη στήριξη της παλαιστινιακής αρχής, από κυβερνήσεις και από αρκετά φάσματα της αριστεράς, ήταν δύο επίσης κυρίαρχα ζητήματα που τέθηκαν σε ένα επίπεδο προβληματισμού σε παγκόσμιο επίπεδο και κυρίως στο εσωτερικό της “πολιτισμένης” Δύσης. Ξεπερνώντας όλο αυτό το πλέγμα συζητήσεων, που έκδηλα φανέρωσε τις προθέσεις των κάθε είδους εξουσιαστών, θα προσπαθήσουμε μέσο αυτού του κειμένου, στο μέτρο του δυνατού, να αναδείξουμε τη σημασία της νέας ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ για τον κοινωνικό πόλεμο όχι μόνο στην παλαιστίνη και την ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής, αλλά και για ολόκληρο τον κοινωνικό ανταγωνισμό παγκόσμια. Θα

προσπαθήσουμε να διατυπώσουμε κάποιες απόψεις και κριτικές, με μια εκτενή διατύπωση σκέψεων¹, συνδέοντας διάφορα ζητήματα που έθεσε η συγκεκριμένη εξέγερση, στα πλαίσια πάντα του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα, για την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση και την αναρχία. Υπάρχει πλήθος ζητημάτων όπως, η προοπτική ενός νέου παλαιστιναικού κράτους, ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας, οι ισλαμικές οργανώσεις, οι επιθέσεις αυτοκτονίας, η δράση των καταπιεσμένων ισραηλινών ενάντια στο κράτος τους, ο ρόλος των αράδων κρατιστών που επίσης σε κάποιο βαθμό θα θξουμε. Επίσης, μια αναφορά και μια παράθεση κάποιων στοιχείων γύρω από την καταπίεση και την εκμετάλλευση που διώνουν οι εξεγερμένοι παλαιστίνιοι από τους ομοεθνείς τους κρατιστές αλλά και από τις δυνάμεις κατοχής του ισραηλινού κράτους, κρίνονται απαραίτητες, στο να εξάγει κάποιος, κάποια πρώτα συμπεράσματα για την πραγματικότητα των συνθηκών στα “αυτόνομα παλαιστιναικά εδάφη”, καθώς και το γιατί η νέα ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ, έχει και ένα χαρακτηρισμό ξεκάθαρα εμφυλιοπολεμικό. Θα αναφερθούμε τέλος και στη σημασία της ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ, στον παγκόσμιο καθολικό κοινωνικό πόλεμο που διεξάγεται καθημερινά, στα πλαίσια της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας και στις συνθήκες “έκτακτης ανάγκης”, μετά τις 11/9/2001. Ξεπερνώντας την εικόνα, που εδώ και μήνες δημιουργούν τα ΜΜΕ σε όλο τον κόσμο, προβάλλοντας συνεχώς πλάνα από εκτεταμένες σφαγές σε όλη τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, μετατρέποντας την κτηνωδία σε θέαμα. Ένα θέαμα που με αφορμή την πολιορκία και την εισβολή στη Ναμπλούς, στη Τζενίν, στη Τουλκαρέμ και σε άλλες παλαιστιναικές πόλεις, χρησιμοποίησε εικόνες από σφαγές, από ωμότητες και εκατοντάδες αιχμαλωσίες που άφησε πίσω του ο ισραηλινός στρατός, σαν πρόλογο για το ανθρωπιστικό πανηγύρι που θα ακολουθούσε. Το θέατρο στήθηκε για τα καλά, όταν όλα τα φώτα του “πολιτισμένου κόσμου” έπεσαν πάνω στους νεκρούς που είχαν προκαλέσει οι “ακραίοι” και οι “φανατικοί” κι από τις δυο πλευρές. Σ’ ένα ρεσιτάλ υποκρισίας οι δυτικοί ηγέτες, καταδίκασαν τη βία από όπου κι αν προέρχεται, χίνοντας άπειρα κροκοδείλια δάκρυα για του χιλιάδες “αθώους”, καταδικάζοντας παράλληλα τις “απάνθρωπες” συνθήκες διαβίωσης του ομογάλακτου τους Αραφάτ. Όμως πραγματικά υπάρχουν αρκετά πράγματα που θα μπορούσαν να τονίστουν και που επισκίασε όλο αυτό το πανηγύρι ανθρωπισμού που έστησαν οι κυρίαρχοι, προς κατανάλωση από τηλεθεατές-υπηκόους.

I. Μια σύντομη ιστορική εισαγωγή.

Από τα τέλη του 19ου αιώνα, οι μεγάλες αποικιοκρατικές δυνάμεις παγκόσμια, οξύνουν τους οικονομικούς και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς σε διάφορες περιοχές, του πλανήτη, όπως η Αφρική και η Ασία, εισάγοντας ουσιαστικά ολόκληρη την ανθρωπότητα σε εκείνες τις συνθήκες που η φυσική τους κατάληξη ήταν ο Α’ Παγκόσμιος Πόλεμος. Η περιοχή της Μέσης Ανατολής, ήταν και τότε όπως και σήμερα περιοχή εξαιρετικής σημασίας για όλο αυτόν τον ενδοεξουσιαστικό ανταγωνισμό. Το πετρέλαιο όντας ζωτική πηγή ενέργειας για όλο τον παγκόσμιο καπιταλισμό, μετατρέπει την περιοχή της Μέσης Ανατολής σε μύλον της έριδος, για τους κρατιστές και τους καπιταλιστές όλων των αποικιοκρατικών Μεγάλων Δυνάμεων. Στις αρχές του 20ου αιώνα, οι βρετανοί κυρίαρχοι υποκινούν διάφορους άραβες ηγέτες εναντίον της παρακμάζουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι προσπάθειες ελέγχου της Μέσης Ανατολής από τους Βρετανούς και τους Γάλλους, παρακάμπτουν την Οθωμανική Αυτοκρατορία, την άλλοτε εγγυήτρια δύναμη για τον έλεγχο των βρετανικών αποικιών στην Ινδία και την Κεντρική Ασία. Η προσπάθεια υποκίνησης εξεγέρσεων των αράδων από τους βρετανούς, δεν ήταν κάτι φοβερά δύσκολο. Οι διάφοροι άραβες ηγέτες, προερχόμενοι από τα προνομιοχαρακτηριστικά στρώματα, φιλοδοξώντας να διαδεχτούν τους Οθωμανούς εξουσιαστές και βασιζόμενοι στην οργή των χιλιάδων φτωχών και καταπιεσμένων από τον οθωμανικό ζυγό αράδων αγροτών και εργατών, ήταν διαθέσιμοι να συνεργαστούν με τους βρετανούς κυρίαρχους, βασιζόμενοι όπως πάντα στη δύναμη, τον αγώνα και το αίμα, των εξεγερμένων αράδων καταπιεσμένων. Οι βρετανοί εξουσιαστές δίνοντας τη χαρακτηριστική βολή στη συνέχεια υπό σφρίκνωση οθωμανική αυτοκρατορία, φιλοδοξούσαν, την πρόκληση εξέγερσης των αράδων,

με αποκλειστικό στόχο, τη δημιουργία αραβικών κρατών με αποικιοκρατική εξάρτηση από τους ίδιους και την κυριαρχία τους. Αυτό θα είχε σαν συνέπεια ο έλεγχος των πλουτοπαραγωγικών πόρων της ευρύτερης περιοχής της Μέσης Ανατολής, να πέφταγε υπό τον έλεγχό τους, με τη συνεργασία φυσικά των αράδων ηγετών και αφεντικών. Η στάση των τελευταίων μέχρι σήμερα είναι ίδια και γι' αυτό το λόγο οι παλαιστίνιοι καταπιεσμένοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τις ηγεσίες τους, αλλά αυτή είναι μια παράμετρος που θα ασχοληθούμε στη συνέχεια.

Στις παραμονές του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, η Βρετανία έχοντας βρει μια υναινετική λύση με την ανταγωνιστική Γαλλία γύρω από τις σφαιρές επιρροής που θα είχε η κάθε μία αποικιοκρατική δύναμη στη Μέση Ανατολή, μετά την πτώση της κυριαρχίας των Οθωμανών, προχωρά στη σύναψη συμφωνιών με τους Σιωνιστές Εβραίους, όπου μερικά χρόνια είχαν αρχίσει να οργανώνονται για τη δημιουργία εθνικού εβραϊκού κράτους εις βάρος των αράδων, στην ιστορική Παλαιστίνη². Ο Σιωνισμός εμφανίζεται σαν αποικιοκρατικό ιδεολόγημα, που θα προσπαθήσει να εκμεταλλευτεί τον ευρωπαϊκό εθνικισμό και τον κατακτητικό αγώνα δρόμου της Αφρικανικής Ηπείρου, από τις αυτοκρατορίες της Αγγλίας, Γαλλίας, Ιταλίας, Αυστροουγγαρίας, Γερμανίας και Ρωσίας.

Οι Σιωνιστές πλουτοκράτες, κρίνουν πως η "κοινή θρησκεία και τα υποτιθέμενα φυλετικά γνωρίσματα", είναι η απόδειξη της εβραϊκής εθνότητας και επομένως, το "εβραϊκό έθνος" μπορεί, όπως και τα άλλα ευρωπαϊκά έθνη, να προσαρτήσσει ένα κομμάτι γης για να φτιάξει μια αποικία-κράτος, για όλους τους εβραίους. Φυσικά, αυτή η περιοχή έπρεπε, πάση θυσία, να είναι η υποσχόμενη "γη της επαγγελίας", που είναι το Αφρικανό-Ασιατικό πέρασμα από τη μια Ήπειρο στην άλλη³.

Οι βρετανοί, λοιπόν, εξουσιαστές βρίσκουν ένα πολύ σημαντικό σύμμαχο για την προώθηση των συμφερόντων τους, στο πρόσωπο των αιωνιστών εθνικιστών εβραίων. Η βρετανική κατοχή από το 1918 έως το 1948, βασίστηκε εκτός από τον στρατό κατοχής, στην καταπίεση και την δίχως όρια εκμετάλλευση των παλαιστινιακών κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Βασικό επίσης σύμμαχο βρήκε και στους σιωνιστές έποικους. Η επίσημη στήριξη της βρετανικής κυβέρνησης στους σιωνιστές, έβγαλε τους τελευταίους από το περιθώριο του διεθνούς εβραϊκής κοινότητας και τους ισχυροποίησε σημαντικά. Η προτροπή των σιωνιστών εθνικιστών για την εγκατάσταση στην ιστορική Παλαιστίνη, εκεί που για δεκαετίες ήταν κάτι το ανεδαφικό για χιλιάδες εβραίους, που προτιμούσαν την δόξεια και την νότια Αμερική, ξαφνικά έγινε μια ρεαλιστική δυνατότητα. Στο χρονικό διάστημα 1918-1933, οι εβραίοι έποικοι πλήθυναν από 50.000 σε 443.000, έναντι ενός εκατομμυρίου αράδων, που το 1918 ήταν 500.000⁴. Ο οικονομικός αποκλεισμός των αράδων καταπιεσμένων από τους σιωνιστές έποικους, ήρθε να συμπληρώσει την βρετανική κατοχή και καταπίεση. Αυτό το καθεστώς οδήγησε στη

μεγάλη παλαιστινιακή εξέγερση των ετών 1936-1939⁵. Οι παλαιστίνιοι καταπιεσμένοι εξεγέρθηκαν με όποια μέσα διέθεταν, τα οποία ήταν ασήμαντα σε υλικό επίπεδο, αλλά τα συμπλήρωναν το απαραίτητο πάθος που χαρακτηρίζαν τον αγώνα για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Η καταστολή από τους βρετανούς εξουσιαστές, ήταν κτηνώδης, όπως συνηθίζει να είναι η κρατική καταστολή όπου κι αν εκδηλώνεται. Αυτή τη φορά, οι βρετανοί είχαν στο πλευρό τους και ένα ακόμα πιστό σύμμαχο, τους ένοπλους σιωνιστές, που συγκροτώντας παραστρατιωτικές ομάδες, επιδίδονταν στην τρομοκράτηση και την γενοκτονία του αραβικού πληθυσμού.

Η λήξη του δ' παγκοσμίου πολέμου, βρίσκει τη μεγάλη Βρετανία αποδυναμωμένη σε σχέση με την παλιά της ισχύ. Στην ίδια κατάσταση βρίσκονται και όλες οι ευρωπαϊκές αποικιοκρατικές δυνάμεις. Η καταστροφή ολόκληρης της Ευρώπης, οι εκατόμβες νεκρών που άφηνε πίσω του ο δ' παγκόσμιος πόλεμος, βτέπει άλλες προτεραιότητες για τις πάλε ποτέ υπερδυνάμεις. Οι προσπάθειες ανασυγκρότησης σε όλη την ευρωπαϊκή Ήπειρο, αφήνει ελεύθερο το έδαφος για να αναλάβει η νέα υπερδύναμη, που έχει αναδειχθεί ο δ' παγκόσμιος, η οποία δεν είναι άλλη από τις Η.Π.Α., την κυριαρχία στην Μέση Ανατολή.

Οι αμερικανοί εξουσιαστές κατανοούν πολύ σύντομα, πως μπορούν να επωφελούνται απ' όλα τα γεωπολιτικά και οικονομικά πλεονεκτήματα -και κυρίως τον έλεγχο του πετρελαίου- σε όλη τη Μέση Ανατολή και την αραβική χερσόνησο, όντας μη εμπλεκόμενοι άμεσα στην προσπάθεια καθυστάθισης των απειθαρχών καταπιεσμένων αράβων. Αυτό το έργο εκτός από τους άραβες ηγέτες, θα αναλάμβανε από εδώ και στο εξής να το διεκπεραιώσει το νεοσύστατο κράτος του Ισραήλ. Αυτό το νεοσύστατο κράτος, δημιουργήθηκε υπό την αιγίδα του ΟΗΕ και με απόφαση της γενικής συνέλευσης του οργανισμού στις 29/12/1947⁶, κάνοντας τον διαμελισμό της Παλαιστίνης γεγονός και τυπικά, σε διεθνές επίπεδο. Από εδώ και στο εξής οι Η.Π.Α. αναλαμβάνουν την οικονομική και στρατιωτική υποστήριξη του κράτους του Ισραήλ και οι άραβες κρατιστές και καπιταλιστές, όντας συνεπείς στα συμφέροντά τους, συναινούν.

Η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ το 1948, σηματοδότησε και την απαρχή της φυγής για χιλιάδες παλαιστίνιους, προς όλες τις κατευθύνσεις. Μόνο για την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, της αραβικής χερσονήσου και της βόρειας Αφρικής, σύμφωνα με κάποιους υπολογισμούς του 1975, έχουμε την ακόλουθη κατανομή των παλαιστινίων προσφύγων: 288.000 στο Λίβανο, 183.000 στη Συρία, 644.000 στην Ιορδανία, 35.000 στο Ιράκ, 194.000 στο Κουβέιτ, 59.000 στην Σαουδική Αραβία, 39.000 στην Αίγυπτο, 10.000 στη Λιβύη, αλλά και 758.000 στη Δυτική Όχθη, καθώς και 390.300 στη Λωρίδα της Γάζας⁷. Οι παλαιστίνιοι φτωχοί αγρότες και εργάτες, απέκτησαν άλλη μια ιδιότητα, αυτή του πρόσφυγα. Τα χωριά τους καταστράφηκαν, τα σπίτια τους λεηλατήθηκαν από τον ισραηλινό στρατό και από τις εβραϊκές μικροεξίες παραστρατιωτικές οργανώσεις. Αυτή η κατάσταση εντάθηκε και μετά τον πόλεμο του 1967 που έμεινε γνωστός ως πόλεμος "των έξι ημερών"⁸ και το αποκορύφωμα της, το βλέπουμε σήμερα, μερικές δεκαετίες μετά, με τον οργανωμένο εποικισμό και την πιο στυγνή εκμετάλλευση και καταπίεση από τις δυνάμεις κατοχής του κράτους του Ισραήλ.

II. Τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα τα οποία προκύπτουν από τη στρατηγική θέση της Παλαιστίνης στη Μέση Ανατολή, ο ρόλος του κράτους του Ισραήλ, η Παλαιστινιακή Αρχή σαν μικρογραφία του μελλοντικού παλαιστινιακού κράτους και η ειρηνευτική διαδικασία του Όσλο.

Αφήνοντας όμως πίσω τις απαραίτητες ιστορικές αναφορές, θα περάσουμε σε πιο πρόσφατα γεγονότα προσπαθώντας παράλληλα να κατανοήσουμε την κατάσταση που επικρατεί στην Παλαιστίνη, εξετάζοντας επίσης και τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα που προκύπτουν από τη στρατηγική θέση ευρύτερα, της περιοχής της Μέσης Ανατολής.

Ο πόλεμος του Κόλπου στις αρχές της δεκαετίας του '90, σηματοδότησε την έναρξη μιας προσπάθειας από τους δυτικούς καπιταλιστές, να εκμεταλλευτούν στο έπακρο, το κενό που άφησε πίσω της η μέχρι τότε σοβιετική επιρροή. Η παγκόσμια κυριαρχία μετά την ενοποίηση της με το σοβιετικό κρατιόμο, έθετε νέους στόχους, που ξεκάθαρα θα ανέτρεπαν τη μέχρι τότε κατάσταση στη Μέση Ανατολή και στη Κεντρική Ασία. Τα πετρέλαια της Κασπίας καθώς και οι αγωγοί φυσικού αερίου, έγιναν αντικείμενο ανταγωνισμού για τους κυρίαρχους στο δυτικό κόσμο. Οι Αμερικάνοι

εξουσιαστές χρησιμοποιώντας τη τεράστια στρατιωτική μηχανή που διαθέτουν και αφού έχουν αποσπάσει τη συναίνεση από τους υπόλοιπους κρατιστές σε Ευρώπη, Κεντρική Ασία και αραβικές χώρες, προχωρούν στις επιθέσεις κατά του Ιράκ. Η αφορμή είναι η εισβολή του Ιράκ

στο Κουβέιτ, αλλά αυτές οι προφάσεις δεν πείθουν ούτε τους αφελείς. Οι δυτικοί εξουσιαστές προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα του παγκόσμιου καπιταλισμού αλλά και να επιταχύνουν την αναδιάρθρωση της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Η τελευταία, είναι η βασική προτεραιότητα για όλους τους κυρίαρχους και δεν πρέπει να το ξεχνάμε αναμασώντας το "αντιιμπεριαλιστικό", "πατριωτικό" και "αντινεοταξικό" σανό. Άλλωστε η ταπεινή "ελλαδίτσα" φρόντισε να στείλει κάποια φρεγάτα του πολεμικού ναυτικού και αν δεν κάνουμε λάθος, το ελληνικό κράτος δε διεκδικεί κάποια βραχονησίδα στον Περσικό Κόλπο.

Στο πλαίσιο αυτό και ο πόλεμος στο Αφγανιστάν καθώς και ο επερχόμενος πόλεμος για δεύτερη φορά εναντίον του Ιράκ, εξυτηρείται αυτή την προσπάθεια της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο, να επιταχύνει την επίλυση των προβλημάτων στο εσωτερικό της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς, καθώς και την ολόπλευρη αναδιάρθρωση

των εξουσιαστικών δομών⁹. Η Παλαιστίνη είναι μια περιοχή που ανήκει γεωγραφικά, σ' αυτές τις ζώνες που θεωρούνται ζωτικής σημασίας για τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η πολιτική αστάθεια -που πραγματικά ανησυχεί τους κυρίαρχους σε αντίθεση με κάποιες ενδοεξουσιαστικές μανούβρες- προέρχεται μόνο από τις εξεγέρσεις των καταπιεσμένων και όπως είναι ευκολονόητο δημιουργεί σημαντικά προβλήματα στην οικονομία, που είναι ένα από τα πεδία ζωτικής σημασίας για την ύπαρξη και διαίωση του εξουσιαστικού κόσμου. Για να στηρίξουμε αυτή τη σκέψη θεωρούμε πως η ιρανική επανάσταση κατά του Σάχη Παχλεβί, είναι ένα ενδεικτικό γεγονός. Οι οικονομικές αναταραχές που την ακολούθησαν και η έκλειψη του κλίματος συνεργασίας από κάποια μερίδα των αράδων εξουσιαστών με τους κυρίαρχους στη Δύση, δημιούργησαν αρκετά προβλήματα στον παγκόσμιο καπιταλισμό για μια σειρά ετών. Ο έλεγχος των αραβικών κρατών και η ομαλή οικονομική συνεργασία μαζί τους, ήταν άμεση προτεραιότητα για τους κρατιστές και τα αφεντικά σε όλο τον "ανεπτυγμένο" κόσμο. Το κράτος του Ισραήλ, ήταν μια δύναμη εγγυητής γι' αυτούς τους εξουσιαστικούς στόχους. Η πολύμορφη και διαρκής ενίσχυση του, ήταν και είναι μια κίνηση εξαιρετικής σημασίας για να υπάξει μια εστία ελέγχου και ένας φορέας των δυτικών συμφερόντων στην περιοχή. Η υπερεκμετάλλευση του φθηνού εργατικού δυναμικού που αποτελούν οι άραβες εργαζόμενοι, η καταλήστευση που ακολουθεί την καταπίεση της κατοχής, δεν ήταν τα μόνα εφόδια που ισχυροποίησαν και ισχυροποιούν το ισραηλινό κράτος. Τεράστια ποσά εξωτερικής βοήθειας και άπειρα φορτία οπλισμού, για δεκαετίες αλλά και μέχρι σήμερα, είχαν παραλήπτη το ισραηλινό κράτος. Ξαν να μην έφταναν όλα αυτά, το ισραηλινό κράτος χρησιμοποιεί και ως πηγή εσόδων την παραοικονομία. Παρακάμτωντας διάφορες διεθνείς νομοθεσίες ακόμα και το τυπικό θεσμικό πλαίσιο του Ο.Η.Ε., έχει μετατραπεί σε ένα μεγαλέμπορο όπλων (δικών του και αμερικανικών) προς κάθε ενδιαφερόμενη δύναμη κρατική ή παραστρατιωτική.

Η ισχύς του κράτους του Ισραήλ, όπως αναφέρουμε και πιο πάνω, έγινε αισθητή από τους άραβες στον πόλεμο των "έξι ημερών". Έκτοτε τα αραβικά κράτη έχουν επιλέξει το δρόμο μιας στάσης συνεργασίας με τους υπόλοιπους κρατιστές στο Δυτικό κόσμο, αυτό άλλωστε επιβεβαιώνεται και από τη στάση που κρατούν στο πόλεμο κατά της "τρομοκρατίας". Το ισραηλινό κράτος φαντάζει παντοδύναμο, έχοντας πρώιμα στο εσωτερικό του εγκλωβίσει μεγάλο κομμάτι των εβραίων καταπιεσμένων, στα γράναζια του πατριωτισμού και της εθνικής ενότητας. Εκφράζει σε κάθε περίπτωση -με όποιον κυβερνητικό, διαχειριστικό σχηματισμό κι αν έχει στην ηγεσία του- τη γλώσσα της κρατικής κτηνωδίας. Παρ' όλα αυτά η επιβολή της συναίνεσης στους ανυπότακτους άραβες καταπιεσμένους στην Παλαιστίνη αλλά και έξω απ' αυτή, δε θα ήταν έφικτη αν δεν υπήρχε η συνεργασία των αράδων εξουσιαστών.

Από την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ το 1948, τα αραβικά κράτη κι οι εκάστοτε ηγεσίες τους, μήκαν στο στόχαστρο των εξεγερμένων υπηκόων τους. Η σύμπληση των αράδων εξουσιαστών με τους παλιούς αποικιοκράτες, αλλά και η ουσιαστική συναίνεση που αυτοί έδειξαν με την στάση ανοχής απέναντι στις σφαγές εις βάρος των παλαιστινίων καταπιεσμένων, από το νεοσύστατο ισραηλινό κράτος, τους έθεσε στο στόχαστρο κάθε κοινωνικής εξέγερσης στον αραβικό κόσμο. Δεν είναι λίγες

οι φορές, μάλιστα, όπου οι εξεγερμένοι στο εσωτερικό των αραβικών κρατών, μετατρέπουν αυτή τη γενικευμένη δυσαρέσκεια ενάντια στους εξουσιαστές τους, με όρους ξεκάθαρα συγκρουσιακούς και εμφυλιοπολεμικούς. Η εξέγερση στις 26 Γενάρη του 1952, στο Κάιρο, ήταν απλά και μόνο ένα γεγονός ανάμεσα σε πλήθος άλλα και αντιπροσώπευε τις ευρύτερες διαθέσεις των κατώτερων κοινωνικών κομματιών, εντός των αραβικών κρατών. Το αντιαποικιακό μένος, ενάντια στη βρετανική καταπίεση, δεν περιορίστηκε σε μια εθνικιστική και πατριωτική διαμαρτυρία, που θα εγκλώδιζε τον κοινωνικό ανταγωνισμό στο πεδίο του "αγώνα για εθνική ανεξαρτησία". Οι εξεγερμένοι στο Κάιρο επιτέθηκαν σε τράπεζες, συγκρούστηκαν με την αστυνομία, λεηλάτησαν καταστήματα στο εσωτερικό του "δικού" τους κράτους. Οι ίδιες συγκρούσεις συνεχίστηκαν και συνεχίζονται με κάθε αφορμή, στη Μέση Ανατολή, μέχρι σήμερα. Όμως οι εξουσιαστές σε η.π.α. και Ισραήλ, καθώς και οι εκπρόσωποι των αραβικών κρατών, δεν εγκαταλείπουν την προσπάθεια επιβολής συναίνεσης στα σχέδιά τους, ενάντια σε όλους τους άραβες αλλά και εβραϊούς καταπιεσμένους. Η συμμετοχή των αράβων εξουσιαστών στην προσπάθεια πειθάχησης των παλαιστινίων εξεγερμένων, αποτελεί ολόκληρο μακρόπνοο σχέδιο που εκφράζεται μέσα από κάθε πρωτοβουλία ειρήνευσης, από την πλευρά των αράβων κρατιστών και

διπλωματών. Οι κτηνωδίες που διαπράττει το ισραηλινό κράτος, δε θα διαπράττονταν τόσο απρόσκοπτα και απροκάλυπτα, αν θα συναντούσαν στοιχειώ-

δεις αντιδράσεις των αράβων εξουσιαστών. Αυτό αποδεικνύει για πολλοστή φορά μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας, πως η συνεργασία των καταπιεστών και των κάθε είδους εκμεταλλευτών είναι δεδομένη, όταν στο αντίπαλο στρατόπεδο οι καταπιεσμένοι, θλιβερά διαφραγμένοι, νανουρίζονται με εθνικά και πατριωτικά εμβλήματα.

Ο ρόλος της παλαιστινιακής αρχής και των παλαιστινίων κρατιστών, είναι εξαιρετικής σημασίας για την πειθάχηση και την καταστολή των παλαιστινίων εξεγερμένων. Η κοινωνική εξέγερση στην Παλαιστίνη, η επονομαζόμενη και νέα Ιντιφάντα, στράφηκε ενάντια στην παλαιστινιακή αρχή, κατανοώντας πως ο ρόλος της είναι ταυτόσημος με τον ρόλο των αραβικών κρατών. Στα πλαίσια αυτά, επιλέγουμε κι εμείς να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε, την ειρηνευτική διαδικασία, έτσι όπως εκφράστηκε από τις συμφωνίες του Όσλο.

Τον Ιανουάριο του 1993, ξεκινούν μυστικές συνομιλίες μεταξύ της Ο.Α.Π. και εκπροσώπων του ισραηλινού κράτους. Στις 9-10 Σεπτεμβρίου του κράτος του Ισραήλ και η Ο.Α.Π. αλληλοαναγνωρίζονται. Στις αρχές του Μαΐου του 1994 οι δύο πλευρές καταλήγουν σε συμφωνία για κάποιες πρώτες κινήσεις υλοποίησης των συμφωνιών του Όσλο. Μεταξύ άλλων οι προαναφερόμενες συμφωνίες προβλέπουν: Επέκταση της "παλαιστινιακής αυτονομίας" υπό τον έλεγχο της παλαιστινιακής αρχής στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας, φυσικά εξαιρούνται οι εβραϊκοί οικισμοί, επίσης προαναγγέλλεται η πρόθεση να διεξαχθούν παλαιστινιακές εκλογές. Τα κατεχόμενα από το κράτος του Ισραήλ εδάφη χωρίζονται σε τρεις ζώνες. Στην πρώτη ζώνη, που περιλαμβάνει το 3%

του εδάφους και το 20% του πληθυσμού, περνάει υπό τον έλεγχο της παλαιστινιακής αρχής. Η δεύτερη ζώνη με το 27% του εδάφους και το 70% του πληθυσμού, ενώ τυπικά ελέγχεται από τα παλαιστινιακά όργανα άσκησης εξουσίας, ο ισραηλινός στρατός διατηρεί τη δυνατότητα του να επεμβαίνει για "λόγους ασφαλείας". Στη Τρίτη ζώνη με το 70% του εδάφους και με το 10% του πληθυσμού, το ισραηλινό κράτος παραμένει κυρίαρχο. Τέλος οι ισραηλινοί οικισμοί, που είναι διάσπαρτοι στα "αυτόνομα" παλαιστινιακά εδάφη, στη συντριπτική τους πλειοψηφία παραμένουν, από όλη την ειρηνευτική διαδικασία, στο απυρόβλητο, ενώ στο σύνολο των συμφωνιών πουθενά δεν προβλέπεται τίποτα για τα 3 εκατομμύρια παλαιστίνιους πρόσφυγες του 1948, καθώς και τις 300.000 του πολέμου του 1967¹⁰.

Όλη η ειρηνευτική διαδικασία στοχεύει στην ουσιαστικότερη εδραίωση της κυριαρχίας των ισραηλινών και αράβων κρατιστών στην περιοχή. Γι' αυτό κι από την πρώτη στιγμή συναντάει αντιδράσεις από τους αγωνιζόμενους παλαιστίνιους, με αποκορύφωμα το ξέσπασμα της νέας Ιντιφάντα, τον Οκτώβριο του 2000. Είναι προφανές πως όλες οι συνθήκες, ενισχύουν τη γκετοποίηση και την πολυδιαίρεση των παλαιστινίων καταπιεσμένων, δημιουργώντας ολόκληρες πόλεις, που ελέγχονται πολεοδομικά και χωροταξικά, δημιουργώντας στις παρυφές τους, θύλακες ασφαλείας του ισραηλινού στρατού, μέσω της ύπαρξης φυλακίων και σημείων ελέγχου εισόδου-εξόδου, σε κάθε παλαιστινιακή πόλη και στα σύνορά της, με περιοχές που κατοικούν περισσότεροι ισραηλινοί. Επίσης είναι προφανές, πως οι παραπάνω συμφωνίες προβλέπουν, αλλά και αποδέχονται σε σημαντικό βαθμό, τις εισβολές του ισραηλινού στρατού στις παλαιστινιακές πόλεις, όταν ενδυναμώνει η αντίσταση των παλαιστινίων εξεγερμένων.

Τα εδάφη που παραμένουν υπό την ισραηλινή κυριαρχία (είτε στη δεύτερη είτε στην τρίτη ζώνη), είναι τα εδάφη που έχουν ξεκάθαρα πλουτοπαραγωγικό ενδιαφέρον για το κράτος του Ισραήλ. Αντίθετα, οι παλαιστινιακές περιοχές όντας νησίδες μεταξύ ισραηλινών θυλάκων, είναι περιοχές κατά κύριο λόγο αγροτικές, με φοβερές ελλείψεις υποδομής και με την έλλειψη ακόμα και σε πόσιμο νερό. Σ' αυτές τις συνθήκες άθλιας επιδίωξης πρέπει να συμπεριλάβει κανείς το δεδομένο ότι κατά τη διάρκεια ενός ασταμάτητου καθημερινού πολέμου, με διαδοχικές εισβολές, στρατιωτική κατοχή και αποκλεισμούς πόλεων για εβδομάδες και για μήνες ολόκληρους, η αξιοποίηση και των ελαχίστων δυνατοτήτων επιδίωξης γίνεται, για τις κατώτερες τάξεις των παλαιστινίων καταπιεσμένων, πολύ δύσκολη υπόθεση.

Η συστηματική καταστροφή των στοιχειωδών μέσων για επιδίωξη, από τον ισραηλινό στρατό, στέλνει χιλιάδες κολασμένους παλαιστίνιους στο εσωτερικό του ισραηλινού κράτους σαν φθηνό και διαθέσιμο προς κάθε εκμετάλλευση, εργατικό δυναμικό¹¹. Οι ισραηλινοί, καθώς κι οι άραβες αστοί -οι τελευταίοι, όντας ενσωματωμένοι στο κράτος του Ισραήλ, σε αντίθεση με τους παλαιστίνιους καταπιεσμένους που υπόκεινται σε κάθε είδους καταπίεση, εκμετάλλευση και εξευτελισμό- εννοούνται από όλη αυτή την κατάσταση, χρησιμοποιώντας την ανάγκη για επιδίωξη σαν πρώτη ύλη για την καπιταλιστική και κρατική ευημερία. Η εκμετάλλευση του φθηνού εργατικού δυναμικού, που παρέχουν οι παλαιστίνιοι καταπιεσμένοι, είναι μια κεντρική επιλογή της ισραηλινής και αραβικής κυριαρχίας. Το ισραηλινό κράτος, όπως και κάθε κράτος, συμβάλει στα μέγιστα στην καπιταλιστική αναδιοργάνωση κι αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τις καταστάσεις εξαθλίωσης, που δημιουργεί για να εξωθήσει τους παλαιστίνιους καταπιεσμένους στα ισραηλινά αστικά κέντρα, με σκοπό την εκμετάλλευση τους μέσω της μισθωτής εργασίας, μετά από κάθε στρατιωτική εισβολή και αποκλεισμό κάποιας ή κάποιων παλαιστινιακών πόλεων. Ενδεικτικά, παραθέτουμε απόσπασμα από το άρθρο "Τους Σκοτώνουν Με Ανεργία", από το Ασ.Πρες, το γαλλικό πρακτορείο και το Α.Π.Ε., που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Ελευθεροτυπία", στις 30/8/02:

Τραγική είναι η οικονομική κατάσταση στα παλαιστινιακά εδάφη, λόγω της ισραηλινής "σιδηράς πυγμής", καταγγέλλει ο απεσταλμένος του Ο.Η.Ε. στη Μέση Ανατολή, εκφράζοντας έντονες ανησυχίες.

Όπως είπε ο Τέργε Ρουντ Λάρσεν, η ανεργία φθάνει το 50% και στη Λωρίδα της Γάζας το 70% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας.

Πριν από τρεις μήνες η ανεργία ήταν 35%. Κάθε φορά που το Ισραήλ επιβάλλει αυστηρότερα μέτρα ασφάλειας, η ανεργία φθάνει το 63,3%. Κατά τον απεσταλμένο του Ο.Η.Ε., η παλαιστινιακή οικονομία χάνει 7,6 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα λόγω των περιορισμών που έχει επιβάλει το Ισραήλ'.

Αν και αδιαφορούμε, εντελώς, για όλα τα χρήματα που χάνει η κάθε εθνική οικονομία, σε αντίθεση με τον απεσταλμένο του Ο.Η.Ε., όλα τα προαναφερόμενα αποτελούν κάποια ενδεικτικά στοιχεία για τις συνθήκες επιδίωξης των παλαιστινίων καταπιεσμένων, καθημερινά. Αποτελούν, επίσης, μια βάση για να κατανοήσουμε γιατί σε αντίθεση με τους ηγέτες τους, οι παλαιστίνιοι καταπιεσμένοι θεωρούν την ειρήνη των

κυρίαρχων συνώνυμο της υποταγής και του εξανδρωποδισμού και βασίζονται στις δυνάμεις τους, αποκλειστικά και μόνο, επιλέγουν το δρόμο της εξέγερσης.

Η κοινωνική εξέγερση, έγινε η ξεκάθαρη επιλογή των παλαιστινίων και ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση και την κατοχή, έγινε γρήγορα κατανοητό πως έπρεπε να στραφεί ενάντια και στους παλαιστίνιους κυρίαρχους, δεδομένης της θέσης του βασικού συνεργάτη που έπαιρναν και τυπικά οι τελευταίοι, μετά την ειρηνευτική διαδικασία του Όσλο. Η Παλαιστινιακή Αρχή όντας εκφραστής των συμφερόντων όλων των παλαιστινίων εξουσιαστών που ανέμεναν την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους για να ενδυναμώσουν και να περιφρουρήσουν τα οφέλη και τα συμφέροντά τους, εις βάρος των "ομοεθνών" τους, κολασμένων, προσπαθεί να εγκλωβίσει τους αγώνες που κοστίζουν ατελείωτο αίμα για τους παλαιστίνιους εξεγερμένους, στα συνήθη πλαίσια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας όντας από τη φύση του

ανασταλτικός παράγοντας για κάθε αντικρατική και αντικαπιταλιστική πάλη, εγκαταλείποντας και στις πιο ριζοσπαστικές εκφράσεις του, τον ίδιο τον εσωτερικό κοινωνικό ανταγωνισμό και τον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή ιεραρχίας και εξουσίας, αποτελεί μια ασπίδα συγκάλυψης για τους παλαιστίνιους εξουσιαστές, μπροστά στο ποσοστό των εγκλημάτων που τους αναλογεί εις βάρος των παλαιστινίων εξεγερμένων.

Το κράτος του Ισραήλ, οι άραβες εξουσιαστές, αλλά και όλοι οι καπιταλιστές και κρατιστές παγκοσμίως, έχοντας συνείδηση πως όλη η στρατιωτική καταπίεση, οι ατελείωτες σφαγές και η συνεχιζόμενη γενοκτονία, δε μπορούν να κάμψουν την αντίσταση, το πάθος για την ελευθερία, το ατελείωτο μίσος για τόσους νεκρούς, παράλυτους και αιχμάλωτους, τη λύσσα γι' αυτή τη γαμημένη δικαιοσύνη και την ποδοπατημένη αξιοπρέπεια του κάθε καταπιεσμένου, που από κάθε εξουσία πάντα είναι στόχος, βοηθούν τους παλαιστίνιους εξουσιαστές στο να επιβάλουν την κοινωνική συναίνεση. Οι μελλοντικοί κρατιστές του Αραφάτ, φτιάχνουν δικαστήρια και φυλακές, οπλίζουν μπάνδους, φυλακίζουν και εξοντώνουν αγωνιστές, ενώ οι εξεγερμένοι παλαιστίνιοι συγκροούνται στα οδοφράγματα της Γάζας και της Δυτικής Όχθης. Ενώ χιλιάδες

παλαιστίνιοι των κατώτερων κοινωνικών τάξεων πεινούν, οι παλαιστίνιοι κρατιστές εξοπλίζουν τμήματα πραιτοριανών και θωρακίζουν τις εξουσίες τους, διαμορφώνοντας τον πρόλογο, μέσα απ' αυτό το σκιάδεσ κράτος, για το τι θα ακολουθήσει. Αυτοί παζαρεύουν με τους κρατιστές και τους ειδικούς της διπλωματίας και της εξωτερικής πολιτικής, ενώ οι εξεγερμένοι αγωνίζονται με ότι μέσο διαθέτουν, προβάλλοντας και χρησιμοποιώντας την ίδια τους τη ζωή, όντας εγκλωβισμένοι στη μέγγενη μιας στρατιωτικής υπερδύναμης, αλλά και μιας αστυνομίας από ομοεθνείς τους, που όπως κάθε αστυνομία τους καταπιέζει, επιβάλλοντας την "τάξη" και την "ασφάλεια" του καθημερινού αργού θανάτου. Ο ρόλος της παλαιστινιακής αρχής, είναι αυτός του πιο πλείριου ελέγχου και της πιο αποτελεσματικής καταστολής για τους παλαιστίνιους εξεγερμένους, εκεί που δεν φτάνει το χέρι των μυστικών υπηρεσιών και του στρατού κατοχής του κράτους του Ισραήλ.

III. Η νέα Ιντιφάντα στο πλαίσιο των διεθνών συγκαιριών.
Οι εκρηκτικές αναλογίες των παλαιστινίων καταπιεσμένων, με τους εσώκλειστους και αποκλεισμένους στις μητροπόλεις της Δύσης και σε όλο τον πλανήτη μετά της 11/9 και ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας. Η διαρκής Ιντιφάντα των αράβων καταπιεσμένων, στο εσωτερικό των αραβικών κρατών, η έμπρακτη αλληλεγγύη, όπως εκφράζεται από την εξέγερση ενάντια στους άραβες κρατιστές, σε όλη τη Μέση Ανατολή.

Η αναδιάρθρωση της κυριαρχίας παγκόσμια, δεν είναι μια διαδικασία νομοτελειακή, όπως θέλουν να την παρουσιάζουν το κράτος και τα αφεντικά. Οι κοινωνικές εξεγέρσεις, η ανεξέλεγκτη κοινωνική δράση, οι αντισυναινετικοί κοινωνικοί αγώνες, είναι η άλλη όψη της πραγματικότητας, που εκδηλώνεται με κάθε αφορμή, σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Μπροστά στο φόβο της γενίκευσης της ανατρεπτικής δράσης των καταπιεσμένων, όλο το εξουσιαστικό πλέγμα με τους θεσμούς του και τις δυνάμεις καταστολής που διωδέτει στο ενεργητικό του παγκόσμια, συνεχώς θωρακίζεται. Η ένταση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, με υλικά αλλά και ιδεολογικά μέσα, συνεπικουρεί τις δυνάμεις της κυριαρχίας.

Ο αγώνας κατά της "τρομοκρατίας", που έχουν κηρύξει οι κυρίαρχοι παγκόσμια, είναι άλλη μια προσπάθεια να βρουν ιδεολογικά δεκανίκια, για να στηρίξουν τις ξεκάθαρες αντικοινωνικές, εξουσιαστικές επιλογές τους. Τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου αποτέλεσαν μια αφορμή επιπλέον, στο να εντατικοποιηθούν οι ρυθμοί αυτής της καθολικής επίθεσης από τους κρατιστές ανά τον κόσμο. Βέβαια, οι εντυπωσιακές επιθέσεις, ενώ αναμφίβολα αποτελούν ένα ιστορικό γεγονός σημαντικότητας, δεν είναι -όσο κι αν κάποιοι αριστεροί ανθρωπιστές έτσι τις παρουσιάζουν- η αρχή του κακού. Η έναρξη αυτής της παγκόσμιας "κατάστασης έκτακτης ανάγκης", έχει βαθιές ρίζες στην πρόσφατη, αλλά και στο βάθος του χρόνου, ιστορία. Για την ακρίβεια, το κράτος και τα αφεντικά, πάντα τις κήρυτταν όταν έβλεπαν πως ο εξουσιαστικός κόσμος και πολιτισμός κινδυνεύει από την ανατρεπτική δράση και τους κοινωνικούς αγώνες των καταπιεσμένων.

Η ύπαρξη της κυριαρχίας, από τις απαρχές της και έτσι όπως εκφράστηκε και εκφράζεται από το ιστορικό κράτος, έχοντας συνείδηση του αντικοινωνικού ρόλου της, προσπαθεί να ντύσει με διάφορα ιδεολογήματα υποτιθέμενου πανανθρώπινου χαρακτήρα. Η "δημοκρατία", η "ασφάλεια", ο φόβος από την "τρομοκρατία", είναι λέξεις-κλειδιά, στο ρεπερτόριο του κάθε εξουσιαστή. Αν και όλοι αυτοί οι φανατισμοί, μέσα στην καθημερινότητα του κάθε καταπιεσμένου απομυθοποιούνται, αν δε διασύρονται. Η "δημοκρατία" τους, δεν παύει να είναι η άνευ όρων συνθηκολόγηση με την καθημερινή εκμετάλλευση και καταπίεση. Η ανιαρή και άθλια επιβίωση, ο συνειδησιακός θάνατος, η απάθεια μπροστά σε κάθε είδους κτηνωδία των καπιταλιστικών και κρατικών μηχανισμών, αλλά και η διάχυτη ανασφάλεια των προνομιούχων, απέναντι στους εσώκλειστους και τους αποκλεισμένους, είναι η βάση της "ασφάλειας", που πλασάρουν οι κυρίαρχοι σαν πανάκεια σε όλους τους δυτικούς υπηκόους. Η "τρομοκρατία", που αν

και όντας αποκλειστικό προνόμιο στα χέρια όλων των εξουσιαστών, προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι ο αιμοσταγής εχθρός των "ανοιχτών" κοινωνιών, ενώ στην ουσία είναι ένα κοστούμι που φιλοδοξούν να φορέσουν σε κάθε εξεγερμένο και αντιστεκόμενο άνθρωπο.

Απ' αυτές τις συνθήκες, έτσι όπως διαμορφώνονται παγκόσμια δεν θα μπορούσε να ξεφύγει ο κοινωνικός πόλεμος στην Παλαιστίνη. Από την πρώτη στιγμή της έναρξης της νέας κοινωνικής εξέγερσης στην Παλαιστίνη, οι ισραηλινοί κρατιστές έσπευσαν να μιλήσουν για τους παλαιστίνιους "τρομοκράτες" των οδοφραγμάτων της Γάζας και της Δυτικής Όχθης. Βασιζόμενοι και εκμεταλλεούμενοι το κλίμα υστερίας, που προσπάθησαν και προσπαθούν να εγκαθιδρύσουν οι η.π.α. και οι υπόλοιποι δυτικοί κρατιστές, φναγόρευσαν τους παλαιστίνιους εξεγερμένους "τρομοκράτες", εντάσσοντας τη γενοκτονία ενάντιά τους, αλλά και την ένταση της καταπίεσης εις βάρος και των ισραηλινών υπηκόων, στο γενικότερο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Αυτό το παιχνίδι, της καταδίκης των "τρομοκρατών", έπαιξαν και οι παλαιστίνιοι κρατιστές, για να επιτεθούν, να καταστείλουν και να φυλακίσουν τον δικό τους εσωτερικό εχθρό.

Η ατέλειωτη καταπίεση και εκμετάλλευση στα κατεχόμενα, αλλά και στα "αυτόνομα" παλαιστινιακά εδάφη, από ένα κράτος που ξέρει να συνδυάζει καλά δύο χαρακτηριστικά, που συνυπάρχουν σε κάθε κρατική οντότητα που σέβεται τον εαυτό της, δηλαδή το μιλιταρισμό και τις δημοκρατικές διαδικασίες συναίνεσης, όπως είναι το κράτος του Ισραήλ, αλλά και από τη μικρογραφία κράτους, όπως είναι η παλαιστινιακή αρχή, οδήγησε τους παλαιστίνιους καταπιεσμένους στη μοναδική αξιοπρεπή επιλογή που τους είχε απομείνει, αυτή της διαρκούς εξέγερσης. Χαρακτηριστικά, όμως, όπως ο πολεοδομικός έλεγχος και η γκετοποίηση, η υποβάθμιση και η εξαθλίωση ολόκληρων περιοχών και η υπερεκμετάλλευση που ακολουθεί ως μοναδική "ρεαλιστική" διέξοδος, για όλους τους αποκλεισμένους των σύγχρονων γκέτο, μπροστά στην απόλυτη απελπισία και ένδεια, δεν είναι συνθήκες και καταστάσεις που περιορίζονται στα στενά γεωγραφικά πλαίσια της Παλαιστίνης. Όλα τα προαναφερόμενα, σε συν-

δυασμό επίσης και με την προσφυγιά, είναι καταστάσεις πολύ γνώριμες και οικίες για όλους τους καταπιεσμένους που επιδιώνουν στα κάτεργα των δυτικών μητροπόλεων. Η εξέγερση των παλαιστίνιων, γι' αυτό το λόγο είναι ένα γεγονός, που η εμβέλειά του είναι παγκόσμια. Ο® κοινωνικός πόλεμος, στην Παλαιστίνη, είναι ένα κομμάτι στο παζλ του παγκόσμιου ανταγωνισμού. Οι μάχες που δίνονται εκεί, κανείς από τους κυρίαρχους δεν μπορεί να εξασφαλίσει πως δεν θα μεταπηδήσουν στο εσωτερικό των σύγχρονων κάστρων του δυτικού καπιταλισμού. Ήδη, οι καρέκλες των εξουσιαστών τρίζουν, σε αλλοτινούς παράδεισους ευημερίας και ανάπτυξης, όπως ήταν η αργεντινή και η Παραγουάη.

Η διαρκής εξέγερση, είναι ένα μήνυμα που έλαβαν, όλοι οι καταπιεσμένοι στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Από το ξέσπασμα της πρώτης Ιντιφάντα, το

Δεκέμβρη του 1987, αλλά και μέχρι σήμερα, οι Άραβες καταπιεσμένοι με κάθε αφορμή και σε κάθε κοινωνικό αγώνα, έδειξαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στους παλαιστίνιους εξεγερμένους. Από το Ιράκ και τη Σύρια, ως την Αίγυπτο και την Αλγερία, χιλιάδες καταπιεσμένοι επιτέθηκαν και έκαψαν τράπεζες, λεηλάτησαν και κατέστρεψαν εμπορικά καταστήματα, συγκρούστηκαν με τους μπάτσους και το "δικό" τους "εθνικό" στρατό, επιτέθηκαν σε αστυνομικούς σταθμούς και κυβερνητικά κτίρια. Ο "ασύμμετρος" πόλεμος, συνάντησε την αντίσταση από την ανεξέλεγκτη κοινωνική δράση των Αράβων εξεγερμένων. Ο ρόλος των Αράβων κρατιστών και η συνεργασία τους με τους Ισραηλινούς και δυτικούς εξουσιαστές, αποκαλύφθηκε από την ανεξέλεγκτη δράση των καταπιεσμένων. Ο εσωτερικός εχθρός των Αραβικών κρατών με τη δικιά του Ιντιφάντα ενάντια στους "δικούς" του εκμεταλλευτές και καταπιεστές, απείλησε και απειλεί με εμφυλιοπολεμικές διαθέσεις, όλο το σύμπλεγμα κυριαρχίας στη Μέση Ανατολή. Η δυναμική των κοινωνικών αντιστάσεων των καταπιεσμένων, εντός των Αραβικών κρατών, φαίνεται ξεκάθαρα άλλωστε και από τις παλινωδίες των ηγετών τους τουλάχιστον σε φραστικό και θεωρητικό -άρα άυλο- επίπεδο, μεταξύ μιας συναινετικής στάσης απέναντι στα συμφέροντα των Ισραηλινών, δυτικών και Αμερικανών κρατιστών και άλλοτε μιας υποτιθέμενης προσπάθειας αντίδρασης σε παναραβικό επίπεδο, ενάντια στους "δυτικούς ιμπεριαλιστές".

IV. Το αίτημα ενός νέου "ανεξάρτητου" παλαιστινιακού κράτους, στη Μέση Ανατολή.

...το Κράτος, κάθε Κράτος, ακόμα και εκείνο που παρουσιάζεται σαν το πιο φιλελεύθερο και δημοκρατικό, είναι θεμελιωμένο αναγκαστικά στην υπεροχή, την κυριαρχία, τη βία και επομένως στο δεσποτισμό, που είναι, αν θέλετε, κρυφός, αλλά τότε ακόμα πιο επικίνδυνος...

...κάθε Κράτος που θέλει να υπάρχει πραγματικά και να μην αναφέρεται μόνο το όνομα του στο χάρτη και που δεν θέλει να εξαρτάται από τη γενναιοφροσύνη των γειτόνων του για όσο χρόνο αυτά είναι διατεθειμένα να ανέχονται την παρουσία του, που θέλει, δηλαδή, να 'ναι πραγματικά ανεξάρτητο, πρέπει αναγκαστικά να μεταμορφωθεί σε ένα κατακτητικό κράτος.

(Κρατισμός και Ανάρχια)

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Όπως υποστηρίξαμε και στην αρχή του παρόντος κειμένου, η συζήτηση γύρω από την αλληλεγγύη στην Ιντιφάντα, ένα από τα ζητήματα που ανάδειξε ήταν η στήριξη της προοπτικής ενός νέου "ανεξάρτητου" παλαιστινιακού κράτους. Συζήτηση που αποτέλεσε αποκλειστικότητα διαφόρων φασμάτων της αριστεράς, καθώς επίσης και διαφόρων Ευρωπαϊκών διπλωματών. Το πού ταυτίζονται οι κατά τ' άλλα αντίπαλοι, στη σφαίρα του πολιτικού, μιλώντας πάντα -κοινωνικά συμπλέουν στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν την κοινωνική ειρήνη- είναι ενδεικτικό, για να καταλάβει κάποιος τις γερές ρίζες των κρατιστικών αντιλήψεων, στους υποτιθέμενους "εκφραστές" και "πρωτοπόρους" της εργατικής τάξης.

Το κράτος εκφράζοντας ιστορικά την κυριαρχία, σε όλες τις παραλλαγές και τις μορφές που αυτή έχει πάρει, δεν παύει να είναι η εγγύηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης σε βάρος των καταπιεσμένων. Η κυριαρχία βασιζόμενη στην αλληλοδιαπλοκή του πολιτικού και του οικονομικού πεδίου, σε κάθε ιστορική εκδοχή της ύπαρξής της, το είχε πάντα ανάγκη. Μέσα στον καπιταλισμό, το κράτος και το κεφάλαιο, είναι ένα και το αυτό και οι υπαρκτές ενδοεξουσιαστικές αντιθέσεις δεν αποτελούν επιχείρημα που μπορεί να εγκλωβίσει κάθε αγωνιζόμενο, στα λημέρια της μαρξιστικής εκδοχής της κυριαρχίας. Οι μαρξιστικές απόψεις περί ηγεμονίας του Κεφαλαίου επί του Κράτους, θεωρώντας το, σαν υπαγόμενο πiónι του πρώτου στο δεύτερο, αποσιωπούν σκόπιμα, πτυχές της πραγματικότητας, αλλά και της ιστορίας του κοινωνικού πολέμου. Ουσιαστικά, ο καπιταλισμός, η επιβολή των καπιταλιστικών προσταγών, η αναδιοργάνωση και η επέκταση του κεφαλαίου, βασίστηκε και αναπτύχθηκε από το κράτος στις διάφορες ιστορικές μορφές του. Η κοινωνική ιεραρχία, εκφραζόμενη στον κρατικό μηχανισμό ουδέποτε ήταν αντιτιθέμενος πόλος στους καπιταλιστές, όπως και οι καπιταλιστές

ουδέποτε ήταν εχθροί του κράτους. Οι μαρξιστικές εκδοχές της κυριαρχίας, αντιλαμβάνονται το κράτος σαν ένα προϊόν της "ταξικής πάλης", που μέσα στον καπιταλισμό υπερασπίζει τα συμφέροντα των αστών και επιβάλλει στους προλετάριους την ταξική κυριαρχία των πρώτων. Θεωρούν ότι το κράτος όντας υπαγόμενο στο κεφάλαιο, είναι ένα μέσο επιβολής έναντι στους ταξικά βαλλόμενους. Σα μέσο, όμως, θα χρησιμοποιηθεί από τους προλετάριους και το κόμμα ή τα κόμματά τους (σ' αυτό το σημείο δεν δγάζουμε άκρη, όπως δεν δγάζουμε άκρη μελετώντας τις χριστιανικές αιρέσεις), με την επιβολή της δικτατορίας του προλεταριάτου, έναντι των αστών. Οι διάφοροι μαρξιστές καταδικάζουν και εναντιώνονται (και με τη βία) στο "καπιταλιστικό κράτος", ή στο κράτος του "κεφαλαίου", αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο, αν δεν υπονοούν ξεκάθαρα την πρόθεση τους για τη δημιουργία του δικού τους "προλεταριακού" κράτους.

Όλη αυτή η απλουστευτική θεωρητική παρένθεση (στις προθέσεις μας είναι το όλο θέμα να το προσεγγίζουμε στο μέλλον πιο διεξοδικά), έγινε για να αναδείξει τις ρίζες

του κρατισμού μέσα στη μαρξιστική εκδοχή της κυριαρχίας. Αυτή η αναφορά γίνεται σαν κάποιο αναμφισβήτητο ελλειπές-εργαλείο για την κατανόηση της στάσης της πλειονότητας των μαρξιστών αναφορικά με το αίτημα για δημιουργία ενός νέου παλαιστινιακού κράτους στη Μέση Ανατολή. Από τις πραγματικές και αναμφισβήτητες από κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο διογκωμένες ταξικές αντιθέσεις παγκόσμια, όλοι οι εργολάβοι της "επαναστατικής πολιτικής", πάνονται για να εναντιωθούν στο "καπιταλιστικό" κράτος, μη αποδεχόμενοι ότι το κράτος δε μπορεί να υπάρξει χωρίς την κυ-

ριαρχία, ενάντια στις μάζες των ταξικά βαλλόμενων, όπως και οι αστοί και οι καπιταλιστές δε μπορούν να υπάρξουν χωρίς αυτό. Οι κρατιστές όλων των ιδεολογιών της κυριαρχίας, βλέπουν σε ένα μελλοντικό νέο κράτος στη Μέση Ανατολή, τη νίκη των παλαιστίνων εξεγερμένων. Αυτή ακριβώς τη θέση θέλουμε πρώτιστα να χτυπήσουμε σε κάθε επίπεδο, σαν αναρχικοί.

Η ύπαρξη κάθε κράτους, μικρού ή μεγάλου, "εξαρτημένου" ή "ανεξάρτητου", αποτελεί ένα ξεκάθαρο όπλο στα χέρια των εξουσιαστών, πολύ περισσότερο όταν αυτό το κράτος προκύπτει σαν αποτέλεσμα της δράσης των εξεγερμένων. Σαφώς σ' αυτή την περίπτωση μπορεί και πρέπει να θεωρηθεί σαν υποχώρηση και εγκλωβισμός του κοινωνικού πολέμου, καθώς και του αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Είναι ήττα και όχι νίκη, για τους εξεγερμένους της νέας Ιντιφάντα, η δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους. Αυτό το έχουν καταλάβει πολύ καλά ευρωπαίοι, αμερικάνοι, ρώσοι κ.α. κρατιστές και γι' αυτό με τις διάφορες διπλωματικές αποχρώσεις που τονίζει

ο καθένας για να εξυπηρετεί και τα ιδιαίτερα συμφέροντα του, υπερασπίζεται την προοπτική ενός νέου ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους θέτοντας την ως τη μόνη "ρεαλιστική" λύση, έναντι της εκρηκτικής κατάστασης εκμετάλλευσης και καταπίεσης που διώνουν οι παλαιστίνιοι αλλά και οι ισραηλινοί καταπιεσμένοι, όλα αυτά τα χρόνια κατοχής και συρράξεων. Στόχος όλων των κυρίαρχων είναι να επιβάλλουν μέσω ενός νέου κράτους, την πειθάρχηση και τη συναίνεση στους εξεγεργμένους που καθημερινό συγκρούονται στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα.

Η παλαιστινιακή Αρχή, αποτελώντας μια μικρογραφία του μελλοντικού παλαιστινιακού κράτους, δείχνει αλλά και έδειξε τις προθέσεις της απέναντι στους εξεγεργμένους. Ενώ στα κατεχόμενα, η επιδίωξη είναι δύσκολη υπόθεση για χιλιάδες παλαιστίνιους κολασμένους, οι παλαιστίνιοι κρατιστές, εξόπλισαν την αστυνομία με αμερικάνικα, ευρωπαϊκά ακόμα και ισραηλινά όπλα, έχτισαν φύλακες και δικαστήρια. Φυλάκισαν αγωνιζόμενους, κυνήγησαν αντιφρονούντες, κατέστειλαν διαδηλώσεις. Υπεράσπισαν με κάθε υφορμή τα συμφέροντα των παλαιστινίων αστών, δημιούργησαν μια κάστα γραφειοκρατών και μια ιδιότυπη νομενκλατούρα, γύρω από τον Αραφάτ και την παλαιστινιακή Αρχή και γι' αυτό ακριβώς το λόγο, δέχτηκαν τις επιθέσεις των εξεγεργμένων της νέας Ιντιφάντα.

Οι εξουσιαστές παγκόσμια, επικροτούν τη δημιουργία ενός νέου κράτους, έχοντας συνείδηση, πως η καταπίεση και η εκμετάλλευση μπορεί να επιτευχθεί αρτιότερα, όχι από πολυδάπανους στρατούς κατοχής αλλά από έναν κρατικό μηχανισμό από παλαιστίνιους εξουσιαστές όπου στο

όνομα της "εθνικής ανεξαρτησίας" και "ενότητας", θα εκτονώσει την κοινωνική εξέγερση. Μια κοινωνική εξέγερση που αποτελεί αφ' ενός βραχνά για όλους τους καπιταλιστές αφού λαμβάνει χώρα στη ζωτικής σημασίας περιοχή της Μέσης Ανατολής, και αφ' ετέρου αποτελεί σύμβολο για κάθε αγωνιζόμενο και εξεγεργμένο όπου γης.

Το ψευδοδίλλημα κατοχή ή "ανεξάρτητο" παλαιστινιακό κράτος, είναι ψευδές. Οι αγωνιζόμενοι δεν έχουν ανάγκη από μια ανάπηρη ελευθερία. Αν το ισραηλινό κράτος είναι κατακτητικό και "ιμπεριαλιστικό", δεν είναι τίποτα περισσότερο από ότι είναι κάθε κράτος. Και όταν λέμε ιμπεριαλιστικό και κατακτητικό δεν το εννοούμε με τη λενινιστική έννοια, αλλά εννοώντας ότι κάθε κράτος είναι ιμπεριαλιστικό και κατακτητικό από τη φύση του, όχι μόνο εκτός συνόρων, αλλά πρώτα και κύρια είναι ιμπεριαλιστικό σε κάθε λεπτομέρεια της ύπαρξης και της καθημερινής ζωής για κάθε καταπιεσμένο υπήκοο, στο εσωτερικό του.

Κλείνοντας αυτό το κείμενο κρίνουμε σκόπιμο να παραθέσουμε μερικά σχόλια αναφορικά με το ρόλο και τη δράση, των ισλαμικών οργανώσεων. Έχοντας ειπωθεί πολλά για το ρόλο αυτών των οργανώσεων, είναι αναγκαίο αφ' ενός στο λαθμό που μπορούμε να απομυθοποιήσουμε κάποια πράγματα γύρω από τις απόψεις τους και τη δράση τους και αφ' ετέρου γύρω από την κριτική στάση που σαν αγωνιζόμενοι στα

πλαίσια του συνολικότερου κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα, θεωρούμε πως είναι χρήσιμο να εκφράσουμε.

Οι περιοχές της Μέσης Ανατολής όπως και της κεντρικής Ασίας, ήταν πάντοτε στο επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος, έχοντας σημαντικότερη θέση για τον παγκόσμιο καπιταλισμό, στο επίπεδο των κοιτασμάτων πετρελαίου, πρώτων υλών και ενεργειακών πηγών. Για το λόγο αυτό οι καταπιεσμένοι κάτοικοί τους βρίσκονταν πάντα υπό διάφορους αποικιοκρατικούς και εξουσιαστικούς ζυγούς. Η διαρκής καταπίεση δημιουργούσε συνθήκες που αναπτύσσονταν έντονοι και δυναμικοί κοινωνικοί αγώνες. Μεταξύ άλλων χαρακτηριστικών των αποικιοκρατικών καθεστώτων, εξέχουσα σημασία είναι, η απαραίτητη ύπαρξη ντόπιων ηγετών και συνεργατών με τους εκάστοτε ξένους κυρίαρχους. Οι κοινωνικοί αγώνες λοιπόν στη Μέση Ανατολή και την Κεντρική Ασία, έπαιρναν πάμπολλες φορές εμφυλιοπολεμικό χαρακτήρα.

Οι ανακατατάξεις στην άλλη συμπληρωματική εκδοχή του κρατισμού και της κυριαρχίας, στο πάλαι ποτέ ανατολικό μπλοκ, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο για τον κοινωνικό ανταγωνισμό στις προαναφερόμενες περιοχές. Ο σοβιετικός κρατισμός ανταγωνιζόμενος επάξια τους δυτικούς εξουσιαστές, είχε επιβάλει τη ληστρική και ιμπεριαλιστική παρουσία του στην περιοχή, έχοντας συνεργάτες και συμμάχους. Η ενοποίηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, μετά τις ανακατατάξεις στην πρώην ε.σ.σ.δ., δημιούργησε νέους συσχετισμούς και ισορροπίες στην περιοχή.

Στο παρελθόν οι σοβιετικοί εξουσιαστές, για να εξασφαλίσουν καλύτερα τα συμφέροντά τους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής ειδικότερα, χρηματοδοτούσαν αδρά και στήριζαν ποικιλοτρόπως, διάφορα δικτατορικά καθεστώτα, καθώς και διάφορα εθνικό-απελευθερωτικά κινήματα. Το ίδιο πράγμα έκαναν και διάφορα καθεστώτα της περιοχής, φιλικά προσκείμενα στο σοβιετικό κρατισμό. Τα αριστερά εθνικό-απελευθερωτικά κινήματα, όπως το PFLP¹² (Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) και DFLP (Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), ήταν δύο από τις οργανώσεις, όπου κυριάρχησαν στις τάξεις της παλαιστινιακής αντίστασης.

Στις νέες συνθήκες που διαμορφώθηκαν από το 1989 και μετά και τη ραγδαία αποδυνάμωση που δέχτηκαν τα κράτη που αποτελούσαν την ε.σ.σ.δ., τα προαναφερόμενα κινήματα δρέθηκαν μπροστά σε μια σειρά κρίσεων και προβλημάτων. Κάπου εκεί ξεκινάει και η ενδυνάμωση των ισλαμικών οργανώσεων (Τζιχάντ και Χαμάς). Οι ισλαμιστές σε όλη τη Μέση Ανατολή αλλά και την κεντρική Ασία, σε όλες τις φάσεις και τις εποχές που εκδηλωνόταν ο κοινωνικός ανταγωνισμός, έπαιξαν το ρόλο της ξεκάθαρης και απροκάλυπτης καταστολής κάθε φωνής και αγώνα, που εναντιωνόταν στον καπιταλισμό, το κράτος αλλά και τη θρησκεία. Το σημαντικότερο παράδειγμα για αυτόν τον ισχυρισμό, είναι ο ρόλος τους στην ιρανική επανάσταση κατά του Σάχη¹³. Στην περίπτωση της παλαιστίνης, όμως, ενώ ξεκάθαρα το θρησκευτικό στοιχείο δεν παύει να χαρακτηρίζει όλες τις ισλαμικές ομάδες, η βαρύτητα που δίνουν αφ' ενός στην κοινωνική πρόνοια και αφ' ετέρου στην αδιάλλακτη μαχητική αντίσταση ενάντια στην ειρηνευτική διαδικασία -συνώνυμο της υποταγής για τις μάζες των παλαιστίνιων προσφύγων και καταπιεσμένων- είναι που τις ισχυροποιεί σε συνδυασμό, βέβαια, και με την υποχώρηση της δυναμικής των αριστερών εθνικό-απελευθερωτικών οργανώσεων, που είπαμε και πριν.

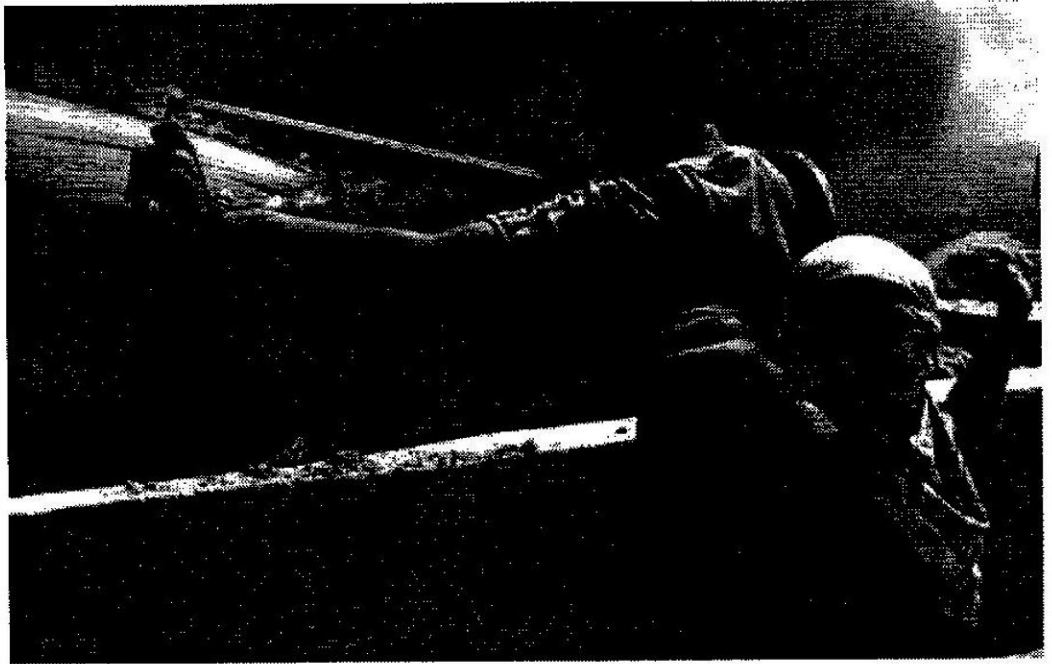
Οι ισλαμικές οργανώσεις, έχοντας δημιουργήσει διάφορους ιδιότυπους μηχανισμούς κράτους πρόνοιας, προσαρμοσμένους και στις ιδιαίτερες συνθήκες της Μ. Ανατολής, έχουν δημιουργήσει έναν σοσιαλδημοκρατικό αντίποδα, στους εξουσιαστές παλαιστινιακής αρχής. Τα συσσίτια, τα πανεπιστήμια, οι κοιτώνες για τους αστέγους από τις ισραηλινές επιδρομές, είναι πράγματα μερικά, σαφέστατα, αλλά άκρως ανακουφιστικά για κομμάτια των παλαιστίνιων καταπιεσμένων. Η τσαλακωμένη αξιοπρέπεια και η εξαθλίωση που επιβάλει η κατοχή, αλλά και η παλαιστινιακή αρχή με την συνεργασία της, έχει οδηγήσει χιλιάδες παλαιστίνιους καταπιεσμένους στο να λένε "δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα". Αυτοί οι άνθρωποι και τα παιδιά τους, στελεχώνουν τη Χαμάς και τις ταξιαρχίες μαρτύρων του Αλ Άκσα και όχι απλά κάποιοι τρελαμένοι "φονταμεταλιστές", όπως επιτάσσει το θεαματικό φαντασιακό των ανθρωπιστών της δύσης. Αυτοί οι άνθρωποι γίνονται δόμβες, έχοντας ως αποκλειστικό σύμμαχό τους χρόνια εξευτελισμών, πόνου αλλά

και καθολικής απελπισίας.

Κομμάτια αγωνιζομένων αλλά και συντρόφων, αντιμετωπίζουν όλους αυτούς τους ανθρώπους που συμμετέχουν στις ισλαμικές οργανώσεις, ως στρατιές θρησκοόληπτων παρανοϊκών. Διάφοροι χρησιμοποιούν ακόμα και υπεραπλουστευτικά σχήματα του στυλ: αν οι παλαιστίνιοι εξεγερμένοι άκουγαν απόψεις κατά των εθνικών και θρησκευτικών διαχωρισμών, καθώς κι ενάντια στο "πολυπόθητο" γι' αυτούς κράτος, θα κρεμούσαν ή θα εκτελούσαν, οποιονδήποτε φορέα αυτών των απόψεων. Οι απόψεις αυτού του τύπου, όπως και οι εξυμνήσεις -για να δούμε και την άλλη πλευρά- των ριζοσπαστικών ισλαμικών απόψεων και πρακτικών, είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Κάθε εξέγερση και κάθε κοινωνικός αγώνας περικλείει στοιχεία αντιθετικά και αντιφατικά, που σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να ερμηνευτούν με μια κριτική αντιδιαλεκτική και ιδεολογικοποιημένη. Ενδεικτικά, αναφέρουμε πως το 1848, όλη η Ευρώπη ταλανιζόταν από εξεγέρσεις και επαναστάσεις, όπου υπό την πρόφαση της εθνικής ανεξαρτησίας, που πρόσβαλλαν οι αστοί, χιλιάδες καταπιεσμένοι εξεγέρθηκαν ενάντια στο κράτος, τους βασιλιάδες, τους παπάδες και τους ίδιους τους αστούς. Μ' αυτόν τον τρόπο καταλήγουμε σε μια αντίληψη απαξιωτική και για ότι έγινε και για ότι γίνεται και για ότι θα γίνει.

Αυτή η νοοτροπία, για εμάς, είναι η αποδοχή των ιδεολογημάτων του τύπου: "τέλος της ιστορίας", ή μιας ιδεολογικοποιημένης κριτικής, που οι ίδιες υπαρξιακές μέχρι το κόκαλο ιδεολογικοποιημένες ανησυχίες της, έχουν οδηγήσει τους εκφραστές της, να μη βλέπουν εν τέλει πέρα απ' τη μύτη τους. Το ίδιο ισχύει και για όσους α-

ντιμετωπίζουν τον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα για την καθολική ατομική και κοινωνική χειραφέτηση, δηλαδή την αταξική και ακρατική κοινωνία, την ΑΝΑΡΧΙΑ, σαν ένα μακροπρόθεσμο στόχο και προφανώς με την έλλειψη της σύνδεσης και συνάρτησης των μέσων και των σκοπών, εκ μέρους των αναρχικών επαναστατών, δεν μας μένει τίποτα άλλο απ' το να στήσουμε ένα τζαμί ο καθένας και να περιμένουμε να διακηρυχθεί η επανάσταση, από το σε?χη του μιναρέ.

Για να τελειώνουμε με κάποιες ψευδαισθήσεις, η εξουσία ένα μόνο προϊόν παράγει κατά αποκλειστικότητα, τη φρίκη. Αυτό το κάνει από τη γέννηση της κυριαρχίας ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο, μέχρι σήμερα καθημερινά και σε κάθε λεπτό της ζωής μας. Για εμάς, τα νεκρά παιδιά στη Γάζα και το ολοκαύτωμα, είναι γεγονότα που δεν μπορούμε να τα ιεραρχήσουμε με γνώμονα τη φρίκη. Η φρίκη δεν μετριέται και το δράμα του κάθε ανθρώπου, που την διώνει από την εξουσία, είναι για εμάς άλλο ένα έγκλημα των εξουσιαστών, όπως και όλα τα κρεματόρια, που αυτοί και μόνο αυτοί, έχουν γεμίσει την ιστορία. Η απελευθερωτική εξέγερση για την Αναρχία, είναι για εμάς η μοναδική γέφυρα με την πραγματική ΖΩΗ.

Ο αγώνας για την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση και την ΑΝΑΡΧΙΑ, θα ποδοπατήσει κάθε επίπλαστο εθνικό, θρησκευτικό και φυλετικό διαχωρισμό. Το αίμα των εξεγερμένων, που χύνεται καθημερινά στα οδοφράγματα της Γάζας και της Δυτικής Όχθης, είναι μέρος αυτού του αγώνα. Οι εξεγερμένοι μπορεί να εγκλωβίζονται σε διάφορες εξουσιαστικές αυταπάτες, αλλά η ίδια η εξέγερση είναι η καταστροφή κάθε

αλλοτριώσης και η μοναδική παιδευτική και διωματική διαδικασία, για κάθε άτομο, αλλά και για όλη την κοινωνία.

Τέλος, θέλουμε να τονίσουμε πως είναι ενθαρρυντικό το ότι υπάρχουν καταπιεσμένοι εντός του κράτους του Ισραήλ, που αντιστέκονται με ότι μέσα διαθέτουν, απέναντι στα σχέδια των "δικών" τους εξουσιαστών. Από την πλευρά μας κατανοώντας τις συνθήκες που βιώνουν, αλλά και που αγωνίζονται αυτοί άνθρωποι, αναπτύσσουμε την κριτική μας χωρίς να συμεριζόμαστε φυσικά τις πασιφιστικές απόψεις τους. Στεκόμαστε όμως αλληλέγγυοι στον αγώνα τους, στο βαθμό που είναι εμπόδιο ενάντια στις προσπάθειες εθνικοποίησης του κοινωνικού ζητήματος που πλασάρει το κράτος τους, στα πλαίσια της συναίνεσης στην "εθνική ομοψυχία". Στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε όσους αγωνίζονται για την ανάπτυξη της αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 Πιο διεξοδική από το κείμενο που δημοσιεύτηκε στη μηνιατική αναρχική εφημερίδα "Διαδρομή Ελευθερίας", Φύλλο 4.

2 Βλέπε το κείμενο "Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ (1880-1948)", από τον αναρχικό πυρήνα 'Άρνηση', στο Φύλλο 3, της μηνιατικής αναρχικής εφημερίδας "ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ".

3 Ομοίως με την προηγούμενη υποσημείωση.

4 Ομοίως και επίσης στο "Η ΝΕΑ ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ", της Anne Alexander, εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο.

5 Βλέπε το κείμενο "ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ", της ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ, εφημερίδα ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, Φύλλο 3.

6 Βλέπε SARAJEVO, Φύλλο 7, Μάρτιος 2002.

7 Τα στοιχεία προέρχονται από το βιβλίο της Rosemary Sayigh, "ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΑΠΟ ΑΓΡΟΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ", εκδόσεις (στα ελληνικά) ΑΛΜΠΙΑΤΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ 1981.

8 Ο πόλεμος των 6 ημερών, έγινε μεταξύ του Ισραήλ, της Αιγύπτου και της Συρίας. Ο ισραηλινός στρατός επιτέθηκε αιφνιδιαστικά στο συριακό και στον αιγυπτιακό στρατό, κατατροπώνοντας τους ουσιαστικά, σε διάστημα 6 ημερών. Η Ιορδανία είχε υπογράψει συνθήκη ειρήνης λίγο πριν την έναρξη του πολέμου. Οι διαιρεμένοι Άραβες συνειδητοποιούσαν την πραγματική στρατιωτική ισχύ του ισραηλινού κράτους. Η Δυτική Όχθη του ποταμού Ιορδάνη, η λωρίδα της Γάζας, η ανατολική Ιερουσαλήμ καθώς και τα νηπίδα του Γκολάν πάνω από τη Γαλιλαία (Συρία), περνούν σε ισραηλινή κατοχή ενώ οι παλαιστίνιοι καταπιεσμένοι επέλεγον το δρόμο της αντίστασης.

9 Για το ζήτημα των ενδοεξουσιαστικών αντιθέσεων που θα μπορούσε εύλογα, κάποιος να μας αντιπαραθέσει, φέρνοντας και πρόσφατα παραδείγματα, όπως αυτό της άρνησης της Γερμανικής κυβέρνησης να συμμετάσχει ενεργά στο νέο επικείμενο πόλεμο κατά του Ιράκ, θα θέλαμε να αντιπαραβάλουμε τα εξής ακόλουθα: και οι Ρώσοι εξουσιαστές είχαν πολλούς λόγους να είναι επιφυλακτικοί για τις ανακατατάξεις στην Κεντρική Ασία και ειδικότερα στο Αφγανιστάν, που για χρόνια επιθυμούσαν να το έχουν υπό την επιρροή τους, όμως προτίμησαν να αναλάβουν το κομμάτι που τους αναλογεί στην "αντιτρομοκρατική σταυροφορία", απ' το να κοιτάζουν τα στενά και απόλυτα συμφέροντά τους. Οι λόγοι ήταν πολλοί. Μπορούσαν στο εσωτερικό τους να συνεχίζουν ανενόχλητοι τις σφαγές στη Τσετσενία, μιλώντας για τους δικούς τους "τρομοκράτες". Επίσης στην εποχή της ενοποίησης της κυριαρχίας μπορεί να πρωτοστατεί η αμερικάνικη στρατιωτική μηχανή στις διάφορες επιχειρήσεις ανά τον κόσμο, αλλά ΟΛΟΙ οι κυρίαρχοι ανά τον κόσμο, επαφελούνται συνεργαζόμενοι και πάντα πρόθυμοι να καταστείλουν το μοναδικό αντίπαλο και φόβο που έχουν τον "εσωτερικό εχθρό".

10 Τα στοιχεία αναφορικά με την ειρηνευτική διαδικασία του Όσλο, προέρχονται από τη προσούρα "Παλαιστίνη: ένας λαός στο δρόμο του αγώνα - Αλληλεγγύη στην ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ", εκδόσεις Α/συνέχεια, καθώς και από τον ημερήσιο τύπο.

11 Περισσότερες πληροφορίες για την εκμετάλλευση του αραβικού φθηνού εργατικού δυναμικού, καθώς και για τη ταξική διαστρωμάτωση στο εσωτερικό του ισραηλινού κράτους, υπάρχουν στο πολύ καλό κείμενο "για την κατανόηση του παλαιστινιακού ζητήματος" Σαμζντάτ Νο 5, που εκδίδεται από το ΘΕΡΣΙΤΗ.

12 Βλέπε εκδόσεις Κάλδος, "Λαϊκό Μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης", καθώς και όπως πριν "Οι παλαιστίνιοι από αγρότες, επαναστάτες", Rosemary Sayigh.

13 Βλέπε "Η ιρακινή επανάσταση", από τη συλλογικότητα Behrang, εκδόσεις στα ελληνικά ΣΙΣΥΦΟΣ.

Δημοσιεύουμε την ακόλουθη μετάφραση, με τίτλο "Ξεφεύγοντας από το Γκέτο", που δημοσιεύτηκε κάπου τη δεκαετία του '80, στο αναρχικό περιοδικό *Insurrection*. Εμείς πήραμε το κείμενο από το site του αμερικάνικου αναρχικού περιοδικού *Killing King Abacus*.

Το κείμενο έχει αναφορές σε γεγονότα που συνέβησαν τη δεκαετία '80, όπως η πρώτη Ιντιφάντα, πλήθος συγκρούσεων στο Belfast της Β.Ιρλανδίας, καθώς και τη μητροπολιτική εξέγερση του Βρίκτον της Βρετανίας. Χωρίς να ταυτιζόμαστε απόλυτα με σκέψεις και απόψεις, που παραθέτει ο συντάκτης του, παρ' όλα αυτά θεωρούμε πως δίνει άλλη μια πτυχή, στην κατανόηση αυθόρμητων συγκρούσεων και εξεγέρσεων, που γίνονται με διάφορες αφορμές, αρκετά συχνά, εντός και εκτός των καπιταλιστικών μητροπόλεων της Δύσης. Η εξέγερση του Los Angeles το 1992, καθώς και μια σειρά αυθόρμητων ξεσπασμάτων, δέκα ετών συγκρούσεων και λεηλασιών, σε διάφορα γκέτο του δυτικού κόσμου, όπως της Βρετανίας και της Γαλλίας, αλλά και στο "δικό μας" Ζεφύρι, έβγαλαν και δγάζουν στο προσκήνιο, κομμάτια των καταπιεσμένων που πραγματικά θα χαρακτηρίζονταν χωρίς ίχνος υπερβολής, ως άνθρωποι "εκτός των τειχών". Οι εν ψυχρώ δολοφονίες από τους μπάτσους και οι καθημερινές ρατσιστικές επιθέσεις ενάντια σ' όλους αυτούς, που η κοινωνιολογία σαν γνήσια επιστήμη της εξουσίας, τους προσδίδει χαρακτηριστικά "αποκλίνουσας συμπεριφοράς", αποδεικνύουν πως η γκετοποίηση συμβαδίζει, μ' όλη αυτή τη λυσσαλέα επίθεση των εξουσιαστών, που συντελείται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής.

Η αποξένωση, ο αποκλεισμός και η καθημερινή αστυνομική βία, σε συνδυασμό με το φόβο και την όλο και διογκωμένη ανασφάλεια που νιώθουν οι προνομιούχοι βλέποντας να οξύνονται οι ταξικές διαφορές, έχουν δημιουργήσει πραγματικά έναν άλλο κόσμο, αυτόν των αποκλεισμένων. Έναν άλλο κόσμο που ζει στη σκιά όλων των εξουσιαστικών ιδεολογημάτων, όπως η "ανάπτυξη" και ο "εκσυγχρονισμός". Οι αποκλεισμένοι, διώνοντας στο πετόί τους, αμέτρητες δόσεις σχιζοφρένειας και αλλοτρίωσης, από έναν κόσμο που διατηρεί έναν πολιτισμό που όπως λει και ένα γνωστό σύνθημα "πεθαίνεις στα 18 σε θάβουν στα 70", με κάθε αφορμή εκφράζουν ανεξέλεγκτα και αυθόρμητα το μένος τους, ενάντια σε μια επιδίωξη μέσα σε μια κοινωνία-φυλακή.

Όλοι αυτοί οι αποκλεισμένοι δεν είναι άλλο ένα "επαναστατικό υποκείμενο", ούτε τους βαρύνει ντετερμινιστικά κάποιο ιστορικό καθήκον, για την πραγμάτωση της επανάστασης. Δεν άλλη μια κοινωνιολογική κατηγορία, που πρέπει να πέσουν κατά πάνω της όλοι οι μπάτσοι συνειδήσεων του κράτους και της επιστήμης του. Είναι απλά, άλλο ένα κομμάτι των καταπιεσμένων, που διώνει την εξουσιαστική αθλιότητα, όντας απροσπέλαστο για τους κλασικούς χειραγωγούς των διαμεσολαθήσεων (κόμματα, συνδικαλιστές, κοινωνικοί λειτουργοί και "φιλεύσπλαχνοι" παπάδες), και γι' αυτό ακριβώς το λόγο πιο πηγαίο στις αντιδράσεις του. Δεν αποτελεί κάποιο χώρο αναφοράς και υποδείγματος για τους αγωνιζόμενους, αλλά είναι άλλη μια κραυγαλέα ένδειξη για το τι είναι ο εξουσιαστικός κόσμος που ζούμε.

Π' αυτούς τους λόγους κρίνουμε πως το παρόν μεταφρασμένο κείμενο, αν και έχει γραφτεί πριν από αρκετά χρόνια, διατηρεί την επικαιρότητα και την εξαιρετική σημασία του.

Ξεφεύγοντας από το Γκέτο.

Οι μάχες που λαμβάνουν χώρα στο εσωτερικό των πόλεων, συχνά παρερμηνεύονται ως άσκοπη βία. Οι νέοι που μάχονται ενάντια στον αποκλεισμό και την ανία είναι προχωρημένα στοιχεία της ταξικής σύγκρουσης. Οι τοίχοι του γκέτο πρέπει να γκρεμιστούν, όχι να περιοριστούν.

Οι νεαροί Παλαιστίνιοι που πετούν πέτρες στον ισραηλινό στρατό, ορθώς έχουν τη συμπάθεια και την αλληλεγγύη συντρόφων που βλέπουν σ' αυτούς τη μάχη για ελευθερία από τους αποικιοκράτες καταπιεστές. Όταν βλέπουμε ακόμα και τους πολύ νεαρούς του Μπέλφαστ να πετούν πέτρες σε Βρετανούς στρατιώτες, δεν έχουμε αμφιβολία για την εξέγερσή τους ενάντια στον στρατό κατοχής τα άρματα και τα συρματοπλέγματα του οποίου τους περιορίζουν στα γκέτο.

Υπάρχει πάντως σήμερα μια μερίδα νέων ανθρώπων που βρίσκονται σε σκληρή μάχη ενάντια στους καταπιεστές τους, που βρίσκονται συνεχώς περιθωριοποιημένοι και εγγληματικοποιημένοι. Αυτοί οι νέοι άνθρωποι δεν διεξάγουν μια απελευθερωτική πάλη ενάντια σε έναν εξωτερικό εισβολέα, βρίσκονται όμως βαθιά μέσα σε μια ταξική πάλη τόσο περίπλοκη που οι

ορίζοντές της είναι θολοί ακόμα και γι' αυτούς τους ίδιους. Αυτός ο πόλεμος διεξάγεται στο εσωτερικό αυτού που έχει γίνει γνωστό ως το εσωτερικό των πόλεων της Βρετανίας, περιοχές που είναι τώρα αναγνωρισμένες από τον ταξικό εχθρό-τους καπιταλιστές, με τη μοναρχία να ηγείται, και το Κράτος σε όλες του τις μορφές- ως το πιο εύθραυστο κομμάτι της ταξικής κοινωνίας, που θα μπορούσε να πυροδοτήσει μεγάλες εκρήξεις και να δώσει χώρο σε μια χωρίς προηγούμενο βία.

Οι νέοι που μάχονται για επιδίωξη από τον αποκλεισμό και τη βαρεμάρα της θανατηφόρας ατμόσφαιρας των γκέτο της δεκαετίας του '80, είναι στην ουσία μεταξύ των πιο προχωρημένων κομματιών του αγώνα στη Βρετανία.

Ως τέτοιοι, βρίσκονται περικυκλωμένοι από μια θάλασσα εχθρικότητας και ακατανοησίας, ακόμα και απ' αυτούς που λόγω της ταξικής τους θέσης θα έπρεπε να είναι σύντροφοί τους στον αγώνα. Κανένα συνδικάτο ή αριστερό κόμμα δεν έχει να πει κάτι για τον αγώνα τους. Είναι μάλιστα από τους πρώτους που τον ποινικοποιούν και ξαποστέλλουν τους πρωταγωνιστές του στο πεδίο της κοινωνικά αποκλίνουσας συμπεριφοράς, ίσως με την αξιοσημείωτη διαφορά πως αντί για τη σύντομη και "κοφτερή" θεραπεία με ηλεκτροσόκ, προτιμούν να χρησιμοποιούν ένα στρατό ελαφριών μπάτων και κοινωνικών ψυχιάτρων.

Το ίδιο το αναρχικό κίνημα, αντιεξουσιαστικό εξ ορισμού και επαναστατικό στην προοπτική, δεν έχει ως τώρα πράξει κάτι χειροπιαστό ως σχέδιο αγώνα που να περικλείει τους "αληθινούς" αναρχικούς, τους ενστικτώδεις αντιεξουσιαστές. Οι μορφές που παίρνει η βία από τα γκέτο, δεν έχουν το περιεχόμενο της ηθικής κοινωνικής δραστηριότητας που οι αναρχικοί θέλουν να βρουν. Αυτό δεν μπορεί να προκύψει αυθόρμητα από καταστάσεις δάναυσης εκμετάλλευσης όπως αυτές υπάρχουν στα αστικά τοπία. Προτάσεις όπως αυτές του να μεταφερθεί αυτή η ηθική στα γκέτο που θα πρέπει τότε να τύχουν υπεράσπισης και να γίνουν "αυτοδιαχειριζόμενα", είναι κατά τη γνώμη μας εκτός τόπου. Απορρίπτουν τα παλιά "Επανακαταλάβετε την πόλη" σλόγκαν της Lotta Continua πριν χρόνια, που τώρα είναι τόσο νεκρά όσο και η ίδια η οργάνωση. Το πρόβλημα δεν είναι η αυτοδιαχείριση των γκέτο αλλά το γκρέμισμά τους. Αυτό μπορεί μόνο να προκύψει μέσα από καθαρές ενδείξεις ταξικής φύσης, που να υποδεικνύουν αντικειμενικούς σκοπούς σ' αυτή τη διάσταση και να δρουν στην κατεύθυνση της επέκτασης της ταξικής επίθεσης.

Το άρθρο από τους συντρόφους του Πλίμουθ, παρέχει μια ένδειξη του τι συμβαίνει στις περισσότερες μεγάλες- αλλά και μικρότερες πόλεις στη Βρετανία σήμερα. Αυτά τα γεγονότα δε φτάνουν στους τίτλους των ειδήσεων. Στην πραγματικότητα, τα περισσότερα δεν αναφέρονται καθόλου.

Οι συνθήκες της σύγκρουσης είναι ξεκάθαρα, πολύ διαφορετικές γι' αυτούς που η παρουσία ενός χειροπιαστού "εξωτερικού εχθρού" έχει ξεκαθαρίσει τη θέση του συνόλου των εκμεταλλεζόμενων ενάντια στον κοινό εχθρό. Δεν υπάρχει αμφιβολία στο Μπέλφαστ, το Σάπερδιλ ή την Παλαιστίνη, για το τι συμβαίνει σε αυτούς που συνεργάζονται με την αστυνομία. Σ' αυτή την χώρα αντιθέτως, το γεγονός ότι οι τελευταίοι έχουν προχωρήσει σε "επιδρομές" προκειμένου να κερδίσουν την ενεργή συνεργασία του κόσμου στα γκέτο, δείχνει τα φράγματα του φόβου και της ακατανοησίας που υπάρχουν και διαχωρίζουν τους εκμεταλλεζόμενους σε μια περιοχή.

Επίπεδα πολιτιστικής και κοινωνικής σύγχυσης, έχουν επιτύχει το "θόλωμα" των ταξικών διαχωρισμών. Προσδιορίζοντας τη βία των νέων με παθολογικούς ή εθνικούς όρους, αυτοί βρίσκονται απομονωμένοι κι εξοστρακισμένοι, ακόμη κι απ' αυτούς που, με όρους εκμετάλλευσης, είναι κοντινότεροί τους.

Η διαχωριστική γραμμή ωστόσο είναι τόσο λεπτή, που μπορεί μόνο να αντέξει μια μαζική αντιπαράθεση με τις "δυνάμεις της τάξης" για να καταδειχθεί σε όλους πού βρίσκεται ο πραγματικός εχθρός. Αυτό συνέβη στο Μπρίξτον όπου οι γονείς βλέποντας την αστυνομική διαιότητα από πρώτο χέρι, προχώρησαν, από μια σιωπηρή συναίνεση, σε μια ανοιχτή αντιπαράθεση με αυτούς.

Η διατήρηση της συναίνεσης από ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από την "κοινωνική τάξη", περιλαμβάνει ένα περίπλοκο δίκτυο από μ.μ.ε., κοινωνικούς λειτουργούς, δασκάλους, αστυνομία κ.τ.λ., όλοι από τους οποίους είναι αναγνωρισμένοι ως κάτοχοι θέσεων εξουσίας. Αυτή η εξουσία γίνεται με απροθυμία ανεκτή σήμερα. Θα μπορούσε να γκρεμιστεί τελείως αύριο.

Η δουλειά μας πρέπει επομένως να είναι στην κατεύθυνση του συνεχούς ξεκαθαρίσματος και επέκτασης της ταξικής επίθεσης, μέσω της αναγνώρισης και επίτευξης αντικειμενικών σκοπών που γίνονται εύκολα κατορθωτοί και κατανοητοί στην προοπτική του γκρεμίσματος των τοίχων των γκέτο και του ανοίγματος της προοπτικής μιας μαζικής δράσης ενάντια στον κοινό εχθρό.

j.w.

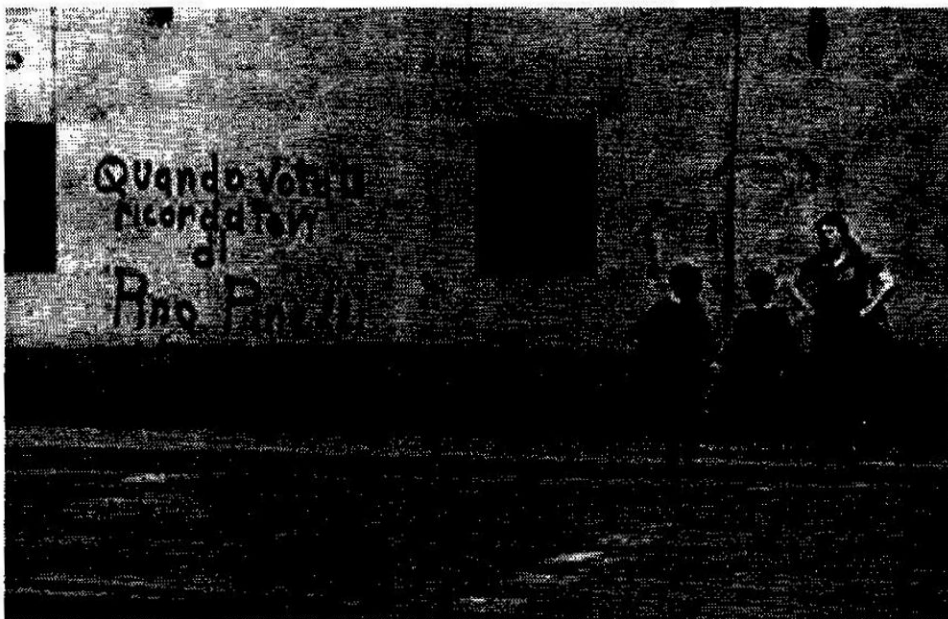
Η Συζήτηση για την άνοδο της ακροδεξιάς στην Ευρώπη ή πως το δημοκρατικό κράτος κατασκευάζει τους εικονικούς εχθρούς του¹.

Πριν από μερικούς μήνες, στις εθνικές εκλογές σε μια σειρά από ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γαλλία, η Ιταλία, η Ολλανδία, το Βέλγιο και η Δανία, τα ακροδεξιά κόμματα βρέθηκαν να ισχυροποιούν τις ήδη υψηλές δυνάμεις τους. Σε ολόκληρη την Ευρώπη άνοιξαν συζητήσεις σε όλων των ειδών τα Μ.Μ.Ε, αναφορικά με την γένεση αυτού του "νέου φαινομένου" - απειλή για της ευρωπαϊκές δημοκρατίες και τον κοινοβουλευτισμό. Φυσικά με μια ψύχραιμη ματιά και με την σημαντική βοήθεια μιας αναφοράς στο παρελθόν των εκλογικών αναμετρήσεων σε χώρες όπως η Γαλλία ή Ιταλία, διαπιστώνει κανείς ότι πράγματι υπήρξε κάποια ενίσχυση των ακροδεξιών κομμάτων αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό, που ωρύντουσαν και κινδυνολογούσαν τα κοράμια της ενημέρωσης σύσσωμα, σε όλη την Ευρώπη.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή όμως, προσπαθώντας σε πρώτο χρόνο να ξεφύγουμε από τις εντυπώσεις και τις βαρύγδουπες αναλύσεις που έκαναν οι εγκέφαλοι των media και να προσεγγίσουμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, την πραγματικότητα πίσω από τον σκόπιο δομολογισμό πληροφοριών που έκανε και κάνει το κράτος και τα αφεντικά, μέσω των Μ.Μ.Ε. Άλλωστε ο ρόλος των τελευταίων καταδείχτηκε για άλλη μια φορά και στην πρόσφατη και συνεχιζόμενη επίθεση του κράτους στο όνομα της αντιτρομοκρατίας, αφήνοντας στις ψευδαισθήσεις τους, όσους αναζητούν μια άλλη "εναλλακτική διαχείριση" των Μ.Μ.Ε. Αν θυμηθεί κανείς την προηγούμενη επεισοδιακή θητεία του Berlusconi, θα παρατηρήσει ότι όλοι οι "δημοκράτες ευρωπαίοι" είχαν ξεσηκωθεί για την συμμετοχή του μεταλλαγμένου νεοφασίστα Gianfranco Fini, στην τότε κυβέρνηση της κεντροδεξιάς στην Ιταλία. Αργότερα είχαμε τον αυστριακό Haider και τις ανάλογες αντιδράσεις. Για τον Λεπέν, δεν γίνεται λόγος αφού δεκαετίες τώρα είναι εκφραστής της άκρας δεξιάς στην Ευρώπη, εξασφαλίζοντας υψηλά ποσοστά ψήφων μέσα στη Γαλλία, καθώς και διατηρώντας διεθνείς επαφές. Η πραγματικότητα λοιπόν είναι ότι το κατασκευάσμα "κοινωνία των πολιτών" και το προϊόν της ο αποχαυνωμένος ιδιωτευμένος "πολίτης", όντας αντιμέτωπος με την παγκόσμια αναδιαρθρωτική διαδικασία της κυριαρχίας, άλλοτε από την θέση του ιδιωτευμένου μέχρι το κόκαλο μικροαστού, άλλοτε από την θέση του ξενόφοβου, πατριώτη και ρατσιστή ανέργου καθώς και σε πληθώρα άλλων συνδυασμών ιδιοτήτων-προϊόντων της αλλοτρίωσης που επιβάλλει η εξουσία, φροντίζει τα τελευταία χρόνια, να πριμοδοτεί σαν αποβλακωμένος ψηφοφόρος τους εκάστοτε Le Pen και Haider.

Η άνοδος της ακροδεξιάς σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες δεν ήταν αυτή που οι ανησυχούντες δημοκράτες και οι φιλελεύθεροι δημοσιογράφοι τόνιζαν. Τη διαφορά, με τις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις, έκανε η πραγματική κατάρρευση των κεντροαριστερών σχηματισμών διαχείρισης και των εκσυγχρονισμένων κομμουνιστών συνοδοιπόρων τους. Ουσιαστικά όλοι οι σοσιαλδημοκράτες διαχειριστές, είδαν τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια τους, όχι από ανερχόμενους ακροδεξιούς, αλλά από την ολική απαξίωση και σε κάποιο σημαντικό βαθμό εναντίωση, από μεγάλα κομμάτια των καταπιεσμένων που η παγκόσμια αναδιάρθρωση κράτους και καπιταλισμού, καθημερινά εντείνει την εξαθλίωση τους. Για το λόγο λοιπόν αυτό είναι που όλος ο αλαλάζων αριστεροδεξιός συμφερτός δημοσιογράφων και πολιτικών, υποβάθμισε την αποχή που ξεπερνούσε στις περισσότερες περιπτώσεις το 1/3 του πληθυσμού στην πλειονότητα των ευρωπαϊκών χωρών. Ένα άλλο δείγμα αυτής της εκφραζόμενης δυσaréσκειας από μεγάλα κομμάτια των καταπιεσμένων, ήταν και η άνοδος - φούσκα της άκρας αριστεράς στη Γαλλία που προσγειώθηκε ανώμαλα στο 6' γύρο των προεδρικών εκλογών με την επανεκλογή Σιράκ. Για να μην παρεξηγηθούμε δε θεωρούμε σε καμία περίπτωση στα πλαίσια μιας αντιπολιτικής, εξεγερτικής και αναρχικής θέωσης και δράσης, το μάντρωμα των καταπιεσμένων των μαντριών των αριστερών πατεναλιστών και ρεφορμιστών, ένα δῆμα θετικό για τον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα. Απλά μέσα από αυτό το γεγονός, θέλουμε να καταδείξουμε πως τα κομμάτια των καταπιεσμένων σπεύδουν να εκφράσουν συνήθως παροδικά τη δυσaréσκεια τους, ενισχύοντας την δήθεν αριστερά της "ρήξης και της ανατροπής". Για εμάς αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι πως αυτός ο παροδικός εγκλωβισμός, είναι μια κίνηση περισσότερο αντανακλαστική, κυρίως από ανθρώπους που υποστήριζαν τα μεγάλα κόμματα της αριστεράς και όχι μια κίνηση κεφαλαιοποίησης από τις ακροαριστερές γκρούπες, της αγωνιστικότητας που αναπτύχθηκε και εκφράστηκε σε μια σειρά κοινωνικών αγώνων από τους καταπιεσμένους.

Όλα τα παραπάνω ειπώθηκαν όχι για να κάνουμε κάποια "έγκυρη" πολιτική ανάλυση της πρόσφατης επικαιρότητας, αλλά περισσότερο στόχος μας είναι να θέσουμε την όλη συζήτηση σε ένα επίπεδο όσο γίνεται πιο κοντά στη πραγματικότητα. Σε αυτό το σημείο θα αναδείξουμε και άλλη μια πλευρά που άνοιξαν οι συζητήσεις γύρω από την άνοδο της άκρας δεξιάς στην Ευρώπη, που δεν είναι άλλη από το ιδεολογικό υπόβαθρο των ακροδεξιών κομμάτων και σχηματισμών. Η ξενοφοβία και ο ρατσισμός, η ασφάλεια και η αστυνομοκρατία, ο πατριωτισμός και ο εθνικισμός, ο αντισημιτισμός, ο υπερκρατισμός και οι θρησκευτικές πρέξεις, είναι κοινά στοιχεία στα ρεπερτόρια όλων των επίδοξων Φύρερ, από τον Λεπέν ως τον Ζυρινόφσκι και από το Γιπι έως τα δικά μας ντόπια φρούτα. Επειδή όμως δεν ζούμε ούτε εμείς αλλά και ούτε και ο καθένας αναγνώστης του εντύπου σε διαφορετικούς κόσμους, πράγματι όλες αυτές οι ιδέες δεν προβάλλονται από διανοούμενους, πολιτικούς, δημοσιογράφους εν τέλει από το ίδιο το κράτος μέσα από τους θεσμούς του καθημερινά; Τα παραδείγματα είναι πολλά: πατριώτες ΠΑΣΟΚοι και θρησκόληπτοι, συγκαλυμμένοι φιλελεύθεροι φασίστες, παιδιά της χούντας και βασιλόφρονες νεοδημοκράτες, αρχαιολάγνοι και νεορθόδοξοι καθηγητές πανεπιστημίου, αντιαμερικάνοι πατριώτες με σφυροδρέπανα και όλοι οι ρουφιάνοι γκουρού της ενημέρωσης, μέχρι τους τσαρλατάνους της εκκλησίας που αναμασώντας αργκό με κηρύγματα ονειρεύονται το εθνοσωτήριο έργο και το γύψο όλων των μεταμφυλιακών πατριωτικών κυβερνήσεων, τι καθημερινά προάγουν;

Παρατηρώντας κάποιος τη σύνοδο της Σεβίλλης, όπως και τις συζητήσεις για τη δημιουργία του λεγόμενου ευρωστρατού, διαπιστώνει πως είναι δυο ενδεικτικά και όχι τα μοναδικά, παραδείγματα για τη δέουσα σημασία που δίνουν πλέον κράτος και αφεντικά, κατά της εισβολής χιλιάδων εξαθλιωμένων που εγκαταλείπουν κακήν κακώς τους ρημαγμένους τόπους τους έ-

πειτα από περιφερειακές συρράξεις ή την μόνιμη οικονομική εξαθλίωση, που η ίδια εξουσιαστική βαρβαρότητα καθημερινά επιβάλλει. Όλους αυτούς που ποτίζουν με το αίμα τους την οικονομική ανάπτυξη - υγεία των κρατών και τις γεμάτες τσέπες των αφεντικών, όντας οι ίδιοι στρατιές ρακένδυτων, μπορεί διάφορα φασιστοειδή να φαντασιώνονται πως θα τους κλείσουν στα μακρονήσια και στα διάφορα σύγχρονα γκέτο, αλλά οι εκσηχρονιστές και οι υπόλοιποι σοσιαλδημοκράτες ή φιλελεύθεροι (το ίδιο κάνει) κρατιστές, έχουν αναλάβει την πραγμάτωση αυτού του "μακρόπνοου" σχεδίου. Οι χιλιάδες μόνιμοι συνοριοφύλακες, οι σκούπες και οι "τυχαίες" εκφυροσκοπήσεις από τα όπλα των μπάτσων, τα βουλιαγμένα σαπιοκάραβα από τα πολεμικά πλοία των ευρωπαϊών δημοκρατών, είναι πολύ πιο μπροστά από κάθε διαστροφική φαντασίωση του κάθε χριστιανοφασίστα. Άλλωστε η "ασφάλεια" του ιδιωτευμένου πολίτη στην ευνοχημένη μικροαστική "ήρεμη ζωή", του χρηματιστηρίου και της μεταμοντέρνας αφασίας, τα επιτάσσει όλα αυτά, όπως άλλωστε επιτάσσει και το να μείνουν οι καταπιεσμένοι υποταγμένοι στις συναινετικές διαδικασίες που προσπαθούν να επιβάλουν πάντα οι κυρίαρχοι. Βέβαια όλοι οι εξουσιαστές ξεχνούν όλους όσους δεν έχουν να υπερασπιστούν καμία μικροαστική ασφαλή ζωή και που μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες τους, καταδεικνύουν πως η έντεχνα καλλιεργούμενη ξενοφοβία και ο ανταγωνισμός με τους πρόσφυγες, διασπά και αποτρέπει την όποια αλληλεγγύη μεταξύ καταπιεσμένων. Αυτούς τους κοινωνικούς αγώνες φοβούνται το κράτος και τα διάφορα φασιστοειδή περιττώματα του και σκόπιμα προσπαθούν να πείσουν χιλιάδες καταπιεσμένους πως η μισθωτή σκλαβιά, διακυβεύεται από τον εξαθλιωμένο οικονομικό πρόσφυγα.

"Εγκληματικότητα", "ασφάλεια", "αντιτρομοκρατική υστερία", είναι έννοιες και ιδεολο-

γήματα που προωθούνται καθημερινά, βομβαρδίζοντας την λεγόμενη "κοινή γνώμη" σε κάθε γωνιά της αναπτυσσόμενης Ευρώπης, έχοντας αποκλειστικό στόχο τη συναίνεση στις αναδιαρθρωτικές αλλαγές της κυριαρχίας. Το έδαφος το στρώνει αποκλειστικά το κράτος και αυτό εκμεταλλεύονται, ανάλογα με την δυναμική τους, τα διάφορα φασιστοειδή καθάρματα όντας αποκλειστικά και μόνο τα περιττώματα του. Αυτό που δεν ισχύει όμως σε καμία περίπτωση είναι, όλη η σκόπιμη προσπάθεια των media να ταυτίσουν τις σημερινές συνθήκες με αυτές του μεσοπολέμου. Αυτό που συγκαλυμμένα στοχεύουν όλοι οι υπηρέτες του κράτους και των αφεντικών, δεν είναι τίποτα άλλο από το να κατασκευάσουν ένα νεοφασιστικό μπαμπούλα για να μαντρώσουν τους υπηκόους στον κοινοβουλευτισμό και να επαναφέρουν "λυτρωτικά" τους κάθε είδους κρατιστές και τη νικηφόρα "δημοκρατική ομαλότητα". Δηλαδή πιο απλά να διαιωνίσουν την εξουσιαστική βαρβαρότητα πιο αναξωγονημένη και πιο ισχυρή, απαλλαγμένη από τα όποια ρήγματα που τις προκαλεί ο καθημερινός κοινωνικός πόλεμος.

Είναι γεγονός πως η συνθηματολογία των κάθε είδους φασιστοειδών, εκφράζεται ίσως πιο φιλτραρισμένη, από διάφορα κομμάτια της σοσιαλδημοκρατίας αλλά κυρίως της δεξιάς καθώς και της εκκλησίας. Παπάδες, δημοσιογράφοι, διανοούμενοι, πολιτικοί, συναντιούνται για να "στηλιτεύσουν" την άλωση των "αξιών του έθνους" και άλλων εξουσιαστικών κατασκευασμάτων όπως της "πατρίδας" και της "θρησκείας" στην εποχή της "παγκοσμιοποίησης" και άλλες διάφορες μαλακίες, αλλά όμως όλοι αυτοί δεν είναι απειλητικοί για την κυριαρχία και το κράτος. Για την ακρίβεια είναι γνήσια παιδιά τους. Η "δημοκρατία" δηλαδή το κράτος και η κοινοβουλευτική χαβούζα που του εξασφαλίζει τη συναίνεση των καταπιεσμένων, τους χρειάζεται απλά για να κινδυνολογεί δημιουργώντας διαρκώς καταστάσεις "έκτακτης ανάγκης" και έτσι να εδραιώνει καλύτερα την κυριαρχία του. Άπειρες φορές μέσα στην ιστορία, οι δυνάμεις του κράτους κατάσφαξαν τους εξεγερμένους στο όνομα της επαναφοράς στη "δημοκρατική νομιμότητα". Οι φασίστες όντας ιστορικά τα σκατά του κράτους και τίποτα άλλο, εκτός από την άνοδο του ναζισμού και του φασισμού στην Ευρώπη όπου ουσιαστικά εφάρμοσαν μέσω του κράτους με την βοήθεια των παπάδων και των αστών, το πρόγραμμα του υπερκρατισμού τους, σε όλες τις άλλες περιπτώσεις ήταν αυτοί που αναλάμβαναν τις σκατοδουλιές. Το ίδιο το κράτος οποιοδήποτε προσωπείο και αν φορούσε, σοσιαλιστικό ή φιλελεύθερο από την Κομμούνια και την Κροστάνδη μέχρι την Ισπανία του '36 και την Ουγγαρία του '56, ανέλαβε τις μαζικές σφαγές των εξεγερμένων στο όνομα της δημοκρατίας. Άλλωστε αν ανατρέξουμε στις ιστορικές ρίζες του φασισμού στην Ευρώπη και ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι και ο Φράνκο, όντας οι ίδιοι κρατιστές ανέλαβαν να επιβάλουν τη σιδηρά ομαλότητα, εκεί που η κυριαρχία του κοινοβουλευτισμού χτυπήθηκε από τους επαναστατημένους.

Στις μέρες μας, οι κυρίαρχοι και πάνω από όλα οι σύγχρονοι δημοκράτες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, στο όνομα του πολέμου κατά της "τρομοκρατίας" γεμίζουν κρεματόρια όλο τον κόσμο και σπέρνουν παντού την αθλιότητα. Από τα Βαλκάνια έως το Αφγανιστάν, το Ιράκ, την Λατινική Αμερική και την Παλαιστίνη, υπάρχουν άπειρα παραδείγματα που μπορεί να βρει κανείς. Στην Ελλάδα αλλά και σε όλο τον κόσμο, οι εκάστοτε κρατιστές φροντίζουν καθημερινά να φτιάχνουν εικονικούς αντιπάλους της "δημοκρατίας" και του εξουσιαστικού πολιτισμού τους. Την ύπαρξη του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση που κάποιοι θέλουν να ξεχνούν και συνεχώς προσπαθούν να τη θάβουν στη πτώση της χούντας, αλλά και η συνεχόμενη υπενθύμιση των θετικών της "δημοκρατίας" και των δεινών της "χούντας", επαναφέρει τραγελαφικά το κλασικό δίλημμα που επικαλείται πάντα το κράτος για να εξασφαλίζει την συναίνεση των καταπιεσμένων: Δημοκρατία ή Δικτατορία. Η ιστορία του κοινωνικού πολέμου αποδεικνύει ότι οι χούντες δρώντας χωρίς επιφάσεις και αφού είχαν απαλαχτεί από όλες τις λεπτότητες, που εξασφαλίζουν τη συναίνεση στις προταγές της κυριαρχίας όταν αυτή φορά το μανδύα της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων, ασκούσε μια επιβολή που καθημερινά γινόταν συνείδηση στους καταπιεσμένους το τι επέτασε το κράτος και τα αφεντικά απροκάλυπτα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι καταπιεσμένοι να είναι δύσπιστοι απέναντι σε ότι εξέφραζε τον κρατικό μηχανισμό, σε τέτοιες ιστορικές περιόδους. Σήμερα οι ρουφιάνοι και οι καταδότες αναγορεύονται σε ευνόητοι πολίτες - συνεργάτες των μπάτσων και του κράτος, ενώ κάπου στα χρόνια του '40 θα λεγότουσαν δοσίλογοι. Η "δημοκρατία" θάβει ανθρώπους ζωντανούς στα ερείπια της Τζενίν, βουλιάζει πλοία με αμπάρια γεμάτα γυναικόπαιδα, δολοφονεί διαδηλωτές και τους βαφτίζει "τρομοκράτες", ενώ η χούντα βασάνιζε στα υπόγεια της ΕΣΑ και στα ξερονήσια. Ας συγκρίνει

κάποιος και ας ανακαλύψει τη λιγότερη φρίκη. Πάλι καλά που κάποιοι "αριστεροί" "ηγέτες του αντιδικτατορικού αγώνα" συγγαίρουν τους μπάτσους, έτσι για να θυμόμαστε ότι η "εθνική συμφιλίωση" συνεχίζεται. Κάποιοι ξεχνούν ότι η Επανάσταση και ο κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας όχι απλώς συνεχίζεται αλλά δεν ξέχασε τον τρόπο να μαθαίνει και να ξεχωρίζει τους φίλους και του εχθρούς.

Ο φασισμός και η δημοκρατία τους, είναι όψεις του ίδιου νομίσματος, του κρατισμού και του καπιταλισμού. Ο εξεγερτικός αγώνας θα καταστρέψει τα ψευτοδιλήματα και θα τα επανατοποθετήσει στη θέση που τους αξίζει σαν κοινά ψευδοϊδεολογήματα στα ερείπια του κράτους.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 Το παρόν κείμενο είναι γραμμένο αρκετό καιρό πριν από τις πρόσφατες εκλογές στην Αυστρία και την αξιοσημείωτη συρρίκνωση που υπέστη το κόμμα του ακροδεξιού Χάιντερ. Αυτό το γεγονός όμως δεν αναιρεί τα βασικά ζητήματα που καταδεικνύει και τη βάση όπου αναπτύσσεται η συνολική κριτική του.

Κάποιες σκέψεις με αφορμή τις πρόσφατες εκλογές

" Η επανάσταση θα γίνει όταν οι άνθρωποι θα πάψουν να παραιτούνται από τη δραστηριότητα τους.

Η επανάσταση θα γίνει όταν οι άνθρωποι θα πάψουν να αναθέτουν εξουσίες, όταν θα πάψουν να διαλέγουν δεσμοφύλακες όταν θα πάψουν να επιτρέπουν σε κάτι τέτοια ανθρωπάκια να λένε: "Μου δώσατε το δικαίωμα να ενεργώ για λογαριασμό σας".

Η εξουσία θα γκρεμιστεί τη μέρα που οι άνθρωποι θα πάψουν να την επιβάλουν στον εαυτό τους, τη μέρα που θα πάψουν να δημιουργούν κατηγορίες προνομιούχων, κυβερνητών, καταπιεστών.

Η επανάσταση θα αρχίσει τη στιγμή που οι άνθρωποι θα εγκαταλείψουν την πολιτική.

"Όλες οι επαναστάσεις του παρελθόντος ήταν στιγμές όπου οι άνθρωποι εγκατέλειψαν την πολιτική, όπου πήραν τις τύχες τους στα ίδια τους τα χέρια".

Paraf-Javal (1902)

Οι πρόσφατες εκλογές για την λεγόμενη "τοπική αυτοδιοίκηση", δηλαδή την ψηφοφορία για την ανάδειξη δημάρχων και νομαρχών και δημοτικών και νομαρχιακών συμβουλίων αντίστοιχα, δημιούργησαν για άλλη μια φορά, το αναμενόμενο κρατικό πανηγύρι. Για πολλοστή φορά διώσαμε τη γνώριμη αθλιότητα με έντονες δόσεις γελοιοτήτων, που επιτάσσουν οι γκουρού του πολιτικού marketing. Χιλιάδες έντυπου υλικού, ατέλειωτες τηλεοπτικές ώρες παπαρολογιών, λαμπερές αφίσες με γελοίες πόζες αυτοπεποίθησης, χιλιοειπωμένα τσιτάτα και συνθηματολογίες όπως πάντα τετριμμένες.

Δε θα συνεχίσουμε την περιγραφή της κατάστασης των προηγούμενων εβδομάδων, γιατί λίγο πολύ ότι και να ειπωθεί θα αποτελέσει επανάληψη ήδη γνωστών πραγμάτων. Η πρόσφατη εκλογική διαδικασία αποτελεί για μας μια ευκαιρία να εκφράσουμε κάποιες σκέψεις αναφορικά με τις εκλογές σαν κομμάτι της ευρύτερης συναινετικής διαδικασίας στον παρόν αλλά και διαχρονικά, καθώς και το ρόλο τους σε στυλοβάτη για τη διαιώνιση της κρατικής εξουσίας. Μας δίνεται επίσης η ευκαιρία να διατυπώσουμε κάποιες σκέψεις για τον αυτοοργανωμένο εξεγερτικό αγώνα, που επίσης διαχρονικά είχε και έχει αντιπολιτικό χαρακτήρα. Τέλος παίρνουμε αφορμή τις πρόσφατες εκλογές, για να αναλύσουμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, το ρόλο της επονομαζόμενης "τοπικής αυτοδιοίκησης" και των μηχανισμών της, σε σχέση με την ευρύτερη αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας, σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο.

Ανέκαθεν η "πολιτική" εξέφραζε θεωρητικά και πρακτικά, τη διαχείριση της ζωής του κάθε καταπιεσμένου ανθρώπου, από το κράτος. Αποτελούσε την ασφαλιστική δικλείδα, για την διαίωσιση κάθε μορφής εξουσίας, αποτελούσε και αποτελεί τη θεωρητική και πρακτική επιβεβαίωση του κράτους και της κυριαρχίας του, πάνω σε κάθε άτομο ξεχωριστά και κατά προέκταση στις μάζες των καταπιεσμένων. Η "πολιτική" είναι η θεολογία του κράτους, είναι η ενσάρκωση της κάθε διαμεσολάβησης. Είναι μια αστείρευτη πηγή επιβολής σκλαβιάς αλλά παράλληλα και παραίτησης για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο.

Όλες οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις στο πρόσφατο αλλά και μακρινό παρελθόν, ήταν ξεκάθαρα αντιπολιτικές. Το κράτος και οι θεσμοί του, όποιο προσωπείο κι αν αυτοί φορούσαν, ήταν πάντα στο στόχαστρο των εξεγερμένων. Από τα οδοφράγματα στο Παρίσι του 1848, μέχρι το μεξικανικό (1994) και τον αλβανικό (1997) Νότο ως το Μπουνένος Άιρες το 2002, όλοι οι θεσμοί του κράτους μαζί με τα σύμβολα τους, ήταν οι αποδέκτες της εξεγερτικής οργής. Πυρπολήθηκαν κοινοβούλια και αστυνομικά τμήματα, κρατικά κτίρια δέχτηκαν επιθέσεις, κήκαν και καταστράφηκαν τράπεζες και κάθε τι που θύμιζε πλούτο και προνόμια. Όλες αυτές οι ενέργειες εναντιώθηκαν στην πράξη σε κάθε διαχειριστική λογική, καθώς και σε κάθε λογική εκτροπής της χρήσης των θεσμών, που γεννήθηκαν από την εξουσία για να πεθάνουν μαζί της. Το αυθόρμητο καταστροφικό και συνάμα δημιουργικό πάθος των εξεγερμένων ποδοπάτησε έμπρακτα κάθε διαμεσολάβηση και διαμεσολαβητή. Την "πολιτική" και τους εργολάβους εκφραστές της, οι εξεγερμένοι τους έθεσαν εκεί που πραγματικά ανήκουν, στην πλευρά της κυριαρχίας και της αντεπανάστασης.

Η ήττα κάθε εξέγερσης και κάθε επανάστασης ερχόταν αναπόφευκτα, τη στιγμή που υποχωρούσε η αντιπολιτική δράση. Υποχωρούσε κάθε φορά που η "πολιτική" και η προσήλωση στον κρατισμό, υπεριοχούσαν της Εξέγερσης, της αυτοοργάνωσης και της κοινωνικής αντικρατικής δράσης. Ο Μπακούνιν περιέγραφε αυτή την κατάσταση ως εξής: "Μετά από την αρχική επαναστατική νίκη, οι πολιτικοί επαναστάτες, αυτοί οι θιασώτες της επαισχυντής δικτατορίας, θα προσπαθήσουν να καταπνίξουν τα λαϊκά τα πάθη. Θα απευθύνουν έκκληση για τάξη, για εμπιστοσύνη, για υποταγή σε εκείνους οι οποίοι, στην πορεία και εν ονόματι της Επανάστασης, υφάρπαξαν και νομιμοποίησαν τις δικές τους δικτατορικές εξουσίες, ιδού πως ανασυστήνουν το Κράτος τέτοιοι πολιτικοί επαναστάτες" ¹ ...

Η επιστροφή της "πολιτικής", είτε με τον κοινοβουλευτισμό των αστών, είτε μέσω των μαρξιστικών εκδοχών της κυριαρχίας, όπως εκφράζονταν οι τελευταίες στις διάφορες πτυχές τους, με προτάγματα όπως η "επαναστατική κυβέρνηση" και η "δικτατορία του προλεταριάτου", αποτελούσαν και αποτελούν τον εχθρό της Επανάστασης και κάθε απελευθερωτικής απόπειρας. Και οι αστοί και οι μαρξιστές με τις απόψεις και τις πρακτικές τους, επαναφέρουν και προτάσσουν την νεκρανάσταση της πολιτικής διαμεσολάβησης, για να κρατήσουν τον εξουσιαστικό κόσμο στα πόδια του, ο κάθε ένας για τους δικούς του λόγους, αλλά με την κοινή τους προσήλωση στην πολιτική μεταφυσική του κρατισμού. Οι μεν πρώτοι προσπαθούν να περιοώσουν τα προνόμια τους και τις ιδιοκτησίες τους, προσπαθώντας να τιθασεύσουν την κοινωνική οργή προτάσσοντας μεταρρυθμίσεις, οι δεύτεροι φαντασιώνονται "λαμπρά πραξικοπήματα" ², στο όνομα της αποτελεσματικότητας και της "νίκης του προλεταριάτου", επί της αστικής αντεπανάστασης. Και στις δύο περιπτώσεις η "πολιτική" επιστρατεύεται ενάντια στο ανεξέλεγκτο και την αταξία της Εξέγερσης, με αποκλειστικούς στόχους την παλινόρθωση του Κράτους και τη χειραγώγηση και την υποταγή των εξεγερμένων. Αυτός ήταν και είναι ο ρόλος της "πολιτικής" μέσα στον κοινωνικό πόλεμο και γι' αυτό οι εξεγερμένοι έδρασαν και δρουν αντιπολιτικά σε κάθε αυθόρμητο ξεσηκωμό τους.

Η εκλογική διαδικασία, συνδέεται και με άλλη μια διαδικασία χειραγώγησης, διαμεσολάβησης και εξαπάτησης, τη αντιπροσώπευση. Το δημοκρατικό κράτος γέννημα του διαφωτισμού των αστών, δεν μπορούσε να αποτελεί τίποτα άλλο από ένα σύμβολο ήττας για τις κοινωνικές επαναστάσεις και εξεγέρσεις που ξέσπασαν ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση που ασκούσαν οι φεουδάρχες και η εκκλησία. Η εξαιρετική σημασία που

δόθηκε από τις απαρχές του στην "δημοκρατική αντιπροσώπευση", δεν ήταν καθόλου τυχαία. Το κρατικό ιδεολόγημα που ονομάζεται "κοινωνικό συμβόλαιο", επικυρώνεται από όλη αυτή τη διαδικασία, που αποκλειστικό στόχο έχει την αναπαραγωγή της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης στο διηνεκές. Οι ψηφοφόροι υπήκοοι καλούνται να ψηφίσουν όλους αυτούς που αποτελούν την κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας και του οικονομικού πλούτου, εγκαταλείποντας κάθε ζωντανή κοινωνική δραστηριότητα, στους επίδοξους ταριχευτές κάθε κοινωνικής δραστηριότητας, στους χειραγωγούς στυλοβάτες του κράτους. Η δημοκρατία και ο κοινοβουλευτισμός, που παρουσιάζονται σαν ακλόνητες κοινωνικές σταθερές, ακόμα και στις πιο εξιδανικευμένες μορφές τους, δεν παύουν να αποτελούν παραλλαγές της κρατικής επιβολής και των καπιταλιστικών προσταγών. Το κράτος και στο παρελθόν αλλά και στις μέρες μας, δεν σταμάτησε να εγκληματεί, αποτελώντας πηγή κάθε καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Τα δημοκρατικά φτιασιδώματα ποτέ δε θα τ' απαρνηθεί, γιατί η συναίνεση που προσπαθεί να επιβάλει στον κάθε καταπιεσμένο, είναι και θα είναι μια διαδικασία που θα χρησιμοποιεί σε άψογους συνδυασμούς αφενός την κρατική τρομοκρατία αλλά και αφετέρου τα "δημοκρατικά δικαιώματα". Οι εκλογές αποτελούσαν αλλά και θα αποτελούν πάντα ένα από αυτά τα "δικαιώματα" που από κάθε πλευρά κι αν ειδωθούν, θα είναι ακίνδυνα για την εξουσία.

Ο αντιθεσμικός και εξεγερτικός αγώνας, για την πιο πλέρια κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, την ΑΝΑΡΧΙΑ, θα αντιτίθεται πάντα σε κάθε διαμεσολάβηση και κρατική εξαπάτηση. Η απελευθερωτική κοινωνική εξέγερση έχει στόχο κάθε αξία και ηθική αυτού του κόσμου, μην εξαιρώντας κάθε είδους δημοκρατικές αυταπάτες. Σε αντίθετη περίπτωση, η κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, η ΑΝΑΡΧΙΑ, θα παραμείνει ένα ζητούμενο και μοναδικό πρόταγμα για νέους αγώνες.

Σ' αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθούμε και στη λεγόμενη "άμεση δημοκρατία", που πραγματικά είναι της μόδας, μέσα στις διάφορες "ελευθεριακές" κριτικές. Δεν λείπουν μάλιστα και οι προσπάθειες -αν και εξ' αρχής είναι αδιέξοδες- να ταυτίσουν την ΑΝΑΡΧΙΑ με την "άμεση δημοκρατία". Αυτή η τελευταία επιδίωξη δεν είναι πρωτόγνωρη για τους αναρχικούς, αλλά στο παρόν κείμενο δε θα αναφερθούμε σε ιστορικά γεγονότα, παρά την αναμφισβήτητη αξία τους.

Όπως τονίσαμε και παραπάνω, ο κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας δεν εναντιώνεται μόνο στις υλικές βάσεις της κρατικής και καπιταλιστικής κυριαρχίας, αλλά στοχεύει να χτυπήσει και κάθε ιδεολογία και ηθική της. Λογικές λοιπόν διαχείρισης του υπάρχοντος, ακόμα κι αν είναι αυτό-διαχειριστικές, ουσιαστικά δε θίγουν τους κρατικούς και καπιταλιστικούς μηχανισμούς στην ουσία τους. Οι λογικές αυτές αποτελούν οτιδήποτε άλλο εκτός από παράγοντες συνολικοποίησης της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ. Θα μπορούσαμε δε να πούμε, πως μάλλον στέκονται εμπόδιο, στην καταστροφική δυναμική της ενάντια στο υπάρχον και αυτό το συμπέρασμα δεν είναι αυθαίρετο αν λάβει κανείς υπ' όψη του ιστορικές εμπειρίες και ήττες. Στα πλαίσια αυτά, όροι ξεκάθαρα πολιτικοί, όπως "πλειοψηφίες" και "μειοψηφίες" κύριο χαρακτηριστικό της "δημοκρατίας", επανακάμπτουν από τους "αμεσο-δημοκράτες" διαχειριστές, ενώ δεν αποτελούν παρά απόψεις και συσχετισμοί άρρηκτα συνδεδεμένοι με τον εξουσιαστικό κόσμο. Οι "αμεσοδημοκρατικές" αντιλήψεις και πρακτικές, αναπτύχθηκαν όπως είπαμε και πιο πριν, σε συνθήκες που το βάθεμα της Εξέγερσης και της Κοινωνικής Επανάστασης αναχαιτίστηκε και εγκλωβίστηκε στη διαχείριση και την αυτοδιαχείριση θεσμών και υλικών μέσων που προέρχονταν από τον εξουσιαστικό κόσμο. Πιο απλά, οι "αμεσοδημοκρατικές" απόψεις και πρακτικές κέρδισαν έδαφος εκεί που το αρνητικό έργο των εξεγερμένων υποχώρησε, για να αφήσει το χώρο ανοικτό, σε όλους όσους πήραν την ευκαιρία να εγκλωβίσουν τον αγώνα για την καθολική κοινωνική χειραφέτηση, σε οπορτουνιστικά και ρεφορμιστικά διλήμματα. Ένα τέτοιο δίλημμα ήταν για παράδειγμα, ο αντιφασισμός έναντι της κοινωνικής επανάστασης στην επαναστατημένη Ισπανία του 1936, με τις γνωστή σε όλους τραγική κατάληξη. Η "άμεση δημοκρατία" αποτέλεσε προϊόν όλων των συνθηκών που δημιουργήθηκαν όταν οι επαναστατικές απόπειρες άρχισαν να φθίνουν και όσο κι αν φαινομενικά τουλάχιστον, αντιτίθεται στο "συγκεντρωτικό Κράτος"³, δεν παύει να αποτελεί την έμπρακτη υποχώρηση, του αρνητικού και συνάμα δημιουργικού έργου της Κοινωνικής

Επανάσταση για την ΑΝΑΡΧΙΑ. Ο Μπακούνιν έδινε ιδιαίτερη σημασία στο αρνητικό, κύριο γνώρισμα της Εξέγερσης, γιατί πίστευε πως αποτελεί παράγοντα εγρήγορης και αφύπνισης από την πλευρά των εξεγερμένων μαζών, ενάντια σε κάθε προσπάθεια ανασύνταξης του κρατικού μηχανισμού. Μιλώντας για το ποία δράση θα μπορούσαν να έχουν τα μέλη των επαναστατικών κομμούνων τόνιζε: "Θα εκπονούσαν ένα απολύτως αρνητικό πρόγραμμα στο οποίο θα έδιναν έμφαση σε ότι πρέπει να καταργηθεί, θα οργάνωναν την κοινή άμυνα και προπαγάνδα εναντίον των εχθρών της Επανάστασης, και θα ανέπτυσσαν εμπράκτως την επαναστατική αλληλεγγύη με τους φίλους τους σε κάθε χώρα.

Το δημιουργικό έργο της Κοινωνικής Επανάστασης, η δημιουργία νέων μορφών κοινωνικής ζωής, μπορεί να αναδυθεί μόνο μέσα από τη ζωντανή, πρακτική εμπειρία των οργανώσεων βάσης, οι οποίες θα οικοδομήσουν τη νέα κοινωνία σύμφωνα με τις πολυσχιδείς ανάγκες και επιδιώξεις τους"⁴. Το αρνητικό και η καταστροφική δράση των εξεγερμένων, για ν' ανοίξουν το δρόμο για την ΑΝΑΡΧΙΑ, δε μπορούν να σταματήσουν μπροστά σε απόψεις που έχουν τις ρίζες τους στον εξουσιαστικό κόσμο, τον πολιτισμό και την ηθική του. Δε μπορούν και δεν πρέπει να σταματήσουν μπροστά σε αναστολές και μερικότητες που θα μεταθέσουν την καθολική χειραφέτηση και την ΑΝΑΡΧΙΑ στο μέλλον. Αυτοί που ταυτίζουν την ΑΝΑΡΧΙΑ με την "άμεση δημοκρατία", προσπαθούν να υπάγουν τον αγώνα για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, στις μανούβρες της πολιτικής και του ιδεολογικού φορμαλισμού.

Για να επιστρέψουμε σ' αυτό το σημείο, στην αρχική αφορμή γι' αυτό το κείμενο, που ήταν οι πρόσφατες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, θα θέλαμε να εκφράσουμε κάποιες σκέψεις αναφορικά με τους δύο προαναφερόμενους θεσμούς εξουσίας και τη σημαντικότητα του ρόλου που αυτοί κατέχουν, στη συντελούμενη παγκόσμια αναδιάρθρωση των δομών της κυριαρχίας.

Δεν ήταν λίγοι αυτοί που αναφώνησαν το τέλος κάθε περιφερειακής εξουσίας, μπροστά στις εξελίξεις που δρομολόγησε η πολύκροτη "παγκοσμιοποίηση". Οι κάθε είδους αριστεροί ρεφορμιστές, μετά την ενοποίηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, ερμηνεύουν τις ανακατατάξεις στην πρώην Ε.Σ.Σ.Δ., με διάφορους τρόπους. Ακόμα και αυτοί που σε μακρινές ιστορικές περιόδους -όπως η Χρυσοφορική ή η Μπρεξνιερική περίοδος, ή ακόμα και η περίοδος της διακυβέρνησης από την Κ.Ε. του Λένιν και του Στάλιν- διατύπωσαν κριτικές για το καθεστώς που επικρατούσε στην πρώην Ε.Σ.Σ.Δ., προσπαθούν σήμερα να βρουν νέα εργαλεία ανάλυσης για την ερμηνεία των σύγχρονων συνθηκών. Χρησιμοποιούν γι' αυτό το λόγο διάφορους νεολογισμούς όπως "Νέα Τάξη", "νεοφιλελευθερισμός", "παγκοσμιοποίηση". Τέλος πάντων όλοι αυτοί όπως και να χαρακτηρίζουν την παγκόσμια αναδιάρθρωση της κυριαρχίας στις μέρες μας, δέσμοι ιδεολογικοποιημένων αναλύσεων, φαντασιώνονται μια συμμαχία μιας ελίτ ηγετών και αφεντικών, βάζοντας σε εξέχουσα θέση ανάμεσα στα μέλη αυτής της ελίτ τους αμερικάνους εξουσιαστές, για να βρουν την πηγή του παγκόσμιου κακού. Όλοι αυτοί που καταριούνται τους αμερικανοβρετανούς ιμπεριαλιστές, αλλά το ελληνικό κράτος και τους έλληνες καπιταλιστές, τους θεωρούν μαριονέτες κι ας σουλατσάρουν οι τελευταίοι από τα Βαλκάνια ως την Ουκρανία, πιστεύουν ότι η διακυβέρνηση του κόσμου είναι στα χέρια μόνο μιας χούφτας ισχυρών. Είναι κάτι παρόμοιο, με τις αντιλήψεις που εκφράζουν οι κάθε είδους πατριώτες και φασίστες, μόνο που οι τελευταίοι βλέπουν παντού από πίσω τον σιωνιστικό δάκτυλο. Όλοι οι αντιιμπεριαλιστές ιδεολόγοι, όντας μέχρι το κόκαλο αντιδιαλεκτικοί, όταν δεν είναι δέσμοι -πράγμα σπάνιο- της ιδεολογικής τους αρτηριοσκλήρωσης, τότε ξεκάθαρα εθελουφλούν.

Σαφώς το "εθνικό κράτος" είναι ένα μοντέλο κρατισμού που φαίνεται να υποχωρεί, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι οι κατά τόπους κρατικοί μηχανισμοί απαλείφονται. Το Κράτος στη σύγχρονη εποχή της αναδιάρθρωσης της κυριαρχίας, έχει καταφέρει να δυναμώνει ταυτόχρονα και στο κέντρο και στην περιφέρεια του. Οι δήμοι και νομαρχίες μετατρέπονται αργά αλλά σταθερά σε μικρογραφίες του κρατικού μηχανισμού, συμβάλλοντας αποφασιστικά στον έλεγχο και των πιο λεπτομερειακών πτυχών της κοινωνικής ζωής.

Οι συνενώσεις δήμων και κοινοτήτων, βοήθησαν στην άμβλυνση των δυσκολιών για την επιβολή των κρατικών προσταγμάτων, σε περιοχές που για διάφορους λόγους, κυρίως γεωγραφικούς, οι κάτοικοι τους δε δίδωσαν στην ίδια ένταση την κρατική επιβολή. Η καταγραφή των δημοτών, συμπεριλαμβάνοντας σ' αυτούς και τους μετανάστες, η δημιουργία δημοτικών αστυνομιών που σε λίγο καιρό θα αποτελούν ισάξια δύναμη με την ΕΛ.ΑΣ., είναι διαδικασίες που ξεκάθαρα αναβαθμίζουν δήμους και νομαρχίες, στο να αποτελέσουν ένα θεμελιακό τροχό στην άμαξα της αναδιάρθρωσης. Οι τοπικοί εξουσιαστές καλούνται να διεκπεραιώσουν τα ποσοστά επιβολής της κρατικής καταπίεσης που τους αναλογούν. Καλούνται να παίξουν αποφασιστικό ρόλο στην αναδιάρθρωση του καπιταλισμού στις περιοχές τους, διαχέοντας με όλα τα μέσα και σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, τη συναινετική διαδικασία που προωθούν παγκόσμια οι κυρίαρχοι. Μια ματιά στις προεκλογικές εξαγγελίες των τοπικών εξουσιαστών όλων των αποχρώσεων, ενισχύει τους παραπάνω ισχυρισμούς. Οι όροι όπως "ανάπτυξη", "ασφάλεια", "εκσυγχρονισμός", μαρτυρούν τους διακαής πόθους του κάθε τοπικού εξουσιαστή κι αν σημειώσουμε πως λίγο πολύ μίλησαν όλοι αυτή τη γλώσσα -αν εξαιρέσουμε απερίγραπτες μαλακίες όπως οι πίστες FORMULA 1, ή τις ανεκδιήγητες εξαγγελίες για κατασκευή τουαλετών σκύλων, ή για το καθ' ημάς γνωστό σύμπλεγμα αστών και παπαδαριού, που έφτασε να μιλάει για κλιματισμό στις εκκλησίες (!!!).

Κλείνοντας θέλουμε να τονίσουμε πως η αντιεκλογική δράση, δεν αποτελεί κάποιου είδους φετίχ για τους αναρχικούς, για να καλύψει την "έλλειψη" κάποιας αντιπρότασης. Εναντιωνόμαστε και θα εναντιωνόμαστε πάντα σε κάθε συμμετοχή στα πανηγύρια που στήνει το Κράτος, με αποκλειστικό στόχο να διαιωνίζει την ύπαρξή του. Ο αντιεκλογικός αγώνας είναι κομμάτι του ευρύτερου αντιπολιτικού, αντιθεσμικού, εξεγερτικού αγώνα με αποκλειστικό και μόνο στόχο την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Στην θέση της κάλπης... η Κοινωνική Επανάσταση!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ "ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ" εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ σελ.12.

2 Η φράση ανήκει στον Μ.ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ όπως πριν σελ.13.

3 Σε αντίθεση με τους μαρξιστές και την "Προλεταριακή Δικτατορία" που αυτοί προτάσσουν με στόχο να ανασυντάξουν και να ισχυροποιήσουν το Κράτος για να νικήσουν δήθεν την αστική αντιεπανάσταση.

4 Όπως πριν σελ 11.

(Τα παρακάτω κείμενα μοιράστηκαν, με την μορφή προκήρυξης σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, στην πόλη της Πάτρας)

Η μνήμη των νεκρών εξεγερμένων είναι κομμάτι του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Συμπληρώθηκε ένας χρόνος από τη κρατική δολοφονία του εξεγερμένου Carlo Giuliani, στους δρόμους της Γένοβα. Ένας χρόνος από τα εξεγερτικά γεγονότα όπου συμμετείχε ο Carlo, μαζί με χιλιάδες άλλους εξεγερμένους και ανυπότακτους, που στόχος τους δεν ήταν άλλη μια αναιμική διαμαρτυρία στα προκαθορισμένα πλαίσια που έθεσαν σε συνεργασία με το Κράτος, οι ρεφορμιστές του Κοινωνικού Φόρουμ, τα κόμματα, οι συνδικαλιστές και οι σαλτιμπάγκοι της ATTAC, αλλά η διάχυση της εξεγερτικής δράσης.

Η Γένοβα δεν ήταν η αρχή, ούτε κάποιος σταθμός μιας αφαίρεσης που ακούει στο όνομα "πολύμορφο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης". Για όσους δεν επιδιώκουν μια ελευθερία ανάπηρη και ακρωτηριασμένη, στα πλαίσια του δημοκρατικού πλουραλισμού, που αφήνει ανέγγιχτη την καπιταλιστική εκμετάλλευση και κρατική καταπίεση, σίγουρα δεν αποτελεί κάποιο ορόσημο. Αυτό που αποτέλεσε ήταν άλλη μια αφορμή για την όξυνση του κοινωνικού πολέμου και τη δημιουργία χωρο-χρόνου για την εξέγερση. Όλοι όσοι έδρασαν ανεξέλεγκτα και συγκρουσιακά ενάντια στην κυριαρχία στο σύνολό της, στους θεσμούς διαμεσολάβησης και ποδηγέτησης που την προστατεύουν, στα σύμβολά της, συναντήθηκαν στους δρόμους της Γένοβα. Συναντήθηκαν στους δρόμους της Γένοβα όπως συναντιόνται αιώνες τώρα στα οδοφράγματα όπου γης, όπου οι καταπιεσμένοι ανάβουν τις φωτιές της εξέγερσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Αυτό το αναμφίβολα δύσκολο μονοπάτι της εξέγερσης θέλησε να διαβεί και ο Carlo, βρίσκοντας στον αγώνα και στην αλληλεγγύη των συντρόφων του την απαραίτητη θέληση για σύγκρουση με το Κράτος και τους μηχανισμούς του. Εξεγέρθηκε για να αντιπαρατεθεί έμπρακτα στη διάχυτη σκλαβιά και την αλυσοδεμένη επιδίωξη που καθημερινά μας επιβάλλει η κυριαρχία. Έδρασε ανεξέλεγκτα, μη θέλοντας να υποταχτεί στο ρεφορμισμό και τη συναίνεση που επιδιώκουν οι πατερναλιστές εργολάβοι του "κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης" και γι' αυτό δολοφονήθηκε.

Οι δολοφονίες, οι σφαγές, η εξαθλίωση, είναι καταστάσεις σύμφυτες με την κρατική κυριαρχία. Η καταστολή και η ωμότητα, όπως η βία και η τρομοκρατία, είναι έννοιες που μονοπωλεί το κράτος και καθημερινά ασκεί.

Φέρνοντας στο νου μας τον Carlo, δεν τον αντιμετωπίζουμε ούτε προσωπολατρικά, ούτε με μια διάθεση ηρωοποίησης. Δεν αναζητούμε μάρτυρες και ήρωες. Όλες αυτές οι θρησκευτικού τύπου νοοτροπίες δεν έχουν καμιά σχέση με τον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα. Δε νεκρολογούμε για τους εξεγερμένους, γιατί πολύ απλά η ίδια η εξέγερση δεν πέθανε και πάντα φροντίζει να δίνει το βροντερό της παρόν, όσο υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται για την ελευθερία, κόντρα στον καθημερινό θάνατο που μας επιβάλλει ο εξουσιαστικός ζυγός.

Το κράτος συνεχίζει να δολοφονεί, γιατί έχει συνείδηση του αντικοινωνικού του ρόλου, αλλά και γιατί συνεχίζει να βλέπει την αδιάλλακτη στάση των εξεγερμένων, που του επιτίθενται από την αργεντινή και την παλαιστίνη, ως την παραγούάη και τις ευρωπαϊκές μητροπόλεις. Το κράτος δολοφονεί όντας αταλάντευτο για όσους αποκλίνουν από την κτηνωδία και την εξαθλίωση που επιβάλλει. Και αποκλίνουν πολλοί είτε σαν απελπισμένοι, είτε σαν εξεγερμένοι, είτε απλά σαν αγωνιζόμενοι. Αποκλίνουν χιλιάδες υποκειμενικότητες, που ζουν εγκλωβισμένες εντός των συνόρων των καταναλωτικών καπιταλιστικών παραδείσων αλλά συνεχίζουν να συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες ενάντια στην κυριαρχία. Αποκλίνουν χιλιάδες άνθρωποι που δεν τους σταματούν κάποια τάγματα θανάτου στα ευρωπαϊκά σύνορα, κάποιες τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις και μια σκατοζωή στις τρώγλες των μητροπόλεων, στα πορνεία, στα εργατικά ατυχήματα και στα κέντρα υποδοχής προσφύγων. Και όμως αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι είναι που επιτέθηκαν και επιτίθενται στα τείχη των Ghetto, που κράτος και αφεντικά τους έχτισαν. Υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που εξεγείρονται με κάθε αφορμή καθημερινά και στους οποίους μπορεί να συγκαταλέγεται οποιοσδήποτε επιλέξει τον δρόμο του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα, ενάντια στην υποταγή στο κράτος και κάθε είδους διαμεσολαβητές-εγγυητές της δημοκρατίας του. Υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που επιλέγουν τον αγώνα έστω κι αν τους περιμένουν οι πιο εξελιγμένες πρακτικές εξόντωσης υπό την αιγίδα πάντα της δημοκρατίας και της επιστήμης.

Υπάρχουν πολλοί Carlo, στους δρόμους της αργεντινής και της παραγουάης, της Τζενίν και του Γκέτεμπορκ. Υπάρχουν πολλοί Carlo στα κολαστήρια της τουρκίας, όσοι δεν εκτελέστηκαν εν ψυχρώ από τους ένστολους δολοφόνους του κράτους, αφού πρώτα θαφτίστηκαν "τρομοκράτες" και "προβοκάτορες". Υπάρχουν πολλοί Carlo "αυτοκτονημένοι" στις ιταλικές φυλακές (E.Massari, H.Fantazzini) και στις καμπίνες ελληνικών πλοίων (Χρ.Μαρίνος), αφού το κράτος μια που δεν μπόρεσε να τους υποτάξει, φρόντισε να τους στείλει απ' ευθείας στο θάνατο.

Αν γράφονται αυτές οι γραμμές, ένα χρόνο μετά την δολοφονία του Carlo Giulliani, γράφονται μόνο και μόνο για να εκφράσουν την πρόθεση μας σαν αγωνιζόμενοι άνθρωποι, να αντισταθούμε στο Κράτος και στη λήθη που επιδιώκει πάντα να επιβάλλει. Γράφονται για να θυμίσουν πως αγώνας ενάντια στη λήθη, είναι αγώνας ενάντια στην εξουσία. Το κράτος παρουσιάζει ένα αιώνιο παρόν και χτίζει ένα ευνοϊκό γι' αυτό μέλλον και η μνήμη των εγκλημάτων του, αλλά και η μνήμη των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων εναντίον στην κυριαρχία του, δεν χωρούν στην προσπάθεια που καταβάλλει για την επιβολή της συναίνεσης στις επιλογές του και στις δημοκρατικές ψευδαισθήσεις που το ίδιο δημιουργεί, για να τις αναιρεί απροκάλυπτα σε κάθε περίπτωση "έκτακτης ανάγκης".

Θυμόμαστε τον Carlo, γιατί ο αγώνας του ήταν και είναι μέρος του αγώνα του κάθε εξεγερμένου ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο και ενάντια σε κάθε μορφή ιεραρχίας και εξουσίας. Η χρησιμοποίηση της δολοφονίας του Carlo από όλους όσους τον χαρακτηρίζαν "προβοκάτορα", είναι άλλη μια αποκάλυψη της χυδαιότητας των ρεφορμιστών και των μπάτσων αριστερών. Οι περιφρουρήσεις τους δεν τον σταμάτησαν αυτόν και τόσους άλλους, αλλά η αθλιότητα τους προσπαθεί να καρπωθεί υπεραξία και ένοσημα αγωνιστικότητα μετά θάνατον. Οι εξεγέρσεις που έρχονται θα ποδοπατήσουν στα συντρίμια του κράτους και όλους όσους σπίλωσαν και απογύμνωσαν από κάθε νόημα, τη μνήμη των νεκρών εξεγερμένων.

**ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.
ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΟΠΟΥ ΓΗΣ.
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ.**

ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΔΕ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ

Έχουν περάσει εκασιεννέα χρόνια από το Νοέμβρη του 1973, όπου πραγματοποιήθηκε μία από τις μεγαλύτερες κοινωνικές εξεγέρσεις στον ελλαδικό χώρο. Μία εξέγερση που αναμφισβήτητα δεν αποτέλεσε κάποιου είδους παρθενογένεση ενάντια σ' ένα "ανταρχικό" και "φασιστικό" καθεστώς, όπως την παρουσιάζουν οι σημερινοί "δημοκράτες" εξουσιαστές, αλλά είχε άμεση σύνδεση με την παγκόσμια επίθεση χιλιάδων καταπιεσμένων σ' όλο τον κόσμο, ενάντια στο κράτος και τα' αφεντικά. Μία επίθεση που εκδηλώθηκε από τα παρισινά οδοφράγματα το Μάη του '68, έως την Ιταλία, την Πράγα και την Ταϊλάνδη.

Η κάθε εξέγερση όπου κι αν εκδηλώνεται, μέσα σε όποιες ιδιαίτερες συνθήκες κι αν κυριαρχούν, αποτελεί κορύφωση του καθημερινού κοινωνικού πολέμου, ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας. Εκτός των άλλων σημαδεύει ανεξίτηλα, κάθε κοινωνικό υποκείμενο που συμμετέχει στο καταστροφικό έργο της, εμπλουτίζοντας σε σημαντικότατο βαθμό, απόψεις και πρακτικές για τη συνέχιση του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα, μέχρι την καθολική κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.

Η εξέγερση του Νοέμβρη, δε μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση από τις προαναφερόμενες διαπιστώσεις. Πλήθος αγώνων που εκδηλώθηκαν στον ελλαδικό χώρο στην περίοδο της λεγόμενης "μεταπολίτευσης", χαρακτηρίστηκαν από την εξεγερτική δυναμική και τη διάθεση για ολική ρήξη με το κράτος και το κεφάλαιο, αποτελώντας μια ξεκάθαρη διαλεκτική συνέπεια των απελευθερωτικών διεργασιών που νοσηματοδοτούσε η κοινωνική εξέγερση του Νοέμβρη.

Το πέρασμα του χρόνου χαρακτηρίστηκε από τις προσπάθειες του κράτους να επιβάλλει τη λήθη εκεί που η συνειδητή διαστρέβλωση και απόκρυψη γεγονότων, δεν κατάφερε να δημιουργήσει το κλίμα της "δημοκρατικής" συναίνεσης που η εξουσία πάντα διακαώς επιθυμεί. Η διαχείριση της συλλογικής κοινωνικής μνήμης από το κράτος, τους λειτουργούς και τους "δημοκράτες" φύλακες των θεσμών του, "αριστερούς" και "δεξιούς", με τη βαθιά συνείδηση πως ακόμα και η μνήμη της Εξέγερσης, είναι από μόνη της κάτι το απειλητικό για κάθε εξουσία,

ότι προσωπείο κι αν αυτή χρησιμοποιεί, προσπάθησαν να απαλείψουν από την εξέγερση του Νοέμβρη του '73, κάθε τι το ανατρεπτικό και το συγκρουσιακό. Σ' αυτό το πλαίσιο, οι επετειακές γιορτές-κηδείες, της "δημοκρατίας", υπό το άγρωτο δλέμμα των μπάτσων, προσπαθούν να εξορίσουν στο παρελθόν κάθε εξεγερτική διάθεση στο παρόν. Προσπαθούν να ξερκίσουν από το παρόν την Εξέγερση ενάντια στο Κράτος και τα κάθε είδους αφεντικά, ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευσή που καθημερινά βιώνουμε.

Ακόμα και η πολύνεκρη καταστολή της κατάληψης του Πολυτεχνείου χρησιμοποιήθηκε όσο τίποτα άλλο, δίνοντας στα θύματα της κρατικής κτηνωδίας, χαρακτήρα οσιομάρτυρα. Οι νεκροί εξεγερμένοι χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται σαν έδαφος για να πατήσουν οι κάθε είδους κρατιστές, θωρακίζοντας τη "δημοκρατική" συναίνεση για την διαιώνιση της ύπαρξης της εξουσίας, αυτή τη φορά με "δημοκρατικό" προσωπείο.

Παρουσιάζουν την εξέγερση του Νοέμβρη, σαν μια εξέγερση του λαού για τη "δημοκρατία", ενάντια σ' ένα "αυταρχικό" και "απολυταρχικό" καθεστώς, ενάντια στη δικτατορία μιας ομάδας εθνικιστών αξιωματικών. Όμως κάθε αγωνιζόμενος δεν πρέπει να ξεχνάει πως οι δικτατορίες δεν ήταν και δεν μπορούν να είναι, τίποτα άλλο εκτός από φυσικές εξελίξεις της ύπαρξης του κράτους, που ιστορικά βλέπουμε πως χρησιμοποιήθηκαν από την κυριαρχία, σε περιόδους που οι καταπιεσμένοι εξαπέλυαν ή είχαν εξαπολύσει επιθέσεις ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό. Η δικτατορία του φασίστα Φράνκο μετά την ισπανική επανάσταση, η άνοδος και η επικράτηση του Μουσολίνι, μετά τις γενικευμένες καταλήψεις εργοστασίων στον ιταλικό βορρά, ακόμα και η ενδυνάμωση του ναζισμού, μπορούν να ειπωθούν σαν ένα χαρτί που έπαιζαν οι αστοί και οι κρατιστές, ενάντια στις κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις που συντελέστηκαν σε όλη σχεδόν την Ευρώπη του Μεσοπολέμου.

Ο κοινοβουλευτισμός στην Ελλάδα της "μεταπολίτευσης", διαδέχτηκε τη χούντα, επεκτείνοντας όπως ήταν αναμενόμενο την ουσία κάθε χούντας, την υποταγή στο κράτος και τ' αφεντικά. Τον απροκάλυπτο αυταρχισμό των συνταγματαρχών, διαδέχτηκε η ιδεολογική καταστολή της "εθνικής ομοψυχίας", της "δημοκρατικής ομαλότητας" και του "εκσυγχρονισμού". Οι σύγχρονοι εξουσιαστές αντικατέστησαν τα παράσημα των εθνοκοφρώνων, με την "προύπηρεσία" του αντιστασιακού. Αντικατέστησαν τα εθνικά εμβλήματα με το Θεοδώρακι.

Η ανεξέλεγκτη κοινωνική εξέγερση του Νοέμβρη, άφησε πίσω της το ξεκάθαρο μήνυμα πως η Εξέγερση και μόνον αυτή, μπορεί να καταστρέψει την εκάστοτε Εξουσία και την σύμφυτη βαρβαρότητα της, η κοινωνική εξέγερση και μόνον αυτή μπορεί να ανοίξει το δρόμο του απελευθερωτικού αγώνα για την Αναρχία. Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά και το Κράτος και τα αφεντικά, αλλά και όλοι οι αριστεροί χειραγωγοί. Όλοι οι "αντιμπεριαλιστές" πατριώτες, που όταν εκδηλώθηκε η εξέγερση του Πολυτεχνείου, αφού δε μπόρεσαν να την καταστείλουν με χίλιους δυο τρόπους, κατήγγειλαν τους "300 προδοκότες του Ιωαννίδη". Όλοι αυτοί οι αριστεροί που εργάστηκαν για την "αποκατάσταση της δημοκρατίας" και την "εθνική συμφιλίωση", όλοι αυτοί που αντιτάσσονται στον ιμπεριαλισμό των Η.Π.Α. αλλά δεν έχουν να πουν κουβέντα για τα εγκλήματα στο εσωτερικό αλλά και έξω απ' το ελληνικό κράτος, θέλουν να ξεχάσουμε τα συνθήματα στους τοίχους του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη το '73, που έγραφαν "Κάτω η Εξουσία", "Κάτω το Κράτος", "Γενικευμένη Εξέγερση"...Θέλουν να ξεχάσουμε τους εμπρησμούς του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, τραπεζών και άλλων συμβόλων της κρατικής και καπιταλιστικής κυριαρχίας και να υποταχτούμε στην καναλιζαρισμένη "αντίσταση" που επιδιώκουν, με τους ίδιους περιφρονητές-τραμπούκους, να συνεργάζονται ανοιχτά με το κράτος στην καταστολή και τις συλλήψεις ανυπότακτων ανθρώπων.

Σήμερα, στην εποχή της παγκόσμιας "αντιτρομοκρατικής" εκστρατείας, τα κράτη και τα αφεντικά μας δείχνουν τα δόντια τους. Η μνήμη της εξέγερσης του Νοέμβρη δε μπορεί παρά να αποτελεί μια αναφορά για τη διάχυση του εξεγερτικού και αδιάλλακτου αγώνα στο παρόν. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση συνεχίζεται, ενάντια στο Κράτος, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς του. Αντιτάσσοντας την κοινωνική αλληλεγγύη στη νέκρωση συνειδήσεων, απέναντι στη ρουφιανιά και την υποταγή.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΥΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΚΕΛΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΖΩΗ-ΦΥΛΑΚΗ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ Γ.ΚΑΡΑΚΑΣΙΑΝ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΣΜΑΡΑΓΚΟ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΣΥ-
ΝΤΡΟΦΟΥΣ

Το πρόβλημα για μια ακόμη φορά είναι η νύχτα. Να δρούμε "παρά την καταστολή" σημαίνει, κατά τη γνώμη μου, να κατανοούμε τις αλλαγές του Κράτους και του κεφαλαίου και να αποκαλύπτουμε τα μέσα για τα δικά μας σχέδια. Να έχουμε την πρωτοβουλία, ν' αγωνιζόμαστε μαζί με τους εκμεταλλευόμενους ενάντια σε συγκεκριμένους στόχους, με τα δικά μας περιεχόμενα και τις δικές μας μεθόδους. Ν' αγωνιζόμαστε άμεσα, έξω από κάθε πολιτική εκπροσώπηση, και να διαχέουμε παντού την εξέγερση. Να κατανοούμε τη διεθνή εμβέλεια των όσων διακυβεύονται (σ' έναν αγώνα), για να αποκτούμε επαφές προκειμένου ν' ανακόψουμε τα σχέδια θανάτου της οικονομίας και των Κρατών. Το χειρότερο λάθος θα ήταν να κάνουμε την ανοησία να πιστέψουμε ότι είμαστε επικίνδυνοι επειδή μας καταστέλλουν. Πρέπει να μάθουμε να διαβάζουμε την καταστολή. Συνήθως δρα εκ των προτέρων προκειμένου να μας διαχωρίσει, ν' απαγορέψει τα όνειρά μας και να μας φυλακίσει τις εικόνες και ρόλους.

Massimo Passerani